Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

Kaikkien maiden proletaarit,
liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 5 TOUKOKUU № 5

SISÄLTÖ:

1 9 3 6
LENINGRAD
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

TILATTAVAKSI TARJOTAAN

KOMMUNISTI

NKP(b):n Leningradin ja Karjalan aluekomiteain poliittis-taloudellinen kuukausilehti

vuodeksi 1936

Kommunisti ilmestyy kerran kuukaudessa. Lehden tarkoituksena on valaista Neuvostoliitossa, varsinkin Leningradin alueella ja Karjalassa sekä muualla asuville suomenkielisille työläisille ja talonpojille kahden maailman välistä taistelua, sosialistisen isänmaamme rakennustyön suuria kysymyksiä ja kapitalismin luhistumisen ilmiöitä, taistelua sosialismin puolesta kapitalismia vastaan. Lehti tekee tunnetuksi kommunistisen puolueen politiikkaa ja historiaa, neuvostoisänmaamme teollisuuden ja maatalouden kehitystä, kulttuurivallankumouksen kysymyksiä, leninismin-stalinismin taistelua ideologisella rintamalla jne.

Lehden tilaushinnat ovat:

12 kk.	9:—	3 kk.	2:25
6 „	4:50	Yksityisnumerot.	—:75

Kun lehtemme kutakin numeroa otetaan vain rajoitettu painos ja irtonumeroiden saanti sen vuoksi on, varsinkin pitemmän ajan kuluttua k.o. numeron ilmestymisestä, epävarmaa, kehoitamme niitä, jotka haluavat saada lehtemme säännöllisesti, tilaamaan sen mieluummin koko vuodeksi kerrallaan tai ainakin puoleksi vuodeksi. Siten lukija hankkii itselleen takeen lehtensä jokaisen numeron saamisesta.

Kaikki puolue-, ammattiliitto-, nuorisoliitto-, neuvosto- ja valistustyöntekijät Leningradin alueella ja Karjalassa tilaamaan Kommunistia. Tilaukset jätettävä postilaitokseen ennen kunkin kuun 23 päivää.

Järjestöt, asettakaa asiamiehiä levittämään lehteämme.

Lehden tilauksia ja levitystä koskevissa asioissa on käännyttävä vk. Kirjan lehtikonttorin puoleen, osoite:

Ленинград, Пр. Нахимсона 18.

Kommunistin toimitus.

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU

TOIMITUKSEN OSOITE: Ленинград „24", Харьковская 7, Гос. изд. „КИРЬЯ"

№ 5 (154) TOUKOKUU 1936

Leniniläisen nuorisoliiton X edustajakokous

LENINILÄISEN kommunistisen nuorisoliiton X edustajakokous oli suuri historiallinen tapaus sosialistisen maamme onnellisen nuoren polven elämässä.

Sovettien maalla on jo kokonainen sukupolvi ihmisiä, jotka ovat syntyneet ja kasvaneet Lokakuun sosialistisen vallankumouksen jälkeen. Tämä sosialismin sukupolvi muodostaa 43 % koko maan väestöstä. Sen suurena onnena on kasvaa sosialismin kautena, vapaana yhteiskunnallisesta sorrosta ja eriarvoisuudesta, kommunistisen puolueen ja koko kansan rakkauden ja huolenpidon ympäröimänä.

Kapitalistisissa maissa ahdistaa nuorisoa ankara kysymys siitä, miten saada vallatuksi itselleen vaikkapa vaatimatonkin paikka elämässä. Oikeudettomuus, sorto, puute, nälkä, työttömyys ja keskitysleirit pimentävät työtätekevien luokkien nuorison elämän kapitalismin ja fasismin maissa.

Meillä nuoriso ei tunne oikeudettomuutta, ei sortoa, ei työttömyyttä ja nälkää eikä luokkajakoa. Huikaisevana avautuu sen eteen tulevaisuus, aika, josta ihmiskunnan parhaat ovat aina unelmoineet.

"Se polvi — sanoi Lenin puheessaan VKNL:n III edustajakokouksessa v. 1920 — joka nyt on 15-vuotias, se sekä näkee kommunistisen yhteiskunnan että itse tulee rakentamaan tätä yhteiskuntaa."

Leninin, kaukonäkijän, sanat täyttyvät nyt ihanassa todellisuudessamme. Kommunismi ei ole enää unelma, kaukainen haave. Riemukulussa se raivaa itselleen tietä laajan maamme ääriltä ääriin.

On luotu mahtava sosialistinen teollisuus ja kollektiivinen maatalous. On likvidoitu luokat. Jättiläismäisen työn täydentää stahanovilainen liike, joka "valmistaa ehtoja siirtymiselle sosialismista kommunismiin" ja avaa valtavan laajat näköalat koko kansantalouden, tieteiden ja taiteiden kukoistukselle. Kaikista kahleista vapautuneet tuotantovoimat muokkaavat maamme äärettömiä luonnonrikkauksia koko työtätekevän kansan hyväksi. Elämä käy lakkaamatta yhä paremmaksi yhä hauskemmaksi. Ja nykyisen nuoren polvemme onnena on elää kommunismin täyteen kukoistukseen saakka, nauttia sen kaikista hedelmistä.

Onko ihme, että tämä nuoriso tuntee elämänsä ihanaksi. Onko ihme, että sen ajatuksissa liekehtii sama syvä rakkaus synnyinmaahansa, sovettivaltaan ja kommunistiseen puolueeseen, joka yhdistää koko sovettikansan.

Väärentämätön onnen tunne, aito elämänilo ja kaikkeen altis rakkaus maataan ja puoluetta kohtaan olivat pohjasäveleenä nuorisoliittomme X edustajakokouksen koko työssä. Se oli sanan täydessä mielessä onnellisen nuorisopolven edustajakokous.

Maineikkain voitoin tuli leniniläinen nuorisoliittomme tähän kokouk-

seensa. Puolueemme uskollisena apulaisena taistelussa sosialismin rakentamisen puolesta, vaikeuksia ja kansan vihollisia vastaan se on suorittanut suuren työn. Ensimmäisen viisivuotisen sankarillisina vuosina nuorisoliittomme lähetti yli 60 tuh. henkilöä Uralin-Kuznetsin kombinaatin rakennustyöhön, 35 tuh. Donbassin kaivoksiin, 10 tuh. Kaukaiseen Itään jne. Nuorten rakentajaimme teoissa ilmeneiksi itseuhrautuvaisuus, heroismi eli urhoollisuus, todellinen sosialistinen suhde työhön. Maaseudulla nuorisoliitto oli ja on puolueelle valtavana apuna kolhoosien rakennustyössä, taistelussa kolhoosien bolshevistisiksi ja kolhoosilaisten varakkaiksi tekemisen puolesta. Toisen viisivuotisen aikana on leniniläinen nuorisoliittomme edelleen aktiivisesti taistellut sosialistisen rakennustyön monilukuisilla aloilla, ilmentänyt aktiivisuutta etumaisen tekniikan valtaamisessa ja täydellisesti hyväksikäyttämisessä. Leniniläisen nuorisoliiton parhaat pojat ja tytöt osallistuvat aktiivisesti mahtavaan stahanovilaiseen liikkeeseen.

Mutta itsetyytyväisyys on bolshevismille vieras. Ja kaikkein vähiten se sukupolvi, jolla on suuri onni viedä ihmiskunnan kehitystä mittaamattomasti eteenpäin rakentamalla kommunistinen yhteiskunta, saa antautua sen ajatuksen valtaan, että kaikki olisi muka jo tehty. Se merkitsisi paikallaan polkemista, kehityksen pysähtymistä, rappeutumista. Sosialismin nuorison on aina suhtauduttava itseensä ja tekoihinsa kriitillisesti, lähdettävä siitä, mitä se olisi voinut tehdä enemmän, ja nähtävä ne uudet ja yhä uudet valtavat tehtävät, joita sosialismin maan alati eteenpäin kiitävä elämä sen eteen kullakin hetkellä asettaa. Niinpä ei leniniläisen kommunistisen nuorisoliiton X edustajakokous jättäytynytkään vain ihailemaan kuljettua taivalta, sen saavutuksia ja voittoja, vaan puolueen ja ennenkaikkea toveri Stalinin ohjauksella merkitsi ja asetti ne tehtävät, jotka sillä ovat edessä lähimpänä kautena uuden ihanan elämän rakentamisessa.

Sosialismin maa tarvitsee nyt tietoa, tiedettä, oppia, se tarvitsee miljoonia ihmisiä, jotka hallitsevat tekniikkaa, tieteitä ja taiteita. Se tarvitsee kaadereita, jotka vievät tekniikkaa eteenpäin, paljastavat luonnon salaisuudet, kaadereita, joiden nerokkuudellaan hämmästyttävät keksinnöt ja löydöt tieteen kaikilla aloilla piirtävät uusia loistavia sivuja sosialismin ajan suureen, valtavaan historiaan.

Kaikkiin näihin suuriin, jättiläismäisiin tehtäviin on kutsuttu sosialismin nuori sukupolvi. Sentähden ei leniniläisellä kommunistisella nuorisoliitolla olekaan muuta tärkeämpää tehtävää kuin koko sovettinuorison opiskelun ja kommunistisen kasvatuksen järjestäminen. Tämän tehtävän on sille osoittanut puolue ja toveri Stalin. Kun komsomolin edustajakokouksen edellä — sanoi tov. A. A. Andrejev puheessaan — käsiteltiin, millaisia kysymyksiä oli asetettava edustajakokouksessa ja miltä näkökannalta oli johdettava kokouksen työtä, niin toveri Stalin sanoi suoraan, että hänen mielestään komsomolin edustajakokouksen oli kuljettava opiskelun ja kasvatuksen järjestämisen merkeissä.

Ja leniniläisen nuorisoliittomme X edustajakokous oli todella opiskelun ja kasvatuksen edustajakokous. Yhdentoista päivän aikana stalinilaisen nuorison edustajat, koko maan ja puolueen huolenpidon ja huomion ympäröiminä, tarkastivat kuljettua tietä ja asettivat uusia tienviittoja, muokkasivat uusia välineitä ja metoodeja suuren tehtävän — nuoren sukupolven kommunistisen kasvatuksen — menestyksellä ratkaisemiseksi.

On opiskeltava, opiskeltava ja opiskeltava. Tämän leniniläis-stalinilaisen tunnuksen merkeissä kulki nuorisoliiton X edustajakokouksen työ. On likvidoitava nuorison jälkeenjääneen osan lukutaidottomuus, on val-

lattava tieteen kukkulat tieteellisissä tutkimusinstituuteissa, on opiskeltava sotilastaitoa, on kehitettävä laajasti stahanovilaista opiskelua, on tutkittava Marxia, Engelsia, Leniniä, Stalinia, on taisteltava mallikelpoisen sovettikoulun puolesta — sanalla sanoen on opittava kaikki ja kaikilla aloilla, on opittava hallitsemaan tieteen ja tekniikan kaikkia alueita.

Edustajakokouksessa hyväksyttiin leniniläisen kommunistisen nuorisoliiton uusi ohjelma ja säännöt. Ne ovat stalinilainen ohjelma ja säännöt! Nuorisoliiton uusi ohjelma on nuoren sukupolven kaikinpuolisen kommunistisen kasvatuksen ohjelma. Ohjelman ja sääntöjen jokainen rivi huokuu stalinilaista viisautta ja niissä hahmottuvat läheisen tulevaisuuden ihmisen, syvästi aatteellisen, korkeasti kulttuurisen, miehuullisen ja moraalisesti puhtaan ihmisen ihanat ääriviivat.

Toveri Stalinin tekemät korjaukset nuorisoliittomme ohjelman ja sääntöjen luonnoksiin ovat vakavia korjauksia liiton koko edessäolevaan organisatooriseen työhön. Stalinin esityksestä määritellään nyt nuorisoliiton työ uudella tapaa. "Neuvostoliiton Leniniläinen Kommunistinen Nuorisoliitto — sanotaan liiton uudessa ohjelmassa — on NKP (b):hen läheisesti liittyvä puolueeton joukkojärjestö ja yhdistää riveihinsä kaupunkien ja maaseudun etumaisen poliittisesti lukutaitoisen työtätekevän nuorison laajat kerrokset." Se merkitsee, että kommunistisen nuorisoliiton on muodostuttava mitä laajimmaksi etumaisen sovettinuorison järjestöksi, että on luovuttava käyttämästä n.s. yhteiskunnallisen kokoonpanon säännöstelyä. On kasvatettava kommunistisessa hengessä koko kasvava polvi, on valmennettava luotettava uusi vuoro taistelun ja rakennustyön kaikille aloille. Leniniläisen nuorisoliiton on laajennettava rivejään vetämällä niihin kehittyneimmän sovettinuorison kaikki kerrokset ja erikoisesti opiskelevan nuorison ja nuoren intelligenssin.

Kommunistisen nuorisoliiton X edustajakokouksen päätöksillä on suuri merkitys koko nuorelle sukupolvellemme. Leniniläinen kommunistinen nuorisoliitto on ottanut itselleen vaikean ja pulmallisen tehtävän järjestää koko sovettinuorison opiskelu ja kommunistinen kasvatus. Tälle tehtävälle on alistettava kaikkien nuorisoliittojärjestöjen organisatoorinen ja käytännöllinen työ.

Nuorison opettaminen ja kasvattaminen merkitsee, että on mentävä syvälle nuorison keskuuteen, selitettävä sille sen joukossa heränneet kysymykset, selitettävä sille puolueen linja, rohkeasti vedettävä sitä nuorisoliittoriveihin, kuljettava sen mukana nojautuen siihen ja johtaen sitä.

Kommunistisen nuorisoliiton on työskenneltävä siten, että nuorison marxilais-leniniläinen sivistys muodostuisi todella päteväksi. Tässä jos missään ratkaisevat kysymyksen ennen kaikkea bolshevististen organisaattorien kaaderit. Näinä organisaattoreina ovat ensi kädessä nuorisoliiton johtavat kaaderit, joiden on henkilökohtaisella opiskelullaan, tiedoillaan ja taidoillaan järjestettävä propagandatoiminta mallikelpoisesti. Nuorisoliiton riveissä kasvaa ja laajenee valtava hyökkäys marxilaisleniniläisen teorian tutkimiseksi alkuperäisten lähteiden mukaan. Johdon tehtävänä on johtaa tätä hyökkäystä ja muuttaa se kaikki nuorisoliittolaiset käsittäväksi liikkeeksi.

Erittäin polttavana asettuu kysymys nuorison yleis- ja teknillisestä sivistyksestä, alkaen siitä, että likvidoidaan lukutaidottomuus ja vähälukutaitoisuus, ja päättyen siihen, että nuorison keskuudesta valmistetaan kvalifisoituneita spesialisteja tiedon kaikille aloille. Tämä tehtävä vaatii suurta organisatoorista työtä koko nuorisoliitolta ja ennenkaikkea sen johtavalta aktiivilta.

Eräs nuorisoliiton työn tärkeimpiä aloja on lasten kasvatus. Bolsheviik-

kien puolue ja toveri Stalin persoonallisesti ovat kaiken aikaa kohdistaneet nuorisoliiton huomiota lasten kommunistisen kasvatuksen parantamiseen. Tällä alalla liitto onkin jo tehnyt melkoisen työn. Kumminkin nuorisoliittojärjestöjen osuus koko sovettikoulun työssä on kohotettava vielä huomattavasti korkeammalle. Lasten kommunistista kasvatusta ei mitenkään voida eroittaa koulun koko opiskelu- ja kasvatustyön järjestämisestä. Nuorisoliiton tehtävänä on osallistuttaa lasten kasvatukseen yhä suuremmassa määrässä itse opettajisto. Kuitenkin nuorisoliittojärjestöjen työ opettajain keskuudessa on vielä järjestetty huonosti. Nimenomaan yhdistämällä valtavan opettaja-armeijan voimat koulujen nuorisoliitto- ja pioneerijärjestöihin voi kasvatustyö 27 miljoonaisen koululaisarmeijan keskuudessa antaa runsaita hedelmiä.

Maassamme on luotu kaikki edellytykset koko nuorison, kaikkien lasten fyysillisen kasvatuksen mallikelpoisesti järjestämiseksi. Siksipä NLK NL:n uudessa ohjelmassa on määritelty konkreettiset tehtävät myöskin kulttuuririntaman tällä alalla. Nuorisoliiton on keskuudessaan kasvatettava korkeasti kvalifisoituneet nuoren polven fyysillisen kasvatuksen organisaattorien kaaderit. Liiton on organisatoorisella ja poliittisella joukkotyöllään saatava koko nuoriso osallistumaan fyyskulttuuriliikkeeseen, pyrkien siihen, että Sovettiliitolla olisi parhaat urheilusaavutukset.

Nuorisoliittojärjestöjen on yhä enemmän terästettävä vallankumouksellista luokkavalppautta. Nuoret silmät on totutettava tarkkuuteen, ettei vihollinen pääsisi tunkeutumaan keskuuteemme, järjestöihimme ja laitoksiimme, ja vihamielisten ainesten jätteet on säälimättä paljastettava.

Nuorisoliiton koko työn on tietenkin suuntauduttava nuorison vielä aktiivisempaan osallistumiseen sosialistiseen rakennustyöhön, taisteluun stahanovilaisen liikkeen laajan kehittämisen puolesta, taisteluun työn korkean tuottoisuuden puolesta teollisuudessa, kulkulaitoksessa ja maataloudessa. Nuorisoliittolaiset ovat velvolliset olemaan esimerkkinä työkurin noudattamisessa ja sosialistisessa suhtautumisessa yhteiskunnalliseen omaisuuteen, kasvattaen tässä hengessä puolueetonta nuorisoa. Maaseudulla nuorisoliittolaisten on oltava taistelun etunenässä 7—8 miljaardin puudan viljasadon, teknillisten viljelysten kehittämisen ja sosialistisen karjanhoidon kohottamisen puolesta. Nuorisoliiton tehtävänä on kasvattaa riveissään satoja tuhansia korkean sadon ja mallikelpoisen karjanhoidon mestareita, todellisia bolshevistisia organisaattoreita, jotka eivät pelkää vaikeuksia, vaan uljaasti voittavat ne.

Nuorisoliitollamme on laaja työkenttä. Sosialismin maa on kasvattanut valtavan nuorisoarmeijan; meillä on kaikkiaan 37.500.000 henkeä nuorisoliittoiässä olevaa nuorta väkeä. Sen keskuudesta on jo kasvanut ja kasvaa tuhansia ja kymmeniä tuhansia stahanovilaisia, voittojemme organisaattoreita, nuoria intelligenttejä, mainehikkaita sosialismin sotureita. Kommunistisen nuorisoliiton suurena tehtävänä on nostaa koko nuorisomme näiden etumaisten tasolle. Sosialismin maa ei saa tuntea takapajuista nuorisoa. Sukupolven, joka rakentaa kommunistisen yhteiskunnan, on oltava kauttaaltaan kehittynyttä kaikissa tiedoissa ja taidoissa. Nuorisoliittojärjestöjen on väsymättä työskenneltävä jälkeenjäävien tovereiden auttamiseksi, opetettava heitä kehittyneinten kokemuksilla, autettava heitä voittamaan vaikeutensa.

Nuorisomme katsoo ja voi katsoa rohkeasti vastaisuuteen. Sillä on edessään tulevaisuus, jonka veroista seesteessä kirkkaudessaan ei ole vielä ihmiskunnan ainoakaan sukupolvi nähnyt.

Mutta nuorisomme on muistettava, että punaisten rajojemme takana hioo aseitaan vihollinen, valmistautuen hyökkäämään sosialismin maahan. Altis, itseuhrautuva synnyin-

maansa puolustaminen on leniniläisen kommunistisen nuorisoliiton jokaisen jäsenen ensimmäinen ja pyhä velvollisuus. NLKNL:n uudessa ohjelmassa sanotaan, että Sovettiliiton nuori sukupolvi on velvollinen valmistautumaan synnyinmaansa puolustamiseen kaikilta vaaroilta ja vihollisen hyökkäyksiltä ja että nuorisoliiton tehtävänä on kasvattaa koko nuorta sukupolvea tässä hengessä rajattomaan rakkauteen ja uskollisuuteen sosialistista isänmaataan, SSSR:ää, kohtaan. IX edustajakokouksensa jälkeen nuorisoliittomme on suorittanut valtavan työn maamme puolustuskuntoisuuden lujittamiseksi. Punaisen Armeijan riveissä on 300 tuhatta nuorisoliittolaista, ja yksistään viimeisten kahden vuoden aikana nuorisoliitto on valmentanut yli miljoonan voroshilovilaisia tarkka-ampujia. Kymmenet ja sadat tuhannet nuorisoliittolaiset ovat opiskelleet ja opiskelevat ilmailutaitoa, kemiaa, autojen ja traktorien käyttöä sekä ratsastustaitoa, vallaten uutta kehittyneintä tekniikkaa. Nyt asettuu nuorisoliittomme koko maanpuolustustyössä ensi tilalle sotilastiedon ja sotilastekniikan kaikkien alojen ja ennen kaikkea ilmailun mestareiden valmentaminen. Vain tällä pohjalla, vain laajasti kehittämällä rinnakkain kasvatus-, kulttuuri- ja maanpuolustustyötä nuorisoliitto kykenee valmentamaan riveistään ja puolueettoman nuorison riveistä valtavat reservit, jotka ovat puolueen ja hallituksen ensimmäisestä kutsusta valmiit astumaan sosialistisen synnyinmaansa puolustukseen.

Iloitessaan elämänsä onnellisuudesta nuorisomme muistaa, että kaikissa kapitalistisissa maissa kurjuus ja puute ryöstävät työtätekevältä nuorisolta nuoruusvuosien ihanuuden, ryöstävät ilon ja onnen. Nuorisomme muistaa, että proletaarisen nuorison parhaat edustajat viruvat vankiloissa, keskitysleireissä, gestapon ja ohranan luolissa Saksassa, Japanissa, Puolassa, Suomessa ja muissa kapitalismin ja fasismin maissa. Nuorisomme sydän sykkii samassa tahdissa rajojemme takana taistelevan työtätekevän nuorison kanssa. Kapitalismin orjuuttaman nuorisopolven kärsimykset ja taistelu myös kannustavat sitä yhä uutterammin opiskelemaan, yhä uutterammin tekemään työtä maansa mahtavuuden, puolustuskunnon ja hyvinvoinnin lisäämiseksi, tietäen, että jokainen sen suuren sosialistisen synnyinmaan voitto on koko kansainvälisen proletariaatin voitto, että jokainen menestys sosialismin tiellä on naulanlyönti lahoavan kapitalismin ruumisarkkuun. Maamme nuorison iloinen, onnekas elämä on kapitalististen maiden koko työtätekevälle nuorisolle kutsuna taisteluun pääoman herruuden kukistamiseksi, se on sille kirkkaana soihtuna sen suurella historiallisella tiellä yleismaailmalliseen proletaariseen vallankumoukseen.

Fasistinen porvaristo raivoaa vavisten historian sille langettaman tuomion edessä, kiristelee hampaitaan, yrittää vimmoissaan tuhota tuhansia ja satoja tuhansia työtätekevän kansan parhaita poikia ja tyttäriä. Turhaan. Tulevaisuus ei ole pörssishakaalien ja heidän jälkeläistensä, vaan työväenluokan ja sen nuorison, kommunistisen nuorison. Kuudenneksella maapalloa se tulevaisuus on jo auennut nuorison eteen kaikessa sädehtivässä kirkkaudessaan. Puolueemme ja sen nerokkaan johtajan, nuorison parhaan ystävän, toveri Stalinin, ohjauksella johtaa leniniläinen kommunistinen nuorisoliittomme varmasti, rohkeasti ja mainehikkaasti nuorisoamme kohti kommunistista yhteiskuntaa. Sen esimerkki synnyttää innostuksen ja taistelutarmon roihun kiusattujen ja näännytettyjen nuorisojoukkojen mielissä kapitalismin maissa, ja sen uljaan taistelulipun alla, Marxin-Engelsin-Leninin-Stalinin lipun alla työtätekevät ja orjuutetut kulkevat proletaarisen vallankumouksen voittoon koko maailmassa.

NKP(b):n säännöt ovat puolue-elämän järkkymätön perusta

B. PONOMAREV

SYNKKÄNÄ, harmaana kautena Venäjän kansojen elämässä Lenin istui Pietarin vankilassa. Tultuaan vuoden 1895 lopulla vangituksi hän tutkintovankilan yksityissellissä kirjoitti ensimmäisen ohjelmaluonnoksensa Venäjän sosialidemokraattista puoluetta varten, määritellen siinä työväenluokan taistelun suuret päämäärät ja viitoittaen tiet niiden toteuttamiseksi.

"... Työväenluokan taistelu kapitalistien luokkaa vastaan, — kirjoitti Lenin, — on taistelua kaikkia vieraan työn kustannuksella eläviä luokkia ja kaikkea riistoa vastaan. Se voi päättyä vain poliittisen vallan siirtymisellä työväenluokan käsiin, kaiken maan, työvälineiden, tehtaiden, koneiden ja malmikaivantojen luovutuksella koko yhteiskunnan käsiin sosialistisen tuotannon järjestämistä varten..."[1].

Näiden päämäärien saavuttamiseksi tarvittiin mahtava vallankumouksellinen voima. Ohjelmaluonnokseen liittyvissä selityksissään Lenin viittoo tiet, joiden kautta takoutuu sellainen vallankumouksellinen voima, joka kykenee ratkaisemaan puolueen ohjelmassa asetetut tehtävät.

Lenin työskenteli väsymättä luodakseen sellaisen puolueen, joka yhdistäisi itseensä kaiken, mikä työväenluokassa on parhainta, joka kykenisi sitomaan työväenluokkaan laajat talonpoikaisjoukot ja johdattamaan ne taisteluun monia vuosisatoja painaneen itsevaltiuden ikeen kukistamiseksi ja sen jälkeen murskaamaan kapitalismin.

[1]) **Lenin,** koottujen teosten I osa, siv. 425. Kolmas venäjänk. painos.

Kuolemattomissa teoksissaan "Mitä tehdä?", "Mistä alettava?", "Askel eteenpäin, kaksi taakse" Lenin formuleerasi perusteet opille uudentyyppisestä proletariaatin puolueesta sekä kohotti esiin konkreettisen suunnitelman ammattivallankumouksellisten järjestön luomiseksi.

VSDTP:n II edustajakokoukselle, joka kutsuttiin koolle leniniläisen "Iskran" toimesta, Lenin esitti ohjelmaluonnoksen jossa hän, yksin koko kansainvälisessä sosialidemokratiassa, julisti periaatteeksi taistelun proletariaatin diktatuurin puolesta, ja myöskin puolueemme säännöt. Täsmällisen selvissä määritelmissä hän osoitti puolueen rakentamisen perusperiaatteet, siihen ottamisen ehdot, määritteli puoluejärjestöjen kokoonpanon ja sen koko sisäisen elämän.

Toveri Stalin sanoo:

"Ajatus puolueesta järjestyneenä kokonaisuutena on vakiinnutettu siinä tunnetussa formuleerauksessa, millä Lenin määritteli puolueemme sääntöjen ensimäisen pykälän, missä puolue katsotaan järjestöjen *summaksi* ja puolueen jäsenet — puolueen jonkun järjestön jäseniksi. Menshevikit, jotka jo v. 1903 vastustivat tätä formuleerausta, esittivät sen sijalle sellaista "systeemiä", jonka mukaan puolueeseen voidaan vapaasti lukeutua, "systeemiä", jolloin puoluejäsenen "arvonimi" ulotettaisiin jokaiseen "professoriin" ja "kimnasistiin", jokaiseen "myötätuntoiseen" ja "lakkoilijaan", joka tavalla tai toisella kannattaa puoluetta vaikka ei kuuluisikaan eikä haluakaan kuulua mihinkään puoluejärjestöön. Tuskin

tarvinnee todistella, että tämä originelli "systeemi", jos se olisi vahvistettu voimaan puolueessamme, olisi kiertämättä vienyt siihen, että puolue olisi täyttynyt professoreista ja kimnasisteista, ja että se olisi muuttunut hajanaiseksi, muodottomaksi, desorganisoituneeksi "muodostumaksi", joka olisi hukkunut "myötämielisten" mereen, huuhtonut pois rajan puolueen ja luokan väliltä ja lyönyt nurin puolueen edessä olevan tehtävän järjestymättömien joukkojen kohottamisesta etujoukon tasolle."[1])

Menshevikit eivät asettaneet puolueen eteen tehtävää taistella proletariaatin diktatuurin pystyttämiseksi, ja työväenluokan osuuden lähestyvässä porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa he typistivät siihen, että sen oli oltava työntövoimana porvariston käsissä, jonka he katsoivat vallankumouksen johtajaksi. Sitä vastaavasti he halusivat rakentaa puolueenkin. Heidän luonnoksensa mukaan ei puolueeseen tarvinnut liittyä: sitä varten riitti tukea puoluetta, silloin tällöin kun tällainen "puoluejäsen" katsoi sen itselleen sopivaksi. "... Jokainen ja kuka tahansa voi *julistaa itsensä* puolueen jäseneksi, jokainen opportunisti, jokainen lörpöttelijä ja tyhjäntoimittaja, jokainen "professori" ja jokainen "kimnaasilainen"[2]) — kas tällainen oli puolueeseen "liittymisen" periaate menshevikkien sääntöehdotelman mukaan.

Kaksi aivan erilaista organisatsioplaania, kaksi perinpohjin erilaista käsityskantaa puolueen osuudesta ja siitä johtuvina myös kokonaan erilaiset vaatimukset puolueen jäsenyyteen nähden törmäsivät vastakkain II puoluekokouksessa. Vastakohtana Martoville, Axelrodille, Trotskille ja muille opportunismin edustajille Venäjän sosialidemokratian keskuudessa, Lenin asetti suuret vaatimukset niille, jotka halusivat liittyä proletariaatin puolueen riveihin. Lenin osoitti sen suuren osuuden, jonka koko työväenluokan vapauttamiseksi käyty taistelu puolueelle langettaa. Loppupuheessaan puolueen sääntöjä käsiteltäessä Lenin antoi perusarviot siitä mitä valtavimmasta merkityksestä, mikä on puoluejäsenen kunniakkaalla nimityksellä, antoi seuraavat ohjeet, jotka ovat täysin säilyttäneet poliittisen merkityksensä vielä tälläkin hetkellä:

"Parempi on, että kymmenen todella toimivaa eivät nimittäisi itseään puolueen jäseniksi (todelliset työntekijät eivät virka-arvoja tavottele!), kuin että yksi lörpöttelijä saisi oikeuden ja mahdollisuuden olla puolueen jäsenenä. Tämä on periaate, joka mielestäni näyttää kumoamattomalta ja joka pakottaa minut taistelemaan Martovia vastaan... *Tehtävämme on — vaalia puolueemme lujuutta, kestävyyttä, puhtautta.* Meidän on pyrittävä kohottamaan puoluejäsenen nimi ja merkitys yhä korkeammalle, korkeammalle ja korkeammalle, — ja siksi vastustan Martovin ehdottamaa sanamuotoa."[1])

Vain taistelukuntoisella jäsenistöllä, joka oli valikoitu työväenluokan parhaimmista edustajista, voitiin rakentaa proletariaatin uusityyppinen puolue, joka sitten johdatti työväenluokan taisteluun ei ainoastaan Venäjän tsarismia vastaan, vaan myöskin koko kapitalistista järjestelmää vastaan.

Leninin silloin käymällä taistelulla oikeiden periaatteiden puolesta puolueen luomisessa oli poikkeuksellisen tärkeä merkitys koko vallankumouksellisen työväenliikkeen

[1]) **Stalin,** "Leninismin kysymyksiä", suom. painoksen siv. 87.

[2]) **Lenin,** koottujen teosten VI osa, siv. 215.

[1]) **Lenin,** koottujen teosten VI osa, siv. 32—33 (harvennus minun. — **B. P.**).

kohtaloille Venäjällä. Proletariaatin vallankumouksellinen puolue Venäjällä muodostui jo porvarillis-demokraattisen vallankumouksen aattona. Lenin alkoi luoda sellaista proletariaatin puoluetta, jonka tuli astua porvarillis-demokraattisen vallankumouksen johtoon, tarkoituksella, että turvattuaan sille voiton, olisi voinut heti siirtyä taistelemaan sosialistisen vallankumouksen puolesta.

Menshevikit taistelivat leniniläistä organisatsioplaania ja leniniläisiä puoluesääntöjä vastaan. Heidän "organisatsioplaaninsa" tuomitsi työväenluokan esittämään vain porvariston lisäkkeen osaa edessä olleessa porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa, tuomitsi sen edelleen vuosikymmeniksi kapitalistiseen orjuuteen. Proletaarisen vallankumouksen johtajaneron kaukonäköisyydellä Lenin paljasti menshevikkien "organisatsioplaanin" ja sääntöehdotelman koko turmiollisuuden ja kävi armotonta taistelua niitä vastaan. Leninin 50-vuotispäivänä — huhtikuun 23 p:nä v. 1920 — toveri Stalin loistavasti osoitti Leninin osuuden taistelussa puolueen puolesta:

"Leninin mitä suurimpana ansiona Venäjän proletariaatin ja sen puolueen edessä on se, että hän paljasti menshevistisen organisatsio-"plaanin" koko vaarallisuuden jo sillä hetkellä, kun "plaani" oli vasta syntymässä, kun itse "plaanin" laatijatkin vasta suurella vaivalla saattoivat selvästi nähdä sen ääriviivat, ja paljastaen sen alotti kiihkeän hyökkäyksen menshevikkien järjestöllistä höllyyttä vastaan, keskittäen praktiikkojen kaiken huomion tähän kysymykseen. Sillä kysymys oli puolueen olemassaolosta, puolueen elämästä tai kuolemasta."[1]).

[1]) **Stalin,** "Lenin VKP:n perustajana ja johtajana", Partizdatin julkaisemasta venäjänkielisestä kokoelmasta Leninin ja Stalinin valittuja teoksia, siv. 11.

Leninin ajatusten mukaan puoluesääntöjen on oltava terävänä aseena taistelussa opportunismia vastaan työväenluokan todella vallankumouksellisen puolueen luomisessa. Opportunisteista puhdistautuminen on ollut ja on edelleenkin tosiproletaarisen puolueen takoutumisen takeena. Tämän kysymyksen leniniläistä käsittämistä vastaan esiintyivät heti opportunistit, joista sittemmin tuli mitä paatuneimpia bolshevismin vihaajia. Ei ollut sattuma, että leniniläisiä sääntöjä vastaan esiintyi ensimmäisenä Trotski, joka nykyään toimii vastavallankumouksellisen porvariston katalana palkkarenkinä. Puolueen II edustajakokouksessa Trotski lausui, ettei Axelrodin, Martovin ja muiden tulevien menshevikkien esityksissä ollut mitään opportunismia: opportunismin muka "luovat paljon mutkallisemmat (tai sen määrittelevät paljon syvällisemmät) syyt kuin jokin sääntöpykälä".

Lenin antoi jyrkän vastaiskun moisille käsitteille, osoittaen, miten tavattoman suuri merkitys säännöillä on taistelussa opportunismia vastaan. Perustaessaan uuden tyypin puoluetta Lenin astui taisteluun koko kansainvälistä opportunismia vastaan. Taistellessaan uuden tyypin puolueen luomiseksi hän antoi musertavia iskuja II internatsionaalen puolueiden teorioille ja käytännölle.

Menshevikit tahtoivat rakentaa puolueen vanhojen sosialistipuolueiden malliin, joissa rehoitti opportunismi, joka kielsi taistelun proletariaatin diktatuurin puolesta. Myöhemmin julkaisemissaan muistelmissa muuan ekonomismin ja menshevismin silloisista johtohenkilöistä, Martynov, seuraavin sanoin toi erittäin selväpiirteisesti ilmi opportunistien keskuudessa silloin vallinneet katsantokannat:

"Puolueen rakentamisen tämä muoto, jota Lenin suosittelee kirjasessaan, on ristiriidassa kaik-

kien sosialidemokraattisten traditsioiden, ei yksistään Venäjän, vaan myöskin Länsi-Euroopan sosialidemokratian traditsioiden kanssa; se ei mitenkään sovellu tavallisiin käsityksiimme sosialidemokratiasta."[1])

Lenin astui taisteluun kaikkia Venäjän ja kansainvälisen sosialidemokratian tunnustettuja auktoriteetteja vastaan; lenininiläinen organisatsioplaani takasi ei yksistään Venäjän työväenluokalle, vaan myöskin koko maailman proletariaatille todellisen etujoukon muodostumisen, etujoukon, joka kykenee johtamaan joukot rynnäkköön kapitalismia vastaan.

Bolshevikkipuolueen luomisen lenininiläisiä periaatteita ajoi alunalkaen läpi myös toveri Stalin. Leninismin organisatsioperiaatteiden pohjalla, taistellen "Mesame-dasin" opportunisteja ja menshevikkejä vastaan hän tiivisti yhteen Tiflisin, Batumin ja myöhemmin koko Taka-Kaukaasian eturivin työläiset. Toveri Stalin oli lenininiläis-iskralaisen sosialidemokraattisen puoluejärjestön perustanlaskija Taka-Kaukaasiassa.

Leninin ja Stalinin taistelulla bolshevismin organisatsioperiaatteiden puolesta, puoluesääntöjen puolesta on ollut maailmanhistoriallinen merkitys: ratkaistiin kysymys, minkälainen puolue on Venäjän työväenluokan luotava, ketä siihen on kuuluva, mitä velvollisuuksia lankeaa puolueen jäsenen täytettäväksi.

Leninin silloin laatimat organisatsioperiaatteet olivat perustana opille puolueesta, jonka opin pohjalla bolshevikkien puolue on luotu, kasvanut, lujittunut ja kohonnut ennennäkemättömiin korkeuksiin. Joka kerta, käsiteltäessä puoluerakennustyön kysymyksiä — vallankumouksen millä etapilla tahansa, ankarissa otteluissa opportunisteja vastaan, — bolshevikit ovat palanneet ja palaavat Leninin järkkymättömiin väittämiin, jotka hän nosti esiin jo puolueen perustamisajan sarastaessa, ja nämä väittämät tekevät suuria palveluksia puolueen edelleen lujittumiselle ja karkaisemiselle.

Bolshevikkipuolue on uusinut työnsä organisatoorisia muotoja, sovelluttaen ne aina niihin vaatimuksiin, joita koko kansainvälinen ja sisäinen tilanne on kulloinkin asettanut taistelulle poliittisen linjan puolesta. Kolmannessa, puhtaasti bolshevistisessa edustajakokouksessaan puolue vahvisti sääntöjensä ensimmäisen pykälän siihen sanamuotoon, jonka Lenin oli esittänyt. Sittemmin — IV ja V puoluekokouksissa sekä VI puoluekokouksessa, Suuren proletaarisen vallankumouksen taisteluvalmennuksen edustajakokouksessa — tehtiin sääntöihin muutoksia. Proletariaatin diktatuurin vallitessakin puolueemme on useamman kerran tehnyt muutoksia ja lisäyksiä sääntöihinsä. VIII puoluekokouksessa, jossa puolueelle hyväksyttiin uusi ohjelma, jätettiin Keskuskomitean tehtäväksi valmistella lähimpään puoluekonferenssiin mennessä uusi sääntöluonnos. Joulukuussa v. 1919 kokoontunut VIII puoluekonferenssi vahvisti sääntöjen uuden sanamuodon. Kansalaissodan jälkeen puolueemme on tehnyt sääntöihin koko joukon muutoksia ja täydennyksiä: elokuussa v. 1923 pidetyssä puoluekonferenssissa ja sen jälkeen XIV puoluekokouksessa joulukuussa v. 1925. Saatuaan loppuunsuoritetuksi ensimmäisen viisivuotissuunnitelman puolue jälleen XVII edustajakokouksessaan vahvisti säännöt uuteen sanamuotoon.

Paitsi näitä puoluekokouksia ja konferensseja, joissa sääntökysymys on ollut kokonaisena esillä, on tehty joukko vakavia poliittisia päätöksiä, jotka asiallisesti ovat muodostuneet elimellisiksi osiksi puo-

[1]) A. Martynov. "Proletariaatin suuri johtaja", siv. 10. Julkaissut kustannusliike "Krasnaja Novj", v. 1924.

luesääntöihin: Leninin esityksestä X puoluekokous teki päätöksen puolueen yhtenäisyydestä, kieltäen kaikenlaiset fraktsiot ja ryhmittymät; XI puoluekokous vahvisti uudet ehdot puolueeseen otolle; Leninin ohjeiden pohjalla XII puoluekokous teki päätöksen KKK:n ja TTT:n yhteenliittämisestä; XV puoluekokous päätti lähtökohtanaan trotskilais-zinovjevilaista ryhmittymää vastaan käydyn taistelun antamat kokemukset, erottaa puolueesta kaikki, jotka kieltäytyvät todenmukaisesti vastaamasta kontrollikomissiain asettamiin kysymyksiin, ja teki vielä eräitä muutoksia sääntöihin.

"Vallankumouksellisen marxismin puolue hylkää perinpohjin ehdottomasti oikean, vallankumousprosessin kaikkia asteita varten kelvollisen puoluejärjestömuodon kuin myöskin sellaisten työmetodien etsiskelyn. Päinvastoin määräävät järjestömuodon ja työmetoodit kokonaisuudessaan kunkin konkreettisen historiallisen tilanteen erikoisuus ja ne tehtävät, mitkä välittömästi juontuvat tästä tilanteesta." (X puoluekokouksen päätöslauselmasta).

Kuitenkin, tehdessään sääntöihin muutoksia historiallisen tilanteen kulloinkin asettamia vaatimuksia vastaavasti, puolue on Leninin ja Stalinin johdolla aina tiukasti varjellut bolshevismin organisatoorisia perusperiaatteita.

Erittäin suurta huolta Lenin ja Stalin ovat aina pitäneet puoluerivien puhtaudesta. Edellä esitettyjen väittämäin ohella Lenin jo proletariaatin diktatuurin kauden alkuvaiheessa esitti seuraavat historialliset ohjeensa puolueeseen hyväksymisen ehdoista:

"Ainoa hallitseva puolue maailmassa, joka ei pidä huolta jäsenten määrän suurentamisesta, vaan heidän laatunsa kohottamisesta, puolueen puhdistamisesta "mukaanlyöttäytyneistä" aineksista, on meidän puolueemme — vallankumouksellisen työväenluokan puolue. Me olemme useita kertoja suorittaneet puolueen jäsenten uudestirekisteröintejä, ajaaksemme pois nuo "mukaanlyöttäytyneet", *jättääksemme puolueeseen vain tietoiset ja kommunismille vilpittömästi vannoutuneet.*"[1]).

Tuolla kaudella puolue, näiden Leninin asettamien tehtävien täyttämiseksi, otti käytäntöön systemaattiset puoluepuhdistukset. Sääntöihin lisättiin erikoinen pykälä, joka sääti erilaiset vastaanottoehdot puolueeseen pyrkivien eri kategorioille.

Puolue on systemaattisesti ja tarkoin valvonut, ettei päästäisi riveihinsä henkilöitä, jotka pyrkivät tunkeutumaan puolueeseen etuilutarkoituksissa.

Kansalaissodan vuosina itse puolue-elämän ehdot, puolue kun lähetti jäseniänsä etulinjoille taisteluun vastavallankumousta vastaan, vaikuttivat siihen suuntaan, että puolueeseen valikoitui vain vallankumoukselle todella vannoutuneita taistelijoita.

Kansalaissodan päätyttyä ja siirryttäessä neppiin (uuteen talouspolitiikkaan), Lenin ja Stalin nostivat erittäin voimakkaasti esiin kysymyksen puolueen kasvun säännöstelystä. Lenin osoitti, että bolshevikkien päästyä voitolle kansalaissodassa ja sovettivallan vakiinnuttua voimistuu kaikenkarvaisten porvarillisten ja vihollisainesten tunkeutuminen puolueeseen, heidän yrityksensä päästä pujahtamaan puolueen riveihin.

Tuona kautena, nepin alkuvaiheessa, tehtiin useita tärkeitä päätöksiä uusista ehdoista puolueeseen vastaanotossa.

X puoluekokouksen päätöksen

[1]) **Lenin,** kootut teokset, XXIV osa, siv. 484 (harvennus minun. — **B. P.**).

perustalla suoritettiin ensimmäinen puoluepuhdistus.

Päätöslauselmassaan puolueen lujittamisesta ja sen uusista tehtävistä XI puoluekokous maaliskuussa v. 1922 saattoi voimaan uudet vastaanottoehdot puolueeseen otossa ja teki vastaavat muutokset sääntöihin. "VKP:een liittymisehtoja muutetaan siihen suuntaan, että vaikeutettaisiin tätä ei puhtaasti proletaaristen ainesten pääsyä" — sanotaan puoluekokouksen päätöksessä. Uusia ehtoja vastaavasti XI puoluekokous korosti kandidaateiksi oton merkitystä, määritteli uudet kandidaattiajat (työläisille — kuusi kuukautta, talonpojille — yksi vuosi ja muille — kaksi vuotta), sekä osoitti välttämättömäksi kehittää käyntiin laaja työ kandidaattien kasvattamiseksi poliittisesti.

XI puoluekokouksen päätöksiä valmisteltaessa Lenin esiintyi ehdotuksilla, joissa antoi yksityiskohtaisia ja perusteellisia ohjeita puolueeseen hyväksymisehdoista. Jo sairaana, lomalla ollessaan, vähää ennen viimeistä esiintymistään puoluekokouksessa Lenin entiseen tapaansa tarkoin valvoi puoluerivien puhtautta. Toveri Molotoville lähettämissään muistiinpanomerkinnöissä puolueeseen hyväksymisestä Lenin paljastaa Zinovjevin ehdotukset tästä kysymyksestä ja vaatii niiden kumoamista.

"Pidän tavattoman tärkeänä pidentää staashia uusia jäseniä otettaessa puolueeseen, — kirjoittaa hän. — Zinovjevilla on kandidaattiaika määritelty työläisille 1/2 vuodeksi ja muille vuodeksi... Pidän perin vaarallisena jättää muutoksitta Zinovjevin ehdottamat lyhyet ajat"[1]).

Samalla Lenin opetti, että puolueen ei silti pidä sulkeutua ahtaisiin puitteisiin: sen on laajennettava rivejään työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston parhaimmilla edustajilla. Tämän yhteydessä sai aivan erikoisen suuren merkityksen kysymys puolueeseen pyrkivien ennakkotarkistuksesta.

Kaikkien puolueeseen liittyvien oli käytävä läpi vissi kandidaattiaika ja siksi kandidaattien kanssa suoritettavan työn oikealle tolalle saamisella oli tavattoman suuri merkitys todella kelvollisten valikoimiseksi puolueeseen, sellaisten, jotka todella ansaitsevat puoluejäsenen nimen. Kirjeessään toveri Molotoville Lenin puhuu yksityiskohtaisesti työstä kandidaattien kanssa uusissa oloissa, nepin kaudella:

"...On välttämättä: 1) pidennettävä kaikki kandidaattiajat; 2) erittäin seikkaperäisesti yksityiskohdittain määriteltävä, mitä todelliseen kandidaattiajan läpäisemiseen tulee sisältyä, minkälaisten tulee olla käytännöllisten ja konkreettisten ehtojen tarkistettaessa sitä, että kandidaattiaika todella läpäistään, eikä jää tyhjäksi muodollisuudeksi; 3) niihin järjestöelimiin, jotka ratkaisevat kysymyksen uusien jäsenten puolueeseen otosta, on välttämättä muodostettava kvalifisoitunut enemmistö; 4) tämä puolueeseen otto on välttämättä varmennettava ei yksistään lääninkomiteain, vaan myöskin kontrollikomissiain päätöksillä; 5) on vielä harkittava joitakin toimenpiteitä sitä varten, että helpotettaisiin puolueen vapautumista niistä sen jäsenistä, jotka eivät lainkaan ole täysin tietoisesti proletaarista politiikkaa toteuttavia kommunisteja." [1]).

Myöhempinä vuosina toveri Stalin on useita kertoja korostanut, miten tavattoman suuri merkitys on tais-

[1]) **Lenin**, kootut teokset, XXVII osa, siv. 209.

[1]) **Lenin**, koottujen teosten XXVII osa, siv. 212.

telulla puolueen rivien puhtauden puolesta. Proletariaatin ja työtätekevän talonpoikaiston parhaimpien edustajain valikoiminen puolueeseen, kasvastustyön suorittaminen puolueeseen liittyneisiin nähden, taistelu sen puolesta, että kommunistin nimi ja etutaistelijan osuus kohotettaisiin yhä korkeammalle — tällaiset ovat ne tehtävät, jotka toveri Stalin on asettanut puoluejärjestöjen eteen.

Leninin kuoleman jälkeen puolue suoritti Lenin-kutsunnan. Bolshevismin suuren johtajan kuolemaan työväenluokka vastasi joukkoliittymisillä puolueeseen. Tämä kuvasti suurta luottamusta, jota joukot tunsivat puoluetta kohtaan, ja joukkojen pyrkimystä auttaa puoluetta toteuttamaan suuret ihanteet, joiden puolesta Lenin taisteli. Siihen aikaan puolueessa ilmaantui vaarallisia viettymyksiä, joiden edustajat saarnasivat puoluerivien laajentamista loputtomasti. Toveri Stalin osoitti kaikella päättäväisyydellä moisten mielialojen suuren vahingollisuuden ja käänsi puoluejärjestöjen huomion poliittiseen kasvatustyöhön.

Toveri Stalin antoi mitä syvällisimmän analyysin puolueen kehityksestä ja sen jäsenkokoonpanon säännöstelystä, erittäinkin Suuren proletaarisen vallankumouksen voiton jälkeen. Hänen noina päivinä antamallaan direktiivillä on mitä valtavin historiallinen merkitys koko maailman proletaarisille puolueille, se on mitä tärkein poliittinen sääntö niiden kasvulle. Selostuksessaan XIII puoluekokouksen yhteenvedoista, jonka hän piti VKP:n KK:n yhteydessä järjestetyillä ujestikomiteain sihteerien kursseilla kesäkuun 17 p:nä v. 1924, toveri Stalin sanoi:

"Haluan kiinnittää huomiotanne niihin vaarallisiin viettymyksiin, joita puolueessamme on ilmennyt viime aikoina Lenin-kutsunnan yhteydessä. Eräät sanovat, että on lähdettävä vielä pitemmälle, kohotettava jäsenmäärä miljoonaan saakka. Toiset haluavat mennä vielä pitemmälle, väittäen, että olisi parempi päästä kahteen miljoonaan. En epäile, etteikö löydy kolmansia, jotka mielivät mennä vielä pitemmälle. Tämä, toverit, on vaarallinen viettymys. *Maailman suurimmat armeijat ovat tuhoutuneet senvuoksi, että ovat viehättyneet liiaksi, valloittaneet kovin paljon ja sitten, kykenemättä sulattamaan valloittamaansa, rappeutuneet. Suurimmatkin puolueet voivat tuhoutua, jos ne hurmaantuvat, haalivat liian paljon ja sitten osoittautuvat kykenemättömiksi pitämään käsissään ja sulattamaan haalittua.* Päätelkää itse, poliittinen lukutaidottomuus meillä puolueessa kohoaa 60 %:iin. 60 % poliittisesti lukutaidottomia — se oli ennen Lenin-kutsuntaa, ja kutsunnan jälkeen, pelkään, että tämä prosenttiluku nousee 80:een. Eikö ole aika, toverit, pysähtyä? Eikö ole aika rajoittua kahdeksaan sataan tuhanteen ja asettaa jyrkästi ja määrätietoisesti kysymys puolueen *laadullisen* kokoonpanon parantamisesta, leninismin perusteiden opettamisesta Lenin-kutsunnassa tuleville, heidän muuttamisestaan tietoisiksi leniniläisiksi? Ajattelen, että on aika."

Pian puhkesi kysymyksessä puolueen kasvusta kiihkeä taistelu puoluevastaisen zinovjevilais-kamenjevilaisen ryhmittymän kanssa. Näytellen työläisten etujen kiihkeiden puoltajain osaa zinovjevilaiset kohottivat tunnuksen, että puolueen jäsenistöön olisi saatava 90 % työläisiä työpenkkien äärestä. Zinovjevin esitykset olisivat johtaneet puolueen liukenemiseen joukkoihin, asiallisesti puolueen itselikvidoitumiseen. XIV edustajakokouksessaan puolue löi murskaksi zinovjevilais-kamenjevilaisen ryhmittymän, tor-

juen sen yritykset likvidoida puolueen avangaardiosuus.

Hyljäten zinovjevilaisten ehdotukset puolue XIV edustajakokouksessaan vahvisti puoluesäännöt uuteen sanamuotoon; säännöissä jälleen kerran vahvistettiin ja varmennettiin voimaan leniniläiset asenteet puolueeseen liittyvien ankarasta valikoimisesta.

Toveri Stalin palaa yhä uudelleen ja uudelleen kysymykseen siitä, että puolueeseen on valittava vain parhaat, sen todella ansainneet, puolueen vaatimuksia vastaavat henkilöt. Kaudella, jolloin käytiin sankarillista taistelua ensimmäisen viisivuotisen puolesta, puolue mobilisoi työväenluokan kaikki voimat tätä suursuunnitelmaa täyttämään. Puolue selitti laajoille joukoille, että oli välttämättä voitettava vakavia vaikeuksia, välttämättä käytävä säälimätöntä taistelua luokkavihollisia ja niiden puolueessa olevia kätyreitä vastaan. Työväenluokka tiivistyi bolshevistisen etujoukkonsa ympärille. Työväenluokan parhaimmat edustajat liittyivät puolueeseen, astuakseen eturiveihin taistelussa pjatiletkan puolesta.

Siellä täällä asetettiin kysymys kollektiivisesti, kokonaisin työosastoin ja tehtaina liittymisestä puolueeseen. Toveri Stalin osoitti tiukasti moisen järjestyksen sietämättömyyden:

> "...Puolueen on säilytettävä voimassa koeteltu metoodi *individuaalisesti* suhtautumisesta jokaiseen, joka haluaa liittyä puolueeseen, ja *individuaalinen* puolueeseen otto. Me emme tarvitse vain määrää, vaan myöskin laatua."[1]).

Maaseutujärjestöissä on puolueeseen otolle asetettava vielä ankarammat vaatimukset:

> "On itsestään selvää, että puoluerivien kasvu kolhooseissa on edistyvä enemmän tai vähemmän nopealla vauhdilla. Toivottavaa on, että kaikki kulakistoa vastaan käydyssä taistelussa eniten karaistuneet kolhoosiliikkeen ainekset, erikoisestikin batrakeista ja köyhälistöstä lähtöisin olevat, löytäisivät voimilleen käyttökohteen puolueen riveissä. Tämän ohella on ymmärrettävää, että tässä on erikoisella tiukkuudella noudatettava individuaalista suhdetta ja individuaalista puolueeseen ottamista."[1])

Täten taistelu puoluerivien puhtauden puolesta, kommunistin korkean nimityksen puolesta on puolueen kehityksen jokaisella etapilla ollut sen johdon, sen suurten johtajain Leninin ja Stalinin eräänä tärkeimpänä tehtävänä, johtajain, jotka vuosikymmenten kuluessa ovat takoneet karaistuneen, järjestyneisyytensä ja voimakkuutensa puolesta maailmassa ennennäkemättömän bolshevikkipuolueen.

* * *

NKP(b):n XVII edustajakokouksen vahvistamat puolueen leniniläis-stalinilaiset säännöt ovat ohjesääntöinä puolueen taistelulle täydellisen sosialistisen yhteiskunnan valmiiksi rakentamiselle maassamme, edelleen kulkemiselle kohti kommunismia. Niissä on annettu johtavat periaatteet puolueen sisäisen elämän kaikkien tärkeimpien kysymysten suhteen, ne ovat laki kaikille puoluejärjestöille ja kaikille NKP(b):n jäsenille. Sääntöihin on tehty joukko periaatteellisia, suuren poliittisen merkityksen omaavia muutoksia ja lisäyksiä: puolueen jäseniä, puoluejärjestöä ja sen tehtäviä, puolueen sisäistä demokratiaa, itsekritiikkiä ja

[1]) "Sverdlovilaisten kysymykset ja toveri Stalinin vastaus", julkaistu "Pravdassa" helmikuun 10 p:nä v. 1930.

[1]) Sama lähde.

puoluekuria, puolueen yhtenäisyyttä ym. koskeviin osiin.

NKP(b):n XVII edustajakokous lisäsi sääntöihin uuden pykälän puolueen jäsenten velvollisuuksista. Tämä pykälä on suoranaisena jatkona puoluesääntöjen leniniläiseen ensimmäiseen pykälään ja sen edelleen kehittämistä, muodostaen se yhtenäisen kokonaisuuden tämän ensimmäisen pykälän kanssa. Kommunisti, joka ei täytä sääntöjen ensimmäistä pykälää, ei vastaa puolueen jäsenelle asetettavia vaatimuksia.

Puoluejäsenen velvollisuuksia koskevan osan säätämisellä on tarkoituksena kohottaa kommunistin nimitys entistä korkeammalle tasolle, sen avangaardiosuuden turvaaminen nykyisissä oloissa taistelussa sosialismin puolesta.

Tässä osassa on konkreettisesti esitetty ne vaatimukset, jotka takaavat näiden tehtävien täyttämisen:

"2. Puolueen jäsen on velvollinen:

a) noudattamaan mitä ankarinta puoluekuria, aktiivisesti osallistumaan puolueen ja maan poliittiseen elämään, toteuttamaan käytännössä puolueen politiikkaa ja puolue-elinten päätöksiä;

b) väsymättä työskentelemään aatteellisen aseistautumisensa kohottamiseksi, marxismin-leninismin perusteiden, puolueen tärkeimpäin poliittisten ja organisatooristen päätösten omaksumiseksi ja selittämään niitä joukoille;

c) Neuvostovaltiossa hallitsevan puolueen jäsenenä olemaan esikuvana työkurin ja valtiollisen kurin noudattamisessa, valtaamaan työtehtävänsä tekniikan, herkeämättä kohottaen tuotannollista, käytännöllistä ammattitaitoaan."

Tämä pykälä tähtää siihen, että kaikin puolin aseistettaisiin kommunistit, taattaisiin kommunistien — suuren taistelun johtajain, heidän jotka kulkevat luokatonta sosialistista yhteiskuntaa luovan kansan etunenässä, tason systemaattinen kohoaminen.

Määritellen kommunistin velvollisuudet sääntöjen toinen pykälä vaatii puoluejärjestöiltä syvällistä työskentelyä. Sitä varten, että jokainen puolueen jäsen oikein ja tinkimättä täyttäisi säännöissä formuleeratut velvollisuudet, vaaditaan vakavaa jokapäiväistä työtä. Puoluejärjestön on kasvatettava jäseniään velvollisuuksiensa tiukasti täyttämisen hengessä, asettaen heidän eteensä sääntöjen vaatimuksista kullakin ajankohdalla juontuvia konkreettisia tehtäviä.

Taistelun järjestäminen puolueen politiikan toteuttamiseksi, aatteellisen aseistuneisuuden kohottaminen vaatii suurta työtä sekä jokaiselta kommunistilta että koko kollektiivilta kokonaisuudessaan. Ja tämä koskee yhtä hyvin myöskin ammattitaidon kohottamista, taistelua valtio- ja puoluekurin puolesta. Puoluejärjestöjen eteen asettuu tehtäväksi — taata, että kysymyksessäolevan puoluekollektiivin kaikki jäsenet täyttäisivät velvollisuutensa kommunisteina.

Nyt, jolloin puolue ryhtyy vaihtamaan puoluedokumentteja, jonka prosessissa on erikoinen huomio kiinnitettävä siihen, että vapauduttaisiin passiivisista henkilöistä, jotka eivät ole ansainneet puoluejäsenen kunniakasta nimitystä, henkilöistä, jotka ovat sattumalta joutuneet NKP(b):n riveihin, nämä sääntöjen perusasenteet kommunistin velvollisuuksista ovat aivan ratkaisevina kriteriöinä.

Koko sääntöjen ensimmäinen osa — puolueen jäsenistä ja heidän velvollisuuksistaan — on sääntöjen nykyisessä sanamuodossa tuntuvasti laajennettu.

Toisen pykälän ohella on sääntöihin tehty vielä joukko muita lisäyksiä.

"Puolueen jäseniksi otto tapahtuu yksinomaan vain yksilöllisessä järjestyksessä" — sanotaan puolueen säännöissä kategoorisesti, täten ko-

rostaen sitä, että eräissä järjestöissä ilmennyt ryhmäkaupalla puolueeseen ottaminen on sietämätön ilmiö, että se on puoluesääntöjen rikkomista. Uusia jäseniä otetaan kandidaateista, "jotka ovat läpäisseet säädetyn kandidaattiajan, käyneet polittiedon koulun ja ovat omaksuneet puolueen säännöt ja ohjelman". Näinollen on puolueen jäseniksi otettaessa tarkistettava, että hyväksyttävä tuntee puolueen ohjelman, säännöt ja tärkeimmät päätökset. Puolueemme XVII edustajakokouksessa hyväksytyt säännöt vaativat, että siirto kandidaateista puolueen jäseniksi tapahtuisi vain ehdolla, että jäseneksi siirrettävä on omaksunut puolueen ohjelman ja säännöt, tyytymättä vain siihen, että kandidaatti on jonkin aikaa käynyt polittiedon koulussa, sillä tosiasiat osoittavat, että monissa tapauksissa kandidaatit ovat kuuluneet politkouluihin ja piireihin muodollisesti, mutta todellisuudessa eivät ole työskennelleet marxismin-leninismin perusteisiin perehtymiseksi.

Edelleen säännöissä sanotaan, että puolueeseen otetaan työläisiä, kolhoosilaisia, puna-armeijalaisia, opiskelijoita, jotka ovat osoittaneet kuntonsa työskentelemällä myötämielisten ryhmissä, soveteissa, ammattiliitoissa, kommunistisessa nuorisoliitossa, kooperatiiveissa, naisten delegaattikokouksissa, ja vasta sen jälkeen, kun on saatu lausunto siltä järjestöltä, jossa puolueeseen liittyvä on työskennellyt tai työskentelee. Puolueeseen otettaessa on välttämättä tarkistettava, missä määrin puolueeseen liittyvät ovat kunnostautuneet yhteiskunnallisessa työssä, miten osoittaneet aktiivisuuttaan taistelussa puolueen ja sovettivallan politiikan puolesta. Puolueeseen liittymiseksi tarvittaviin suosituksiin nähden on vaatimuksia tuntuvasti suurennettu. Ei ole ainoatakaan liittyvien kategoriaa, joilla takaajain puoluestaashi voisi olla alle viiden vuoden.

Myötämielisten ryhmien muodostamisella, joka on erikoispykälillä vakiinnutettu sääntöihin, on samoin tarkoituksena kohottaa puolueen jäsenen nimitystä. Työväenluokan ja kolhoositalonpoikaiston riveissä on varsin paljon henkilöitä, jotka ovat sovettivallalle uskollisia, hyvin työskentelevät sosialistisen tuotannon eri aloilla ja pyrkivät liittymään puolueeseen, mutta eivät vielä ole valmentuneet olemaan puolueen riveissä. Jos heidät otettaisiin suoraan puolueeseen, niin se johtaisi puolueeseen liittyville asetettavien vaatimusten alentamiseen. Myötämielisten ryhmät antavat näille tovereille mahdollisuuden valmistautua liittymään puolueeseen. Siksi näiden ryhmien työllä sekä sillä, että niitä jokapäiväisesti ja systemaattisesti johdetaan puoluejärjestöjen taholta, on valtavan suuri merkitys kommunistin korkean nimityksen kohottamiseksi entistä korkeammalle. Sääntöjen noudattaminen vaatii puoluejärjestöiltä jokapäiväistä, systemaattista työtä myötämielisten ryhmien kanssa.

Se tehtävä, jonka Lenin asetti jo VSDTP:n II puoluekokouksessa, käytäessä ensimmäisiä taisteluja bolshevististen sääntöjen puolesta, — vaalia puolueemme lujuutta, kestävyyttä ja puhtautta, pyrkiä kohottamaan puolueen jäsenen nimitys yhä korkeammalle, korkeammalle ja korkeammalle, — on täydellisesti säilyttänyt koko aktuaalis-poliittisen merkityksensä vielä nykypäivinäkin.

Ensimmäisen ja toisen viisivuotiskauden vuosina puolue, sosialistista kilpailua ja udarnikkuutta kehittämällä, on nostanut suunnattomat uudet ihmiskerrokset luovaan työhön, tietoiseen taisteluun sosialismin puolesta. Jättiläismäisen rakennustyön rinnalla on tapahtunut myöskin suurenmoinen ihmisten uudestimuovautumisen prosessi. Vii-

meiset vuodet ovat osoittaneet erittäin myrskyisää uusien ihmisten kasvua, heidän tietoisuutensa, teknillisen ja kulttuuritasonsa, heidän uskollisuutensa kasvamista sosialistista kotimaataan kohtaan. Loistavana osoituksena näistä syvällisistä prosesseista on suuri stahanovilainen liike, joka on noussut työväenluokan syvimmistä uumenista ja nopeasti levinnyt kaikkialle kautta maan.

Vuonna 1935 ja vuoden 1936 alussa Moskovassa pidetyt puolueen ja hallituksen johtajain neuvottelut stahanovilaisten — etumaisten kombainistien, traktoristien, puuvillanviljelijäin, karjanhoitajain ym. kanssa — antoivat kirkkaita esikuvia maamme uusista ihmisistä. Koko maan edessä esiintyivät työn ihmiset, tuotannon eturiviläiset, sosialismin rakentajat. He eivät yksistään vain kertoneet saavutuksistaan ja kokemuksistaan, vaan myöskin käsittelivät mitä suurimpia yleisvaltiollisia toimenpiteitä.

Kaikki tämä nostaa erikoisen voimakkaasti esille kysymyksen NKP (b):n jäsenen nimityksen ja merkityksen kohottamisesta. Sovettimaan kansa — on maailman etumaisin, poliittisesti aktiivinen ja kulttuurisesti kasvava kansa. Näissä oloissa kasvavat myös puoluejohdon tehtävät.

Puolue johtaa sosialismin rakentamista kapitalistisen ympäröinnin oloissa. Meille vieraat luokkavoimat käyvät väsymättä taistelua SSSR:ää vastaan. Kapitalistivaltiot lähettävät SSSR:ään kätyreitään, vakoilijoita, provokaattoreita, tihutyöntekijöitä — paatuneita ja synkkiä työväenluokan verivihollisia, jotka ovat käyneet läpi "tulet ja vedet" maailman vakoilujärjestöjen palveluksessa. Ne pyrkivät tunkeutumaan NKP(b):n riveihin, työntämään sinne palkkalaisiaan, käyttäen hyväkseen kapitalistiainesten jätteitä maassamme. Siksi sääntöjen järkähtämättömällä noudattamisella, valppaudella, uusien jäsenten ottamisella puolueeseen vain yksilöllisessä järjestyksessä, mitä tiukimmalla järjestyksellä puoluetaloudessa, puoluekirjojen annossa, kommunistien luetteloinnissa, kommunistien luetteloonottamisessa ja irtikirjoittamisessa, — kaikella tällä on mitä suurin merkitys.

Nyt, jolloin puolue on vallassa ja sillä on tavattoman suuri auktoriteetti, sointuvat erittäin tärkeinä ja voimakkaina seuraavat Leninin sanat, jotka hän lausui jo bolshevismin vasta sarastaessa:

> "...Ei saa unohtaa, että jokainen puolueen jäsen on vastuunalainen puolueesta, ja *puolue on vastuunalainen jokaisesta jäsenestään*" [1]).

Puoluetyön käytäntö viime ajoilta on osoittanut, että useissa puoluejärjestöissä on törkeästi rikottu puoluesääntöjä, ennenkaikkea puolueeseen otossa ja puoluetalouden hoitamisessa. Se, että rikottiin sääntöjä ja Leninin ja Stalinin historiallisia direktiivejä vain työväenluokan parhaimpien edustajain valinnasta puolueeseen, johti siihen, että alkoi huuhtoutua pois raja puolueen ja luokan välillä, että puolueen rivit turmeltuivat kelvottomilla, poliittisesti valmentumattomilla henkilöillä ja pääsipä puolueeseen siellä täällä suoranaisia Sovettimaan vihollisiakin.

Toveri Stalinin alotteesta suoritettu puoluedokumenttien tarkastus on osoittanut, miten se, ettei pidetty kiinni puoluesäännöistä, bolshevismin organisatsioperiaatteista, Leninin ja Stalinin yhtämittaisista ohjeista erikoisen suuren huomion kiinnittämisestä puolueeseen ottoon, johti puolueen mahdin heikkenemiseen ja helpotti luokkavihollisen työtä. Puoluedokumenttien tarkastus oli mitä tärkein organisatoorispoliittinen toimenpide puoluerivien lujittamiseksi; se pantiin käyntiin

[1]) **Lenin**, koottujen teosten VI osa, siv. 33.

heti vuosina 1933—1934 suoritetun puoluepuhdistuksen jälkeen. Koko tämän ajan on puolueeseen otto ollut lakkautettu. Puoluedokumenttien tarkastusta koskevassa kirjelmässään toukokuun 13 p:ltä v. 1935 NKP(b):n Keskuskomitea osoitti seuraavaa:

"Ei voi olla puhettakaan puolueeseen oton alottamisesta niin kauan, kun puoluejäsenten luetteloinnissa vallitsee näin häpeällinen kaaos, kun ei ole saatu järjestystä aikaan omassa puoluetalossamme. Vasta sen jälkeen, kun on saatu täydellisesti säännöstellyksi kommunistien luettelointi, puoluekirjojen antosysteemi ja niiden säilyminen, — voi KK asettaa kysymyksen puolueeseen oton uudelleen alottamisesta".

Näinollen puolue, taatakseen puolueen jäsenen nimityksen ja merkityksen kohoamisen, on viime vuosien aikana toteuttanut joukon mitä suurisuuntaisimpia toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on ollut puhdistaa puolue vieraista ja vihollisaineksista. Keskuskomitea on kaikella tiukkuudella oikaissut virheet, joita on tehty puolueeseen otossa ja puoluetalouden hoitamisessa.

Tov. Jezhovin selostuksen johdosta tekemässä päätöksessään NKP (b):n Keskuskomitean joulukuun pleenumi v. 1935 korosti, miten tavattoman suuri merkitys on puolueen säännöillä nykyoloissamme taistelussa sosialismin puolesta. NKP(b):n KK osoitti kaikille puoluejärjestöille, miten taisteltaessa puoluerivien lujittamiseksi on käytettävä hyväksi sitä mahtavaa, koeteltua asetta, jollaisena ovat bolshevistiset säännöt.

NKP(b):n KK:n joulukuun pleenumin päätökset tov. Jezhovin selostuksen johdosta antavat konkreettisen toimintaohjelman, miten puolueeseen otossa, koko puoluetalouden hoitamisessa ja puoluetyössä nykykaudella on sovellutettava bolshevismin organisatsioperiaatteita.

Puolue on laatinut ja toteuttaa kokonaisen systeemin toimenpiteitä lujan järjestyksen aikaansaamiseksi omassa "puoluetalossaan". Nämä toimenpiteet on tarkoitettu turvaamaan, että jokaisessa puoluejärjestössä järkähtämättä toteutetaan bolshevismin rautaisia organisatsioperiaatteita ja puolueen sääntöjä.

Keskuskomitea on monet kerrat osoittanut, että puoluetaloudessa ei ole "pikkuasioita": kysymykset, jotka joistakin näyttivät kovin vähäpätöisiltä, teknillisiltä seikoilta, ovat tosiasiassa mitä tärkeimpiä poliittisia kysymyksiä. Tämän ignoreeraaminen johti sääntöjen rikkomiseen, bolshevikkien rivien tahriintumiseen vieraillla aineksilla. Luettelokorttien ja puoluekirjojen täyttäminen, kommunistien puolueluetteloon ottaminen ja poiskirjoittaminen jne. ovat kaikki vakavia poliittisia kysymyksiä. Näissä kysymyksissä on askarreltava itsensä puoluejärjestöjen johtajien. Puoluedokumenttien tarkastus osoitti, että luokkavihollinen pyrkii käyttämään hyväkseen valppauden puutetta, näiden kysymysten merkityksen ymmärtämättömyyttä, leväperäisyyttä. Varastetun luettelointikortin, puhdistetun ja uudelleentäytetyn puoluekirjan, muka kadotetun ja tilalle keinotellen ja petoksella saadun puoluedokumentin takana seisoivat viholliset. Puolueessa, jossa on satoja tuhansia jäseniä ja kandidaatteja, on puoluetaloudella tavattoman suuri merkitys ja sitä on hoidettava erikoisen tarkasti. Tämä työ on saatava mallikelpoiselle tolalle. Yhtä tarkasti kuin on noudatettava sääntöjä — joka päivä ja systemaattisesti — on myöskin hoidettava puoluetaloutta.

Johtaessaan puoluedokumenttien vaihtoa NKP(b):n Keskuskomitea antaa mallinäytteitä siitä, miten on mitä suurimmalla huomiolla suhtauduttava puoluetalouden kysymyksiin. NKP(b):n KK:n direktiivit puoluedokumenttien täyttämisestä, vastaavasta puoluejärjestöjen tilivel-

vollisuudesta, jokaisen vaihtoa toimittamaan asetettavan henkilön persoonakohtaisesti vahvistamisesta jne. puhuvat siitä tavattoman suuresta poliittisesta merkityksestä, mikä on puoluetalouden kaikilla "suurilla" ja "pienillä" kysymyksillä, takaavat tiukan järjestyksen aikaansaamisen "puoluetalossa". Näiden NKP(b):n KK:n ohjeiden tinkimättä toteuttaminen on puoluejärjestöjen ensivuoroinen tehtävä. Tinkimätön sääntöjen noudattaminen ja puoluetalouden mallikelpoinen hoitaminen ovat kiinteästi sidotut toinen toisiinsa. Ilman puoluetalouden oikealle tolalle saamista ei voida taata puoluesääntöjen asettamien vaatimusten täyttämistä. Bolshevistiset säännöt vaativat samalla myöskin lujaa, bolshevistista järjestystä jokaisen järjestön puoluetaloudessa.

Keskuskomitea osoitti, että puoluejärjestöjen on päästävä siihen, että säännöt muodostuisivat sisäisen puolue-elämän todella järkähtämättömäksi perustaksi. Tämä velvoittaa puoluejärjestöjä ankarasti täyttämään sääntöjen kaikki asetukset, tekemään ne tunnetuiksi jokaiselle puoluejäsenelle.

Käytäntö on osoittanut, että niissä puoluejärjestöissä, jotka ovat ryhtyneet toimella toteuttamaan NKP (b):n KK:n joulukuun pleenumin päätöksiä, on puolueen sisäinen työ tuntuvasti elävöitynyt. Puoluekokoukset ovat tulleet elävimmiksi, kommunistien aktiivisuus on kohonnut, poliittinen kasvatustyö voimistunut, kommunistien avangaardiosuus tuotannossa kohoaa ja puoluekuri lujittuu jatkuvasti.

Puoluejärjestöt kuulevat jäsentensä itseselostuksia, miten he täyttävät sääntöjen eri pykäliä.

XVII puoluekokouksessa tov. Kaganovitsh kaikella painolla korosti, miten tärkeätä on tämänlainen työ puolueen jäsenten kanssa:

"...Jotkut puoluetyöntekijöistä eivät vielä käsitä, että puoluejohtajan keskeisimpänä ja päätehtävänä on ohjata puolueen jäseniä ja puolueen koko jäsenjoukon kautta — miljoonia työläisiä ja talonpoikia. Senvuoksi puolueen jäsenen on oltava puoluejärjestöjen työn keskiönä." [1]).

Suuri merkitys on omakohtaisilla selostuksilla siitä, miten täytetään sääntöjen toista pykälää, joka koskee kommunistien velvollisuuksia: on varsin hyvä, kun elävillä, konkreettisilla esimerkeillä tuodaan esille puoluejäsenen osuus työosastolla, kolhoosissa, oppilaitoksessa, sovettivirastossa ym., kun puoluekokous osoittaa kyseessäolevalle kommunistille, miten kyseessäolevissa konkreettisissa oloissa on toteutettava kommunistin velvollisuuksia. Ja vähintään yhtä tärkeitä ovat selostukset siitä, miten on täytetty tehtäviä, joita säännöt asettavat puolueen perusjärjestölle kokonaisuudessaan.

Sillä, että perusjärjestön yleisessä kokouksessa käsitellään kysymys sääntöjen asettamien konkreettisten vaatimusten täyttämisestä kyseessäolevassa järjestössä, on suuri osuus järjestön lujittamisessa, sen jäsenten tason kohottamisessa. Erikoisen tärkeä merkitys on sillä, että yleisissä kokouksissa käsitellään sääntöjen rikkomistapauksia, kurittomuutta, kommunistien vääriä menettelyjä. Sen järjestön, jossa puolueen jäsen yhtämittaa toimii ja työskentelee, yleisen kokouksen moraalinen vaikutus on monasti paljon suurempi ja antaa se paljon hyödyllisemmät tulokset kuin puoluerangaistus, joka on puoluejäsenelle langetettu puoluekomitean tai puoluekollegion suppeassa istunnossa. Kommunistille sopimattomien rikkomusten avoimella, julkisella käsittelyllä kymmenten ja satojen bolshevikkien edessä on tavattoman suuri merkitys niiden ojentamisessa, jotka ovat ojennetta-

[1]) XVII puoluekokouksen pikakirjoituspöytäkirjasta, siv. 556. Partizdatin venäjänk. julkaisema v. 1934.

vissa, ja se opettaa bolshevikeille leppymättömyyttä luokkavieraita ja vihollisaineksia kohtaan. Se vaikuttaa kasvattavasti ei ainoastaan siihen puoluejäseneen, joka on rikkonut kuria, sääntöjä tai tehnyt jonkin muun rikkomuksen, vaan koko puoluejärjestöön. Puoluekontrollikomissian III pleenumi päättävästi tuomitsi sellaisen käytäntöön tulleen tavan, että kommunistien puoluerikkomuksia ei käsitellä yleisissä kokouksissa, vaan puoluekomiteoiden suppeissa istunnoissa.

PKK:n III pleenumi osoitti, miten äärettömän suuri merkitys on bolshevistisella vakaumukseen vaikuttamisella ja moraalisella vaikutuksella taistelussa puoluerivien puhtauden ja lujittamisen puolesta. Sen päätökset ovat suunnatut edelleen kohottamaan puolueen sisäistä demokratiaa, lujittamaan puoluekuria, elävöittämään koko puoluetyötä. Päätöslauselmassaan PKK:n III pleenumi erikoisesti korosti välttämättömyyttä kärsivällisesti ja toverillisesti selittää "puolueen jäsenelle tekemäänsä virhettä, varottaa häntä, antaa hänelle yhteiskunnallinen moite jne".

Nämä päätökset voimistavat vakaumukseen vaikuttamisen metoodia puoluerivien lujittamisessa. PKK:n III pleenumi salli puoluejärjestöille oikeuden eräissä tapauksissa puolueesta erottamisen asemesta sovelluttaa siirtämistä vuodeksi taikka puoleksi kandidaatiksi tai myötämielisten ryhmiin.

Puoluekontrollikomissian III pleenumin päätökset, mobilisoiden puoluejärjestöjä taisteluun bolshevistisen kurin edelleen lujittamiseksi ja vallankumouksellisen valppauden tehostamiseksi, samalla pitävät lähtökohtanaan toveri Stalinin suuria ohjeita huomaavaisesta suhtautumisesta ihmisiin, kaadereihin, syvällisesti työskentelemisestä sosialistisen yhteiskunnan rakentajain kasvattamiseksi.

Säännöt ovat mahtava ase puoluejärjestön käsissä. Niihin sisältyvät kaikki tarvittavat ehdot puolueen jäsenen nimityksen nostamiseksi entistä korkeammalle, kommunistin avangaardiosuuden toteuttamiseksi sosialismin kautena, puoluerivien puhtauden varjelemiseksi. Vääriä ovat niiden työntekijäin väitteet, jotka ajattelevat, että koska maassamme on olemassa luokkavihollisten jätteitä ja koska olemme meille vihamielisen kapitalistisen maailman ympäröiminä, niin niiden palkkakätyrien tunkeutuminen puolueen riveihin on kiertämätöntä. Ei ole mitään objektiivisia, kiertämättömiä syitä puolueen rivien tahriintumiselle. Koko kysymys on puoluesääntöjen tiukasta, tosi bolshevistisesta noudattamisesta jokaisessa puoluejärjestössä.

Sääntöjen tutkiminen ja niiden toteuttaminen käytännössä saattaa mitä laajimmat joukot selvästi näkemään, mikä on ydinajatuksena, olemuksena suuressa Leninin-Stalinin opissa puolueesta, sen historiallisesta osuudesta, bolshevismin rautaisista organisatsioperiaatteista, kohottaa vastuunalaisuuden tuntoa jokaisessa puolueen jäsenessä ja johtaa maailman kommunistisen armeijan suuren bolshevistisen etujoukon edelleen lujittumiseen ja sen taistelukuntoisuuden kohoamiseen.

Bolshevistinen puoluekuri

D. SMIRNOV

Ilman rautaista kuria puolueessa ei voida toteuttaa proletariaatin diktatuurin tehtävää riistäjien kukistamiseksi ja luokkayhteiskunnan muuttamiseksi sosialistiseksi yhteiskunnaksi.

J. Stalin.

NKP(b):n säännöt korostavat voimakkaasti erästä leniniläis-stalinilaisen puolueemme tärkeintä ominaisuutta — sen mitä ankarinta *tietoista puoluekuria.* Bolshevistisen puolueen historiallinen taistelu työväenluokan monilukuisia vihollisia vastaan osoittaa havainnollisesti, että nimenomaan rautainen proletaarinen kuri puolueessa on eräs voittojemme perusehtoja.

Bolshevistisen puolueen voima ja lujuus, sen rautainen kuri luotiin ja taottiin *Marxin vallankumouksellisen teorian* lujalla perustalla, säälimättömässä taistelussa vihollisia vastaan puolueen sisällä ja vallankumouksellisen työväenliikkeen sisällä: "ekonomisteja", menshevikkejä, es-erriä, vastavallankumouksellisia trotskilais-zinovjevilaisia, oikeisto-opportunisteja sekä muita proletariaatille vieraita ja vihamielisiä virtauksia ja ryhmittymiä vastaan. Tässä taistelussa kasvoi ja karaistui puolueemme teroittaen voittamatonta asettaan: riviensä yhtenäisyyttä ja tiiveyttä, rautaista tietoista kuria, aktiivisuutta, itseuhrautuvaisuutta ja puolueen jokaisen jäsenen aatteellista uskollisuutta työväenluokan asialle.

Lenin ja *Stalin,* luodessaan ja lujittaessaan bolshevistista puoluetta, takoessaan ja valmistaessaan puolueen runkoa — proletaarisia vallankumouksellisia — panivat maksimaalisen huomion tietoisen rautaisen kurin kasvattamiseen puolueen kaikkien jäsenten keskuudessa.

Jo varhaisimmissa teoksissaan *V. I. Lenin,* korostaessaan erikoisella voimalla tietoisen puoluekurin merkitystä, kirjoitti, että ilman ankaraa, todella rautaista puoluekuria puolueen riveissä ei työväenluokka voi saavuttaa voittoa itsevaltiudesta ja kapitalismista.[1])

Puolueen II edustajakokouksessa *V. I. Lenin,* esiintyen leppymättömästi Martovin menshevististä *sääntöjen ensimmäisen pykälän* formulointia vastaan, taisteli aktiivisen, poliittisesti tietoisen, kurinalaisen ja työväenluokan asialle pyhästi uskollisen puoluejäsenen puolesta. *Lenin* vaati, että puolueen jokainen jäsen välttämättömästi kuuluisi johonkin puoluejärjestöön ja aktiivisesti työskentelisi sen kontrollin ja johdon alaisena. *Puolueen jokainen jäsen on vastuunalainen puolueesta ja puolue on vastuunalainen jokaisesta jäsenestä* — tämä puolueemme rakenteen tärkein prinsiippi ilmenee järkähtämättömänä kautta koko bolshevismin historian. Tämä prinsiippi vaatii, että puolueen jokainen jäsen olisi kumouksellinen eturivin taistelija, selvästi ja horjumatta täyttäisi puoluepäätökset.

Toveri *Stalin,* työskennellessään 1890-luvun lopulla Taka-Kaukaasiassa ja johtaen ensimmäisen grusialaisen sosialidemokraattisen järjestön "Mesame-dasi" vallankumouksellis-marxilaista internatsionalistista siipeä leppymättömässä taistelussa opportunisteja vastaan, loi ja takoi vallankumouksellisia järjestöjä. Toveri *Stalinin* johdolla syntyivät ja lujittuivat Grusian ja Taka-Kaukaasian bolshevistiset järjestöt, jotka taistelivat ankaran puoluekurin puolesta, aktiivisen ja itseuhrautuvan puoluejäsenen puolesta.

[1]) Ks. **V. I. Lenin** teoksia: "Liikkeemme nykyiset tehtävät", "Mitä tehdä", IV n., "Kirje toverille organisatsiotehtävistämme", V n.

Jos proletariaatin diktatuurin valloittamisen edellisenä kautena ankaralla tietoisella kurilla oli ensiluokkainen merkitys puolueemme koko elämälle ja kehitykselle, niin proletariaatin vallan valloittamisen jälkeisellä kaudella sillä on vieläkin suurempi merkitys. "Proletariaatin diktatuurin valtaaminen ja säilyttäminen, — sanoo toveri *Stalin,* — on mahdotonta ilman puoluetta, jonka voima on sen tiiveydessä ja rautaisessa kurissa. Mutta rautainen kuri puolueessa ei ole ajateltavissa ilman tahdon yhteyttä, ilman puolueen kaikkien jäsenten toiminnan täydellistä ja ehdotonta yhtenäisyyttä" ("Leninismin kysymyksiä", suomenk. ss. 92—93.).

Siksi puolueemme, täyttäen horjumatta *Leninin* ohjeita ja toveri *Stalinin* neuvoja, taistelee väsymättä sen puolesta, että jokainen kommunisti noudattaisi ankaraa tietoista puoluekuria. "Ainoastaan bolshevismin historia, — kirjoitti *Lenin* v. 1920 tunnetussa kirjassaan "Vasemmistolaisuus lastentautina kommunismissa", — koko sen olemassaolon kaudelta voi tyydyttävästi selittää, miksi bolshevismi on saattanut mitä vaikeimmissa olosuhteissa kehittää ja pysyttää proletariaatin voitolle välttämättömän rautaisen kurin."

Ja edelleen, samassa kirjoituksessa *V. I. Lenin* kysyy: "...Millä pysyy yllä proletariaatin vallankumouksellisen puolueen kuri? millä sitä tarkistetaan? millä lujitetaan?" "Ensinnäkin, — kirjoittaa *Lenin,* — proletaarisen etujoukon tietoisuudella, sen antaumuksella vallankumoukselle, sen lujuudella, itseuhrautuvaisuudella ja sankaruudella. Toiseksi, sen taidolla sitoa itsensä, lähentyä vissiin asteeseen saakka, jos niin tahdotte sanoa, sulautua yhteen työtätekevän laajimman joukon kanssa, ensikädessä proletaarisen, *mutta myöskin ei-proletaarisen työtätekevän joukon* kanssa. Kolmanneksi, sen kautta, että tämän etujoukon toteuttama poliittinen johto on oikea, että sen poliittinen strategia ja taktiikka on oikea, ehdolla, että laajimmat joukot tulevat *oman kokemuksensa* nojalla vakuutetuksi siitä, että ne ovat oikeat. Ilman näitä ehtoja ei ole toteutettavissa kuri vallankumouksellisessa puolueessa, joka todella kykenee olemaan etumaisen luokan puolue, luokan, jonka on kukistettava porvaristo ja uudestimuodostettava koko yhteiskunta. Ilman näitä ehtoja menevät kurin luomisyritykset ehdottomasti myttyyn, muuttuvat fraasiksi, irvikuvaksi. Mutta toisaalta eivät nämä ehdot voi syntyä kerralla. Ne muodostuvat vain pitkäaikaisella työllä, raskailla kokemuksilla; niiden muodostumista helpottaa oikea vallankumouksellinen teoria, joka vuorostaan ei ole dogmi, vaan lopullisesti muokkaantuu vasta tiukassa yhteydessä todellisen joukkoliikkeen ja todellisen vallankumousliikkeen käytännön kanssa." (XXV n. siv. 174)

Toteuttaen *Leninin—Stalinin* oppia puolueesta proletariaatin etujoukkona on puolueemme kasvattanut lakkaamatta jokaista sen riveihin astunutta bolshevistisen aktiivisuuden, *tietoisen ja järkkymättömän kaikkiin puolueen päätöksiin alistumisen ja sen johtavien elimien alaiseksi alistumisen hengessä ja kiinteässä yhteydessä joukkoihin.*

Nimenomaan siksi, että puoluekuri on leniniläis-stalinilaisen puoluerakenteen kulmakivi, yrittivät puolueen viholliset: mensheviikit, vastavallankumoukselliset trotskilais-zinovjevilaiset ja oikeisto-opportunistit usean kerran heikentää sen voimaa horjuttamalla puoluekuria. Leninin ja Stalinin johtama puolue löi säälimättä kaikki ja kaikenlaiset oppositioryhmittymät nostaen ennenkuulumattoman korkealle riviensä tiiveyden ja monoliittisuuden. Puolue löi täydellisesti valkokaartilaisuuden suohon vierineet trotskilais-zinovjevilaiset, jotka pyrkivät saamaan vapauden puoluevastaisille,

vastavallankumouksellisille fraktsioille ja ryhmittymille. Puolue löi täydellisesti oikeisto-opportunistit, jotka taistelivat puolueen rivien rautaista kuria vastaan.

NKP(b):n XVII edustajakokous yleisti *Leninin—Stalinin* opin perustalla hyväksytyissä *säännöissä* bolshevistisen puolueemme mitä rikkaimman taistelukokemuksen. Johdannossa uusiin sääntöihin sanotaan: "Puolue on yhtenäinen taistelujärjestö, jota yhdistää tietoinen rautainen proletaarinen kuri. Puolueen pitää voimakkaana sen tiiveys, tahdon yhtenäisyys ja toiminnan yhtenäisyys, joka ei siedä poikkeamista ja fraktsioryhmittymisiä puolueen sisällä."

Kasvattaen aktiivisia, kurinalaisia, luokkatietoisia, kommunismin asialle rajattoman uskollisia taistelijoita pystyi puolueemme valloittamaan ja lujittamaan proletariaatin diktatuurin ja menestyksellisesti päättää luokattoman sosialistisen yhteiskunnan valmiiksirakentamisen.

*

Puolueen edessä on paljon suuria ja vastuunalaisia tehtäviä.

On alinomaa muistettava, että meille vihamielisten luokkain jätteet turvautuvat uusiin, naamioituihin taistelumuotoihin proletariaatin diktatuuria vastaan. Imperialistiset rosvot ja ennenkaikkea saksalaiset fasistit ja japanilaiset sotilaspiirit — nämä sodanvaaran pesäkkeet — valmistavat hyökkäystä Neuvostoliittoon; näissä oloissa vaaditaan jokaiselta kommunistilta kaikinpuolista *luokkavalppauden voimistamista, vielä lujempaa tiivistymistä leniniläis-stalinilaisen puolueen Keskuskomitean ympärille ja mitä suurinta kurinalaisuutta.* Erikoisesti näissä oloissa on välttämätöntä proletaarisen diktatuurin lujittaminen.

Nyt, sosialistisen rakennustyön uusissa oloissa, jolloin työläisten ja kolhoosilaisten poliittinen sekä kulttuurinen taso on valtavassa määrässä kohonnut, vaaditaan jokaiselta kommunistilta erikoisesti, että hän väsymättä *laajentaisi omaa aatteellispoliittista ja kulttuurista näköpiiriään ja taistelukuntoisesti toteuttaisi johtavaa osuutta tuotannossa sekä yhteiskunnallisessa työssä.*

Taistellakseen bolshevistisesti puolueen direktiivien puolesta, ollakseen kurinalainen kommunisti, puolueen taistelukuntoinen taistelija, siihen ei riitä vaan halu. "Olla uskollinen puolueen jäsen, olla perääntymättä sen linjalta, taistella uklooneja vastaan — sanoo tov. *L. M. Kaganovitsh,* — se merkitsee, ettei ole vain yksinkertaisesti haluttava olla sellainen, vaan on ymmärrettävä ja osattava selvittää peruskysymykset, jotka koskevat puolueemme päämäärää, tehtäviä ja politiikkaa". Ja tätä varten on ennen kaikkea sitkeästi *omaksuttava marxismin-leninismin perusteet, täyttäen järkkymättä säännöissä osoitetut velvollisuudet.*

NKP(b):n säännöt vaativat jokaiselta kommunistilta *puoluekurin ankaraa noudattamista,* aktiivista osallistumista puolueen ja maan poliittiseen elämään, sitkeätä taistelua puolueen tunnusten ja päätösten toteuttamisen puolesta. Ja kaikki tämä — aktiivisuus ja kurinalaisuus — on tarkistettavissa jokaisen kommunistin jokapäiväisellä konkreettisella työllä ja bolshevistisella taistelulla puoluelinjan puolesta, puolueen päätösten puolesta, luokattoman, sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen puolesta.

XVII puoluekokouksessa hyväksyttyihin NKP(b):n sääntöihin on sisällytetty *uusia pykäliä jäsenyydestä,* jokaisen kommunistin velvollisuuksista, niissä erikoisesti korostetaan vaatimusta ankaran *puoluekurin* noudattamisesta puoluejäsenen taholta. Tähän sääntöjen perusvaatimukseen yhdistyy välittömästi myöskin toisia mitä tärkeimpiä kommunistin velvollisuuksia.

Todellakin, sääntöjen vaatimus an-

karan puoluekurin noudattamisesta ei voi olla toteutettavissa, jos puoluejäsen ei osallistu aktiivisesti poliittiseen elämään, ei toteuta bolshevistisesti puolueen politiikkaa ja puolue-elimien päätöksiä käytännössä. Sääntöjen vaatimus puoluekurin noudattamisesta ei voi olla kommunistin toteutettavissa, ellei hän työskentele sitkeästi marxismin-leninismin perustain omaksumiseksi, puoluepäätösten omaksumiseksi ja ellei hän ole sidottu joukkoihin eikä suorita niiden keskuudessa poliittista työtä. Sääntöjen vaatimus rautaisen puoluekurin noudattamisesta ei voi olla kommunistin toteutettavissa, ellei hän ole esimerkillinen työ- ja valtiokurin noudattamisessa, ellei hän valtaa työnsä tekniikkaa, ellei hän kohota ammattitaitoaan.

Näin ollen puolueen säännöt asettavat jokaiselle kommunistille tiukat vaatimukset: *noudattaa mitä ankarinta puoluekuria sekä aktiivisesti työskennellä oman aatteellisen aseistuksen alalla, pitää kiinteää yhteyttä joukkoihin, noudattaa työ- ja valtiokuria, esittää johtavaa osaa tuotannossa sekä työnsä tekniikan valtaamisessa:*

"Kuri, — osoitti tov. L. M. Kaganovitsh, — on aina ollut puolueemme rakennustyön kulmakivenä... Samoin kuin sotarintamalla ei tarkistettu uskollisuutta, uhrautuvaisuutta ja kurinalaisuutta yksinkertaisesti siten, oliko hyväksynyt puolueen tuon tai tämän ohjeen tai yleisen strategisen suunnitelman, vaan siten, taisteliko todella niiden tai näiden rintamaosien valloittamiseksi, vihollisen karkottamiseksi sen valtaamilta alueilta, — niin ei nytkään puolueen jäsenten uhrautuvaisuutta, uskollisuutta ja kurinalaisuutta tarkisteta siten, hyväksyykö hän yleensä, "periaatteellisesti", päälinjan, vaan siten, taisteleeko hän konkreettisesti päälinjan aineellisen sisällön puolesta, sosialistisen rakennustyön suunnitelmien toteuttamisen puolesta." ("Puoluepuhdistuksesta". Puhe Moskovan puolueaktiivin kokouksessa toukok. 22 pnä v. 1933.)

Juuri näin kasvattaa puolue jokaista kommunistia bolshevistisen karaistuksen ja kurinalaisuuden hengessä.

NKP(b):n sääntöjen erikoisessa osassa *"Puolueen sisäisestä demokratiasta ja puoluekurista"* sanotaan selvään puolueen sisäisen demokratian merkityksestä, bolshevistisesta kurista ja itsekritiikistä:

"Puoluepolitiikan kysymysten vapaa ja asiallinen käsittely eri järjestöissä ja puolueessa kokonaisuudessaan on jokaisen puolueen jäsenen kiistämätön oikeus, joka johtuu puolueen sisäisestä demokratiasta. Ainoastaan puolueen sisäisen demokratian pohjalla voidaan kehittää laajaksi bolshevistinen itsekritiikki ja lujittaa puoluekuri, jonka tulee olla tietoista eikä mekaanista."

Puoluevastaiset, opportunistiset ainekset yrittivät useasti käyttää bolshevistista puolueen sisäistä demokratiaa kurin horjuttamisen, puolueen yhtenäisyyden vahingoittamisen tarkoituksessa. Puolue säälimättä murskasi opportunistiset ryhmät sekä ryhmäset ja puolueen sisäisen demokratian sekä bolshevistisen itsekritiikin laajan kehittämisen perustalla takasi kaikkien puolueen politiikan kysymysten todella vapaan ja asiallisen käsittelyn. Puolueemme leniniläinen Keskuskomitea kansojen suuren johtajan, toveri *Stalinin johdolla on taannut mitä laajimpien puoluejoukkojen todellisen osanoton puolueemme elämän ja kehityksen polttavien kysymysten käsittelyyn.* Sitkeällä aatteellis-kasvatuksellisella ja käytännöllisellä työllä puolue on kohottanut yhä korkeammalle puolueen sisäisen demokratian merkityksen tärkeimpänä keinona puolueemme yhtenäisyyden lujittamisessa, sen vihollisten säälimättömässä paljastamisessa, jokaisen kommunistin aktiivisuuden kohottamisessa, epäkohtien ja puutteiden poistamisessa puoluejärjestöjen työssä. Näin

ymmärtävät bolshevikit puolueen sisäisen demokratian, bolshevistisen itsekritiikin ja ankaran kurinalaisuuden.

"Puolue- ja neuvostokeskusten päätökset, — sanotaan sääntöjen tässä osassa, — on toteutettava nopeasti ja täsmällisesti." Puoluejärjestöt sekä puoluejäsenet joutuvat puolueen direktiivien laiminlyömisestä ja muista virheistä ankarien puoluerangaistusten alaiseksi: järjestöt — moitteen ja yleisen uudestirekisteröimisen (järjestön hajoittamisen) alaiseksi; yksityiset kommunistit — puolueesta eroittamiseen saakka.

Puolue, täyttäen horjumatta *Leninin* ja *Stalinin* neuvoja NKP(b):n rivien lujittamisesta, käyttää ankaria puoluerangaistuksia rautaisen kurin rikkojia kohtaan: "Toteuttaakseen ankaran kurin puolueessa ja koko neuvostotyössä ja saavuttaakseen suurimman yhtenäisyyden kaikkia ryhmittymiä poistettaessa on NKP(b):n KK:lla oikeus käyttää kurinrikkomistapauksissa tai ryhmäläisyyden syntyessä tai sitä sallittaessa kaikkia puoluerangaistuskeinoja aina puolueesta eroittamiseen saakka, ja KK:n jäseniin nähden varajäseniksi siirtämistä sekä äärimmäisenä keinona puolueesta eroittamista."

Näihin NKP(b):n sääntöjen pykäliin on keskitetty puolueemme monivuotinen kokemus taistelusta puoluerivien yhtenäisyyden rikkojia vastaan. Toveri Leninin henkilökohtaisesti laatimassa NKP(b):n X edustajakokouksen päätöslauselmassa puolueen yhtenäisyydestä osoitetaan, kuinka tavattoman vahingollisia ja sietämättömiä ovat puolueen riveissä kaikenlaiset fraktioitumat, jotka pelaavat vain porvariston ja vastavallankumouksellisten ainesten käsiin. Kuten tunnettua, antoi NKP (b):n X edustajakokous vakavan vastauksen oppositsioryhmien hyökkäyksille, jotka ryhmittymät yrittivät vaihtaa puolueen leniniläisen, bolshevistisen linjan menshevistiseen opportunistiseen linjaan. Tunnettua on, kuinka säälimättä puolueemme löi vastavallankumoukselliset trotskilais-zinovjevilaiset oppositsioryhmät ja oikeisto-oppositsioneerit, jotka yrittivät kääntää puolueen pois leniniläiseltä tieltä.

Edelleen, tässä samaisessa puolueen sisäistä demokratiaa ja puoluekuria koskevassa NKP(b):n sääntöjen osassa, pykälä 60, sanotaan, että "puolueenjäsenet, jotka kieltäytyvät rehellisesti vastaamasta Puoluekontrollikomissian kysymyksiin, on heti erotettava puolueesta". Tämän pykälän kärki on suunnattu ennen kaikkea kaksinaamaisia vastaan, jotka sanoissa vannovat uskollisuutta puolueelle, mutta itse asiassa tekevät puoluekirjan suojassa puoluevastaista hajoitustyötä. Kasvattaessaan jäseniään bolshevistisen kurin ja aatteellisen työväenluokan asialle uskollisuuden hengessä puolue ei siedä eikä voi sietää riveissään "kommunisteja", jotka kieltäytyvät rehellisesti vastaamasta Puoluekontrollikomissian ja puolue-elimien kysymyksiin. Puoluedokumenttien tarkastuksen kulussa paljastettiin ja heitettiin pois NKP(b):n riveistä puolueen viholliset, vastavallankumoukselliset trotskilais-zinovjevilaiset, kaksinaamaiset sekä myöskin ihmiset, jotka olivat salanneet puolueelta sen riveihin astuessaan luokkavieraan syntyperänsä. Puhdistautuen vihamielisistä aineksista, rautaisen puoluekurin rikkojista, ihmisistä, jotka eivät vastaa NKP(b):n jäsenen korkeata nimitystä, puolueemme samanaikaisesti yhä enemmän lujittaa rivejään ja kohottaa taistelukuntoisuuttaan.

Toveri Stalin lakkaamatta opettaa meitä kohottamaan taistelukuntoisuutta ja vallankumouksellista valppautta, kasvattaen jokaisessa puoluejäsenessä suvaitsemattomuutta pienimpäänkin puoluekurin rikkomi-

seen nähden. Toveri *Stalin* mobilisoi puoluetta ja työväenluokkaa taisteluun niitä vastaan, jotka häiritsevät rakennustyötämme. Selostuksessaan XVII puoluekokoukselle Stalin osoitti selvästi sellaisten työntekijäin tyypit, jotka eivät kykene eivätkä halua taistella puolue- ja neuvostolakien puolesta. Hän osoitti, esimerkiksi, että on lyötävä alas "isottelevien ylimysbyrokraattien korskeus ja asetettava heidät alalleen. Se on välttämätöntä siksi, että lujitettaisiin puolue- ja neuvostokuria kaikessa työssämme."

Selvää on, että ylimysbyrokraatteja ja muita rautaisen puolue- ja neuvostokurin rikkojia, joista toveri *Stalin* puhui, ei ole täydellisesti poistettu vielä nytkään.

Puoluedokumenttien tarkastuksen kulussa NKP(b):n KK eroitti puolueesta eräitä puoluejärjestöjen johtajia juuri siksi, että he eivät täyttäneet selvästi ja ehdottomasti puolueen päätöksiä, eivät kyenneet järjestyneesti, bolshevistisesti suorittamaan puoluedokumenttien tarkastusta. Niinpä esimerkiksi puolueen KK:n päätöksellä eroitettiin NKP (b):n riveistä Kuibyshevin aluepiirin Neverkinskin piirikomitean sihteeri A. N. Fedjajevin ja Sverdlovin alueen Tshahstinskin piirikomitean sihteeri Ustjuzhaninov. Molemmat nämä työntekijät eroitettiin siksi, että he eivät täyttäneet bolshevistisesti NKP(b):n KK:n tärkeimpiä direktiiveja, kadottivat luokkavalppauden, suhtautuivat formaalis-byrokraattisesti puoluedokumenttien tarkastukseen.

Puoluedokumenttien tarkastuksen aikana eroitettiin myöskin joukko sellaisia kommunisteja, jotka rikkoivat puoluekuria.

Mutta on sanottava, että tarkastuksen jälkeenkin yksityisiin puoluejärjestöihin jäi vielä vieraita ja kelpaamattomia aineksia, heikkotahtoisia, kurittomia ihmisiä, jotka eivät ansaitse leniniläis-stalinilaisen puolueenjäsenen korkeata nimitystä. Tuomme muutamia esimerkkejä, jotka aika havainnollisesti todistavat tämän väitteen. Jo puoluedokumenttien tarkistuksen jälkeen puoluekontrollikomissian puoluekollegio Itä-Siperian aluepiirissä eroitti NKP(b):n riveistä "kommunisti" Zaitsevin, aluepiirin säästökassojen hallinnon päällikön sijaisen Irkutskissa. Yhdeksänvuotisen puolueessa olonsa aikana Zaitsev oli usean kerran rikkonut puolueen sääntöjä, ylenkatsonut puoluekuria asettaen yksilöintressinsä puolueintressejä korkeammalle. Useamman kerran hän oli kieltäytynyt täyttämästä puolue-elimien päätöksiä hänen siirtämisestään toiseen työhön. Puolue ei voi sietää riveissään ihmisiä, jotka eivät täytä puoluelakeja. Puoluekollegio menetteli aivan oikein eroittaessaan Zaitsevin NKP(b):n riveistä kieltäytymisensä vuoksi matkustamasta uuteen työpaikkaan.

Edelleen ottakaamme Ishudin, puoluejäsen vuodesta 1918, Kuibyshevin aluepiirin B. Vjasskin piirin puoluejärjestöstä. Viime aikoihin saakka Ishudin oli puunjalostustehtaan tirehtöörin tehtävissä. Puoluekurin rikkomisen vuoksi oli kolmasti eroitettu puolueesta. Ishudin oli poliittisesti lukutaidoton, itsensä kehittämiseksi ei työskennellyt, stahanovilaista liikettä tehtaassa ei johtanut. Mutta kaikesta tästä huolimatta oli Ishudin tähän saakka pysynyt puolueen riveissä. Täytyy tosiaan ihmetellä mätää liberalismia, jota ilmenee B. Vjasskin puoluepiirikomiteassa suhteessa tähän puoluekurin rikkojaan.

Voisi tuoda joukon esimerkkejä, jotka osoittavat, että puoluedokumenttien tarkastuksen jälkeen yksityiset paikallisten järjestöjen puoluejohtajat eivät ole ottaneet oppia tarkastuksen tuloksista ja jatkavat edesvastuutonta suhtautumistaan puoluetalouteen, rikkoen täten NKP (b):n sääntöjä. KK:n joulukuun pleenumi, toveri *N. J. Jezhovin* selostuksen perustalla, korosti, että

pääopetus, kuten tarkastus osoitti, on siinä, että "puolueen jäsenet ja puoluejärjestöt ovat vielä huonosti omaksuneet NKP(b):n KK:n monet ohjeet välttämättömyydestä kaikin tavoin kohottaa bolshevistista valppautta ja kuria puolueen jäsenten keskuudessa".

Samalla kun valtavin osa puoluejärjestöistä toteuttaa bolshevistisesti KK:n joulukuun pleenumin päätöksiä, eräät järjestöt eivät ole tehneet itselleen konkreettisia yhteenvetoja näistä päätöksistä.

Puolueen säännöt vaativat jokaiselta puolueen jäseneltä ja kandidaatilta täsmällistä puoluejäsenmaksujen suoritusta, puoluekokouksiin osallistumista, väsymätöntä työskentelyä oman aatteellisen aseistuksensa kohottamiseksi, aktiivista osanottoa puolue- sekä poliittiseen työhön. Kuitenkin käytäntö osoittaa, että näihin säännöissä määrättyihin velvollisuuksiin ei aina kiinnitetä vakavaa huomiota. Jopa eräät puoluetyöntekijätkin joskus harkitsevat tähän tapaan: "No, mitä kauheata siinä on, jos se tai se kommunisti onkin kerran pari ollut käymättä kokouksessa tai ei ole maksanut aikanaan puoluejäsenmaksuja."

Useissa paikoin ei taistelua kurin rikkojia vastaan ole vielä tarkastuksen jälkeenkään kehitetty bolshevistisesti.

Voroneshin alueen Jeletskin piirin Kamenskin sovhoosin puoluejärjestössä on yhä edelleenkin puoluetalous huollottomassa asemassa. Sovhoosin puoluejärjestön puolueorganisaattori, toveri Sizontsev, ei ole tehnyt itselleen tarkastuksen opetuksista välttämättömiä yhteenvetoja. Useat tämän järjestön kommunistit eivät täytä sääntöjen edellyttämiä velvollisuuksiaan: eivät kohota aatteellista aseistustaan, eivät ole stahanovilaisen liikkeen johdossa (Juskin, Baranov, Stebakov). Puoluedokumentit (pöytäkirjat, piirikomitean direktiivit) ovat ilman silmälläpitoa, useat puoluekokousten pöytäkirjat ovat kadonneet. Tällainen on puoluetalouden tilanne tässä järjestössä. Ei puolueorganisaattori eikä Jeletskin puoluepiirikomitea ole ryhtyneet bolshevistisiin toimenpiteisiin näiden huutavien virheiden poistamiseksi.

Mistä puhuvat nämä puolueen sääntöjen räikeät rikkomukset?

Ne puhuvat siitä, että jotkut puoluekomiteat eivät ole tehneet puoluedokumenttien tarkastuksesta asianmukaisia yhteenvetoja. Yksityiset puoluejohtajat suhtautuvat kommunistien puoluejäsenmaksujen maksamiseen ja puoluekokouksiin osallistumiseen formaalisesti, ahtaanteknillisesti, eivät ymmärrä sitä poliittista merkitystä, mikä on puolueen sääntöjen edellyttämien velvollisuuksien tarkalla täsmällisellä noudattamisella puolueen jokaisen jäsenen taholta. Tässä vaikuttaa myöskin johtavien henkilöiden tietämättömyys puolueen historiaan nähden, sillä bolshevistisen puolueen koko historia selvästi osoittaa, että puolueemme suuret organisaattorit ja johtajat itse henkilökohtaisesti perusteellisesti tutkivat organisatoorista tekniikkaa, puoluetalouden pienimpiä yksityiskohtia.

Tämän ohessa jotkut puoluejohtajat eivät ole osanneet lujittaa puoluedokumenttien tarkastuksen myönteisiä tuloksia, ovat heikentäneet huomiota tarkastuksen herättämiin kysymyksiin, rauhoittuneet luullen, että kaikki on jo tehty. *Näiden järjestöjen puoluetaloudessa on uudelleen havaittavissa vakavia puutteita ja suuria epäonnistumisia.* Juuri näissä järjestöissä rikotaan puolueen sääntöjä ja puoluekuria ja eräät kommunistit jättävät täyttämättä sääntöjen edellyttämät velvollisuutensa.

Aluepiiri- ja aluekomiteain täytyy tämä ankarasti huomioida ja suorittaa pikaisesti vakavat toimenpiteet näiden suurten puutteiden poistamiseksi.

*

Puoluekurin edelleen lujittaminen ja puolueen jäsenten sekä kandidaattien bolshevistisen valppauden kohottaminen on jokaisen puoluejärjestön perustehtävä. Tämä on erikoisesti muistettava ja järkkymättä toteutettava *puoluedokumenttien vaihdossa.* Erikoisesti on korostettava sitkeän taistelun välttämättömyyttä *jokaisen kommunistin todella johtavan* osan puolesta tuotannossa.

Toveri *Stalinin* historiallinen puhe teollisuuden ja liikenteen stahanovilaisten yleisliittolaisessa neuvottelussa on poikkeuksellisen tärkeä asiakirja. Toveri *Stalinin* puhe *koko kansan käsittävän stahanovilaisen liikkeen* edelleen kehittämisestä vaatii jokaiselta puoluejärjestöltä, jokaiselta kommunistilta puolue-joukkokasvatustyön yleistä kohottamista uudelle korkeammalle asteelle. *Kommunistin on oltava tuotannossa etumaisena — stahanovilaisena.* Kokemuksensa, tietonsa, kurinalaisuutensa on hänen siirrettävä, juurrutettava puolueettomien työtätekevien massoihin, kohottaen jälellejääneet etumaisten tasolle.

Proletariaatin etujoukon — puolueen — kurinalaisuudella ja järjestyneisyydellä on valtava merkitys *kaupungin ja maaseudun työläisjoukkojen ja työtätekevien kasvattamisessa ja uudestikasvattamisessa.*

Toveri *Stalin* osoitti, että "puolue ei ole proletariaatille tarpeen ainoastaan diktatuurin valtaamista varten, vaan se on sille tarpeellisempi diktatuurin säilyttämistä, lujittamista ja laajentamista varten sosialismin täydellisen voiton saavuttamiseksi". Hän sanoi:

"Mutta mitä merkitsee "säilyttää" ja "laajentaa" diktatuuria? Se merkitsee — kurin ja järjestyneisyyden hengen valamista proletaarien miljoonajoukkoihin, se merkitsee — vahvikkeen ja suojelusvallin luomista proletaarisissa joukoissa pikkuporvarillisen vaistonvaraisuuden ja pikkuporvarillisten tottumusten syövyttäviä ja turmelevia vaikutuksia vastaan, se merkitsee — proletaarien järjestötyön lujittamista pikkuporvarillisten kerrosten uudelleen kasvattamisen ja uusiksi muokkaamisen alalla, se merkitsee — proletaaristen joukkojen auttamista kasvattamaan itsensä voimaksi, joka kykenee hävittämään luokat ja valmistamaan edellytykset sosialistisen tuotannon organisoimiselle. Kaiken tämän suorittaminen on kuitenkin mahdotonta ilman puoluetta, jonka tekee voimakkaaksi sen tiiveys ja kuri" ("Leninismin kysymyksiä", siv. 92).

Taistelu toisen viisivuotissuunnitelman menestyksellisen toteuttamisen puolesta, luokattoman, sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen viisivuotisen, jolloin on asetettu ja menestyksellisesti ratkaistaan tehtävä kapitalismin jätteiden voittamisesta taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa, maan koko työtätekevän väestön muuttamisesta tietoisiksi ja aktiivisiksi luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentajiksi, — tämä taistelu vaatii puoluekurin edelleen lujittamista sekä jokaisen puoluejärjestön yhä suurempaa järjestyneisyyttä ja taistelukuntoisuutta.

*

Toveri *Stalinin* kehoituksesta suoritetun puoluedokumenttien tarkastuksen tuloksena puolueemme vieläkin enemmän lujitti rivejään paljastaen ja ajaen pois vieraat ja vihamieliset ainekset. Tarkastus kohotti koko puolue-elämän tasoa, puoluejärjestöjen bolshevistista taistelukuntoisuutta ja kommunistien kurinalaisuutta. Puoluejäsenkirjojen, kandidaattikorttien ja luettelointikorttien vaihto vieläkin enemmän lujittaa leniniläis-stalinilaista puoluettamme ja takaa jokaisen puolueen jäsenen ja kandidaatin kumouksellisen valppauden, aktiivisuuden ja kurinalaisuuden edelleen kohottamisen.

NKP(b):n Äänisenrannan rajonikomitea puoluedokumenttien vaihdon aattona

I. VLASOV

NKP(b):n Karjalan Aluekomitean byron päätöksen mukaan on NKP (b):n Äänisenrannan rajonikomitean aloitettava puoluedokumenttien vaihto huhtikuun 25 p:nä.

Äänisenrannan rajonikomitea on yksi niistä kolmesta vaihtoluvan saaneesta rajonikomiteasta, joka puoluedokumenttien tarkastuksen jälkeen on käytännöllisessä työssään kiinnittänyt erikoista huomiota puoluedokumenttien tarkastuksen tulosten lujittamiseen sekä edessäolevain puoluejäsenkirjojen ja kandidaattikorttien vaihdon konkreettisten tehtävien puolueen jäsenille ja kandidaateille selvittämiseen. Tässä tarkoituksessa rajonikomitea ensikädessä keskitti huomionsa puoluekomiteain sihteerien ja puolueorganisaattorien ohjaamiseen. Se järjesti 3 puoluekomiteain sihteerien ja puolueorganisaattorien neuvottelukokousta, kaksi puoluepäivää ja rajonia käsittävän puoluekokouksen. Näiden kokousten keskeisinä kysymyksinä olivat puoluedokumenttien vaihdon tehtävät ja ne toimenpiteet, jotka olivat liittyneet vaihtoon kohotettaessa koko puoluetyön laatua.

Kaikki nämä toimenpiteet on rajonikomitea suorittanut puolueen jäsenten ja kandidaattien osoittaessa voimakasta aktiivisuutta.

Laajan selvitystyön ohella on rajonikomitea järjestänyt puolueen perusjärjestöjen tekemien päätösten toimeenpanon jokapäiväisen tarkastuksen. Tässä tarkoituksessa on rajonikomitea kuullut 7 puolueen perusjärjestön selostusta puoluetyön eri kysymyksistä. Jokaista tällaista puolueorganisaattorin selostusta rajonikomitean byrossa edelsi puolueen rajonikomitean instruktorin toimeenpanema tarkastus ja apuselostus. Samanaikaisesti ei rajonikomitea rajoittunut tarkastukseen, vaan myös auttoi aktiivisesti perusjärjestöjä valmistautumaan paremmin puoluekirjan vaihtoon. Tässä tarkoituksessa lähetettiin eri paikoille rajonin puolueaktiivia, joka auttoi siellä puoluetyön puutteiden poistamisessa.

Tämä rajonikomitean työ auttoi kommunisteja heti oikein ymmärtämään puoluedokumenttien vaihdon tehtävät toimenpiteenä, joka on suunnattu luokkavalppauden edelleen kohottamiseen ja puoluetyön laadun ratkaisevaan parantamiseen. Tästä ovat todisteena konkreettiset tosiasiat puolueen sisäisen työn paranemisessa rajonissa.

Sekä rajonikomiteassa että puolueen perusjärjestöissä on puoluetalous saatettu järjestykseen.

Vielä tammikuussa havaittiin useilla kommunisteilla jäsenmaksurästejä, mutta nyt toimitettu tarkastus "Oktjabrskaja revolutsija" sahan, rajonin toimeenpanevan komitean ja lespromhoosin puoluejärjestöissä osoitti, että jäsenmaksurästejä (lukuunottamatta lomilla ja komennuksilla olevia kommunisteja) ei ole. Tämä on konkreettisena osoittimena puoluekurin paranemisesta.

Täyttäen puolueen Kontrollikomissian kolmannen pleenumin päätöksiä järjesti puolueen rajonikomitea työn kommunistien p u o l u emuistutusten poistamisen alalla. Puolueen perusjärjestöt ryhtyivät tähän työhön valppaina ja huomaavaisina. Jokainen anomus puoluemuistutuksen poistamisesta tarkastettiin säännöllisesti p u o l u e k o kouksessa asianomaisen kommunistin ollessa läsnä tarkastuksessa. Tarkastettiin 34 puolueen jäsenen ja kandidaatin anomus. Poistettiin 27 puoluemuistutusta ja voimaan jätettiin 7.

Puoluekasvatustyö on myöskin huomattavasti parantunut. Tämä on auttanut kohottamaan puolueen jäse-

nille ja kandidaateille kuuluvaa etujoukon osaa tuotannossa. Niin esimerkiksi puolueenjäsen tov. Denisov ("Oktjabrskaja revolutsija" sahalla) siirrettiin puoluedokumenttien tarkastuksen jälkeen tyviveistäjän tehtävästä erään työvuoron mestariksi. Tämä työvuoro oli sahan heikoin. Toveri Denisovin oli aluksi vaikeata selviytyä uudesta tehtävästään. Sahan johtajalle, toveri Kirilloville, muodostui aluksi sellainen mielipide, että tov. Denisov ei voi täyttää työvuoron mestarin tehtäviä ja että hänet on vapautettava siitä tehtävästä. Mutta asiaan sekaantui puoluekomitea. Tov. Denisoville annettiin aikanaan tarpeellista apua, hän perehtyi tehtäväänsä ja vei työvuoroa eteenpäin. Jälkeenjääneestä työvuorosta tuli tov. Denisovin johdolla stahanovilainen ja sen työosoittimet alkoivat päivittäin kohota 140—150 prosenttiin. Toinen kommunisti, sahanasettaja Novopsilov, siirrettiin puoluedokumenttien tarkastuksen jälkeen vuoron sahanasettajaksi. Tov. Novopsilov perehtyi annettuun tehtävään nopeasti ja menestyksellisesti, ja siinä häntä auttoivat sahanasettajan kurssit, jotka hän oli päättänyt. Tov. Novopsilov opiskelee ammattitaidon kohottamiskerhossa ja puoluehistorian kerhossa. Tov. Novopsilovin johtama työvuoro tekee työtä stahanovilaisesti.

Hyvin tekevät kommunistit työtä metsänhakkuussa. Puolueen kandidaatti Martikkala (Matroosan metsäpunktilla), joka toimii metsänhakkaajain prikadiirina, tutki hyvin jännesahan käyttöä ja saavutti tulokseksi sen, että hänen prikaatinsa valmistaa päivittäin 15:kin kiintokuutiometriä puuta.

Huomattava on paraneminen myöskin niin tärkeällä alalla kuin on puoluevalistustyö. Puoluehistorian kerhoissa opiskelee 88 % koko puoluejärjestöjen jäsenmäärästä. Valmistautuen puoluedokumenttien vaihtoon tutkivat sahojen puolueen jäsenet ja kandidaatit puolueen sääntöjä. Lespromhoosissa tutkivat puolueen kandidaatit puolueen sääntöjä. Vasta helmikuussa oli toimeenpanevassa komiteassa työskentelevien kommunistien puolueopiskelu hädin tuskin järjestetty, mutta nyt siellä järjestetyssä puoluehistorian kerhossa opiskelee säännöllisesti 9 puolueenjäsentä ja kandidaattia.

Puoluepäivällä on suuri poliittinen ja käytännöllinen merkitys kommunistien kasvatuksessa. Selvästi osoitti sen toveri Kaganovitsh puolueen XVII edustajakokouksessa sanoessaan, että puoluepäivällä ei ole kommunistien kasvatuksessa oltava pienempi, vaan vieläpä suurempikin merkitys kuin puolueopiskelulla. Puoluepäivien viettämisessä on myöskin huomattavissa vilkastumista. Puoluepäivää on perusjärjestöissä alettu pitää säännöllisesti. Tärkeimmälle paikalle ovat päiväjärjestyksessä tulleet puoluekysymykset. Tämä on kohottanut aktiivisuutta ja puoluekokousten kasvatuksellista merkitystä. Monet heikosti aktiiviset kommunistit, jotka eivät aikaisemmin esiintyneet puoluekokouksissa, ovat nyt alkaneet aktiivisesti osallistua puoluekokousten valmistamiseen sekä niiden pitoon. "Oktjabrskaja revolutsijan" sahalla puolueen kandidaatti Myishanovaa pidettiin passiivisena ennen puoluedokumenttien tarkastusta, mutta nyt hän esiintyy aktiivisesti puoluekokouksissa, on suorittanut teknillisen minimin tutkinnon ja on tuotannossa tullut stahanovilaiseksi.

Suorittaessaan valmistustyötä puoluedokumenttien vaihtoa varten on rajonikomitea laatinut vaihdon järjestyssuunnitelman ja suorittanut joukon valmistavia toimenpiteitä. On varattu erikoinen tarkotukseen sopiva huoneisto puoluedokumenttien, blankettien täyttämistä varten, huoneisto, jossa rekisteriin merkitsijät voivat keskustella kommunistien kanssa kuin myöskin huoneisto heidän kulttuurista palvelemistaan varten. Rajonikomitea on valinnut koeteltuja kommunisteja rekisteröinnin suorittamista varten.

Kuitenkaan ei puolueen rajonikomitea ole tehnyt läheskään kaikkea eikä se voi missään tapauksessa vaipua itsetyytyväisyyteen niiden ensimmäisten tuloksien vuoksi, jotka se on saanut puoluedokumenttien tarkastuksessa. Antaessaan piirikomitealle luvan alkaa puoluedokumenttien vaihdon, osoitti puolueen Aluekomitea samalla sen työssä vakavia puutteita, jotka on poistettava puoluedokumenttien vaihtoprosessissa.

Esimerkin vuoksi pysähdymme vaihdon valmistelun "tekniikkaan". Hyvin monet puolueen jäsenet ja kandidaatit täyttivät väärin rekisteröintiblanketit, ja siihen oli syyllinen rajonikomitea. Rajonikomitea salli useissa perusjärjestöissä täytettävän rekisteröintiblanketteja, ennenkuin oli tutkittu NKP(b):n ohjeita. Rajonikomitean on korjattava viipymättä tämä virheensä. Jokaisen puolueen jäsenen ja kandidaatin bolshevistisen luokkavalppauden edelleen kohottamiseksi vaaditaan heidän jatkuvaa aseistautumistaan marxilais-leniniläisellä teorialla, joka auttaa tuntemaan luokkavihollisen. Tämä tehtävä voidaan ratkaista vain ehdolla, että kohotetaan puoluevalistustyön laatua. Äänisenrannan puoluejärjestössä puoluevalistustyö on laadultaan alhaisella tasolla. Selitystä tähän on etsittävä rajonikomitean ja perusjärjestöjen ei aina huomaavaisessa menettelyssä puolueverkostoa täydennettäessä. Otamme esimerkin rajonin toimeenpanevan komitean puoluejärjestöstä. Siinä ovat samaan puoluehistorian opiskelukerhoon kiinnitettyinä tov. Karpova, jolla on riittävä poliittinen valmennus, ja tov. Vishnevskaja, joka on sangen vähälukutaitoinen. Tästä johtuu, että aktiivisuus ja opitun käsittäminen on epätyydyttävää. Eikä meidän esimerkkimme ole ainoa. Tästä johtuu rajonikomitean toinen suuri ja kiireellinen tehtävä: puoluedokumenttien vaihtoa on käytettävä marxismin-leninismin opiskelun laadun tarmokkaaseen parantamiseen.

Kolmantena puutteena on puoluetyön heikkous virastojen järjestöissä. Rajonin toimeenpanevan komitean perusjärjestö päätöksillään usein asettuu rajonin Tpk:n puhemiehistön tai rajonikomitean tilalle. Samanlainen tilanne havaitaan myöskin lespromhoosin perusjärjestössä. Siellä puoluekomitea ratkaisee usein sellaisia asioita, jotka lespromhoosin johtaja voisi menestyksellä määrätä päiväkäskyillään. Samanaikaisesti on puoluejoukkotyö heikkoa näissä puoluejärjestöissä. Ei ole järjestetty sosialistista kilpailua eikä teknillistä opiskelua. Seinälehdet ilmestyvät sangen harvoin.

Suorittaessaan puoluedokumenttien vaihtoa on rajonikomitean valmistettava puoluejärjestöjä uusien puolueen jäsenten vastaanottoon. Tämä tehtävä on erikoisen tärkeä sitäkin suuremmalla syyllä, koska nykyään työ puolueettoman aktiiviston joukossa on heikoin kohta Äänisenrannan puoluejärjestön työssä. Tästä on havainnollisena todistuksena sekin, että puoluedokumenttien tarkastuksen jälkeen kuluneen puolen vuoden aikana on myötätuntoiseksi hyväksytty vain yksi henkilö.

Passiiviset kommunistit, jotka eivät halua tehdä työtä marxilais-leniniläisen tietotasonsa kohottamiseksi ja jotka kulkevat tuotannossa jälkipäässä ansaitsematta puolueen jäsenen korkeata nimitystä, eivät saa uusia puolueen jäsenkirjoja eivätkä kandidaattikortteja. Puoluejärjestön on ajoissa osoitettava suurinta valppautta, että ei ainoakaan vieras aines, valkokaartilainen, porvarillinen natsionalisti taikka kaksinaamainen saa petoksellista tietä uutta puolueen jäsenkirjaa taikka kandidaattikorttia.

Tyytymättä ensimmäisiin myönteisiin tuloksiin, on vielä enemmän kohotettava puoluetyön tasoa, lujitettava tarkastuksen tuloksia, vielä lujemmin tiivistettävä puolueen rivejä ja ryhdyttävä voitollisesti suorittamaan kaikkia rajonin puoluejärjestölle v. 1936 kuuluvia taloudellisia ja poliittisia tehtäviä.

Porvarillisesta ja porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta

EM. JAROSLAVSKIJ

ONKO olemassa eroa porvarillisen ja porvarillis-demokraattisen vallankumouksen käsitteiden välillä? Onko niiden välille vedettävä raja? Onko tällä rajankäynnillä jotakin tieteellistä poliittista arvoa? Tällaisia kysymyksiä on usein herännyt Venäjän ja muiden maiden vallankumouksellisen liikkeen historian tutkijoilla.

Näihin kysymyksiin voidaan Marxilta, Engelsiltä, Leniniltä ja Staliniita löytää tyhjentävä vastaus. Marxilais-leniniläinen on velvollinen konkreettisesti analysoimaan jokaisen vallankumouksen luonteen, yhteiskunnallisen sisällön ja liikkeellepanevat voimat. Hänen velvollisuutensa on määritellä jokaisen vallankumouksen paikka muiden vallankumousten historiassa. Tarvitsee vain asettaa kysymys: "Onko jokainen porvarillinen vallankumous samaan aikaan myös porvarillis-demokraattinen?", kun marxilaisesti, leniniläisesti, stalinilaisesti ajatteleva historioitsija vastaa: *"Ei, ei jokainen"*. Tässä kysymyksessä on tov. Stalin aikoinaan antanut historioitsijoille osoituksia, *että voi olla ja on ollut porvarillisia vallankumouksia, jotka eivät ole demokraattisia. Epäilemätöntä on, että vallankumoukset "ylhäältä" ja sen tapaiset voivat olla porvarillisia, olematta demokraattisia.* Tämä koskee menneitä vallankumouksia, mutta sillä on vakava merkitys myös meidän päiviemme vallankumoukselliselle liikkeelle porvarillisissa maissa. *Nykyään, neuvostovallan ilmaantumisen jälkeen, ja monopolistisen kapitalismin oloissa porvaristo voi vain harvoissa tapauksissa (esim. eräissä siirtomaissa) esittää jonkinlaista vallankumouksellista osaa eikä silloinkaan pitempää aikaa.* Johtava osa vallankumouksessa lankeaa siis proletariaatille.

On merkittävä, että meidän historian oppikirjamme eivät näihin asti ole aina tätä erotusta tehneet, eivät ole antaneet tälle kysymykselle vakavaa merkitystä. Tähän ovat syyllisiä tietysti ennenkaikkea marxilaiset historioitsijat. Kasvanut mielenkiinto historian opiskeluun ei voi tyytyä tällaiseen suhtautumiseen kysymykseen, jolla on syvä poliittinen merkitys. Toverien Stalinin, Zhdanovin ja Kirovin "Huomautuksissa SSSR:n historian oppikirjan konspektin johdosta" merkitään tov. Vanagin ryhmän esittämän konspektin puutteista eräänä se, että siinä on "kasattu yhteen kimppuun käsitteet taantumus ja vastavallankumous, vallankumous "yleensä", porvarillinen vallankumous ja porvarillisdemokraattinen vallankumous".

Kumminkin tällaista käsitteiden sekottamista, tällaista yhteen kimppuun kasaamista harjoitetaan nähtävästi aika laajasti. Tähän mennessä ei esim. ole lyöty takaisin D. Frugin "Kommunistitsheskaja revoljutsijassa" (N:o 23-24 v. 1932) julkaistua artikkelia. Tässä artikkelissa Frug vastaa kysymykseen, onko olemassa eroa porvarillisen ja porvarillis-demokraattisen vallankumouksen välillä. D. Frugin vastaus on esimerkkinä puolueen tuomitsemasta pintapuolisuudesta, itsevarmuudesta, julkeudesta, sen kysymyksen tuntemattomuudesta, jota hän "asiantuntijana" selittelee. "Ei Lenin eikä Stalin, — ilmoittaa hän, — tee *missään* eroa porvarillisen ja porvarillis-*demokraattisen* vallankumouksen välillä. — Vallankumouksen määrittely porvarillis-demokraattisena on

vain täydellisempi, kehitetympi." D. Frug selittää, että "*jokainen* (harvennus minun — Em. J). enemmän tai vähemmän johdonmukainen porvarillinen vallankumous edellyttää *demokraattisten* uudistusten toteuttamista poliittisessa ja yhteiskunnallis-taloudellisessa järjestelmässä..." "*Yhteiskunnallis-taloudelliseen sisältöönsä* nähden ei porvarillis-demokraattinen vallankumous *mitenkään* eroa porvarillisesta vallankumouksesta. *Liikkeellepanevien voimien mukaan* ei myöskään voida tehdä eroa porvarillis-demokraattisen ja porvarillisen vallankumouksen välillä."

On suorastaan ihmeteltävää, että "Kommunistitsheskaja revoljutsijan" toimitus julkaisi tämän anti-leniniläisen kirjotuksen leniniläisen katsantokannan selityksenä tässä kysymyksessä!

Ja kumminkin Lenin ja Stalin eivät ole vain asettaneet tätä kysymystä tuotteissaan, vaan myöskin antaneet siihen selvän vastauksen. Lenin tekee syvän eron porvarillisen vallankumouksen yleensä ja demokraattisen "kansan"-vallankumouksen välillä. "Porvarillisen vallankumouksen" yleisestä käsitteestä täytyi bolshevikkien erottaa "demokraattisen", kansanvallankumouksen käsite, kumouksen johon osallistuvat laajat kansanjoukot. Mensheviikeille oli edullista puhua vallankumouksesta . "yleensä", porvarillisesta vallankumouksesta yleensä, todistaakseen porvariston johtajan roolin välttämättömyyden. Lenin taas usein korostaa eroa porvarillisdemokraattisen k a n s a nvallankumouksen ja porvarillisen vallankumouksen välillä.

Ottakaamme Leninin myöhäisempi teos, "Valtio ja vallankumous", jonka kirjoittamisen Lenin päätti tiellä lokakuun rynnäkköön, tiellä Suureen proletaariseen vallankumoukseen, mikä sivumennen suoritti loppuun porvarillis-demokraattisen vallankumouksen.

Pysähtyen Marxin lauseeseen, että proletariaatin on välttämättömästi "murskattava byrokraattis-sotilaallinen valtiokoneisto", jonka riistävät luokat ovat luoneet, Lenin osoittaa:

"...erikoista huomiota ansaitsee se Marxin erittäin syvällinen huomautus, että byrokraattis-sotilaallisen valtiokoneiston hävittäminen on "jokaisen todellisen *kansan*vallankumouksen ennakkoehto". Tämä "kansan"-vallankumouksen käsite kuulostaa omituiselta Marxin huulilta, ja Venäjän plehanovilaiset ja mensheviikit, nuo Struven seuraajat, jotka haluavat olla marxilaisten kirjoissa, voisivat ehkä selittää tämän Marxin lausunnon "harhasanaksi". He ovat väärentäneet marxismin niin kurjan liberaaliseksi, ettei heillä ole olemassa mitään muuta kuin proletaarisen ja porvarillisen vallankumouksen vastakkain asetus, vieläpä he tämän vastakkain asettamisenkin käsittävät mahdollisimman kuolleesti.

Jos otetaan esimerkiksi XX vuosisadan vallankumoukset, niin on sekä Portugalin että Turkin vallankumoukset tietenkin katsottava porvarillisiksi. Mutta kumpikaan ei ole "kansan"-vallankumous, sillä kummassakaan vallankumouksessa ei ole merkillepantavaa, että kansanjoukot, kansan valtava enemmistö, esiintyisi aktiivisesti, omine taloudellisine ja poliittisine vaatimuksineen. Sitävastoin Venäjän porvarillinen vallankumous vuosina 1905—1907, vaikka sillä ei ollut niin "loistavia" menestyksiä, kuin mitä aika ajoin tuli Portugalin ja Turkin vallankumousten osalle, oli epäilemättä "todellinen kansan"-vallankumous, sillä kansanjoukot, kansan enemmistö, sorron ja riiston kuristamat yhteiskunnan syvimmät "pohjakerrokset" nousivat itsenäisesti, löivät koko vallankumouksen kulkuun *omien* vaati-

mustensa, *omien* yritystensä leiman, yritystensä, jotka tähtäsivät uuden yhteiskunnan omaperäiseen rakentamiseen vanhan, hävitettävän tilalle." [1])

Lenin avoimesti nimittää marxismin "kurjan liberaaliseksi vääristelyksi", jos marxilaiselle historioitsijalle, työväenpuolueen poliittiselle toimitsijalle ei ole olemassa muuta "kuin porvarillisen ja proletaarisen vallankumouksen vastakkain asettelu... ja tämä vastakkain asettaminenkin käsitetään kuolleesti". Lenin ruoskii niitä, jotka väittävät, että on olemassa vain porvarillinen ja proletaarinen vallankumous, niitä, jotka eivät yritä vakavammin analysoida jokaisessa eri tapauksessa porvarillisen vallankumouksen sisältöä. Marx, Engels, Lenin ja Stalin opettavat meitä eroittamaan yleisestä porvarillisen vallankumouksen käsitteestä *demokraattisen, kansan*vallankumouksen käsitteen, kansanvallankumouksen, jollainen oli v. 1905 vallankumous Venäjällä.

Esimerkkinä porvarillisen ja proletaarisen vallankumouksen kuolleen-kaavamaisesta vastakkain asettamisesta, Venäjän porvarillis-demokraattisen vallankumouksen liikkeellepanevien voimien ja luonteen väärästä, anti-leniniläisestä käsityksestä tulee osoittaa trotskilainen arvio Venäjän ensimmäisestä vallankumouksesta.

Kuten tunnettua, mensheviikki Trotski saarnasi menshevistisparvuslaista "permanenttisen vallankumouksen" teoriaa. Hän ei ymmärtänyt eikä nähnyt "kahden sodan" olemassaoloa tsaristisella Venäjällä.

Hän kielsi talonpoikaiston vallankumouksellisen roolin ja sen vuoksi kielsi työväenluokan ja talonpoikaiston liiton merkityksen, väitti, että toisena päivänä vallankumouksen jälkeen proletariaatilla on oleva *vastassaan* talonpoikaiston enemmistö *vihamielisenä voimana*. Tämän lisäksi Trotski ei luottanut Venäjän proletariaatin voimiin, itsenäisen sosialistisen vallankumouksen mahdollisuuteen Venäjällä. Hän todisteli, että ilman Euroopan proletariaatin välitöntä valtiollista tukea ei Venäjän työväenluokka voi pitää valtaa käsissään.

Tämän vuoksi ei Trotski voinut antaa oikeata, marxilaista arviota v:n 1905 vallankumouksesta. Trotski väitti v. 1905, että vallankumous voi *hypätä* yli porvarillis-demokraattisen vallankumouksen etapin (hänen kuuluisa tunnuksensa: "Ilman tsaaria, mutta työväen hallitus") ja sen ohella hän ymmärsi tämän työväenhallituksen siten, kuten sen käsittävät mensheviikit. *Trotski, kuten kaikki mensheviikit, ei tarkottanut "työväenhallituksella" proletariaatin diktatuuria, vaan sellaista hallitusta,* joka olisi auttanut porvaristoa kehittämään tuotantovoimia kapitalistisella perustalla. Tässä hän ei mitenkään eronnut englantilaisista labouristeista, joiden "työväenhallitus" toteutti porvariston tahtoa. Sanalla sanoen Trotskin "työväenhallituksen" luomiseksi ei tarvittu ollenkaan sosialistista vallankumousta, vaan porvarillinen vallankumous. Trotski itse muuten tunnusti, että *tällä määritelmällä hän ei lainkaan tarkoittanut proletariaatin diktatuuria, sosialistista vallankumousta.* Jo VSDTP:n II edustajakokouksessa Trotski esiintyi proletariaatin diktatuurin tunnusta vastaan.

Trotskin tällainen kysymyksen asettaminen oli syvästi ristiriidassa marxilais-leniniläisen teorian kanssa porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi, ristiriidassa marxilais-leniniläisen permanenttisen vallankumouksen käsityksen kanssa. Trotski esiintyi leniniläistä tunnusta vastaan liiton välttämättömyydestä porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kautena koko talonpoikaiston kanssa

[1]) Lenin. Kootut teokset, XXI osa, s 395—396. 3:s painos.

siitä huolimatta, vaikka siinä on erilaisia kerroksia *erilaisine* etuineen. Trotskin teoria on näytteenä Leninin naurunalaiseksi saattamasta marxismin "kurjan liberaalisesta vääristämisestä", jonka mukaan on olemassa vain porvarillinen ja proletaarinen vallankumous.

Lenin antaa esitetyssä kohdassa konkreettisen esimerkin Venäjän vv. 1905—1907 vallankumouksen vertaamiseksi XX vuosisadan porvarillisiin vallankumouksiin Portugalissa ja Turkissa [1]).

Hän selittää: "Kumpikaan näistä ei ole "kansan" (s.o. demokraattinen — Em. J.) vallankumous, sillä kansan joukot, sen valtava enemmistö ei esiinny aktiivisesti, itsenäisesti, omine taloudellisine ja poliittisine vaatimuksineen kummassakaan vallankumouksessa."

Vaikkapa Leninillä ei olisi mitään muita mainintoja tässä kysymyksessä, niin on sietämätöntä jättää huomiotta tämä *suoranainen osotus* porvarillisen vallankumouksen yleisen käsitteen ja demokraattisen, kansanvallankumouksen käsitteen välisestä erosta. Tällainen huomioimattomuus on *poliittisesti vahingollista*, sillä se merkitsee kevyttä suhtautumista vallankumouksen liikkeellepanevien luokkavoimien analyysiin, johtaa sekavuuteen vallankumouksen erilaisten teiden määrittelyssä, proletariaatin taktiikkaa koskevan kysymyksen hämäämiseen. Mensheviikeille tämä sekavuus oli edullista: se auttoi heidän yrityksiään alistaa v. 1905 vallankumous liberaalisen porvariston hegemonian alaiseksi, ja tämän perustalla oli mensheviikeillä sopimus porvariston kanssa viimemainitun eduksi.

Bolsheviikit eroittivat porvarillis-demokraattisen vallankumouksen erikoisen käsitteen, jolle (kumoukselle) proletaarinen hegemonia ja proletaariset taistelukeinot antavat samalla proletaarisen luonteen, ja "kahden sodan" olemassaolo määrää myös porvarillis-demokraattisen vallankumouksen sosialistiseksi kasvamisen mahdollisuuden.

Edelläesitetyssä kappaleessa "Valtiosta ja vallankumouksesta" Lenin antaa myös konkreettisen demokraattisen kansanvallankumouksen käsitteen. Sellaisen vallankumouksen pääasiallisimpana tunnusmerkkinä on se, että siinä esiintyy *"kansanjoukko, sen valtava enemmistö, aktiivisesti, itsenäisesti, omine taloudellisine ja poliittisine vaatimuksineen"*.

Oliko tältä näkökannalta katsoen Espanjassa v. 1820 porvarillis-demokraattinen vallankumous? Ei tietysti. Ja dekabristien ("Pohjoisen yhdistyksen") yritys Nikita Muravjevin johdolla suorittaa porvarillinen vallankumous Espanjan ja Portugalin vallankumousten malliin, ilman kansan joukkoja, ei olisi ollut porvarillis-demokraattinen vallankumous siinäkään tapauksessa, että olisi onnistuttu saattaa käytäntöön typistetty perustuslaki. Dekabristit (erikoisesti "Pohjoinen yhdistys" Nikita Muravjevin johdolla), jotka käsittivät vallankumouksen sotilaallisena kumouksena, pitivät esimerkkinään sotilaallisen kumouksen organisaattoreita Portugalissa v. 1820, jossa erään rykmentin upseerit ilman työläis- ja talonpoikaisjoukkojen osallistumista, sotilaallisen kapinan nostamalla, pakottivat kuninkaan kutsumaan koolle cortesin. Espanjan vallankumous v. 1820 hyvin vähän erosi Portugalin vallankumouksesta.

Tämän yhteydessä tulee kaikella voimalla korostaa, että Lenin katsoi vallankumouksen tämän tai tuon tuloksen riippuvan ennenkaikkea puolueen toiminnan suunnasta; mutta mensheviikit näkivät historiallisissa tapauksissa pääasiassa alkuvoimaisesti toimivien luokkavoimien tuloksen.

Mitä oli tehtävä, jotta vallankumous Venäjällä ei olisi epäsikiö, ei

[1]) Lenin tarkottaa v:n 1908 vallankumousta Turkissa.

olisi porvarillinen vallankumous "yleensä", vaan todella demokraattinen vallankumous? Tähän Lenin vastaa niille, jotka puhuivat välttämättömyydestä painostaa hallitusta:

"Te haluatte nyt heti harjottaa painostusta? — valmistakaa kapinaa, julistakaa sitä, järjestäkää sitä. Vain siinä on mahdollisuus siihen, että Duuman komedia ei olisi Venäjän porvarillisen vallankumouksen loppu, vaan tulisi täydellisen demokraattisen kumouksen aluksi, joka sytyttää proletaaristen vallankumousten palon koko maailmassa. Vain siinä on tae siihen, että meidän "yhdistetty landtag" muodostuu alkusoitoksi ei-frankfurtilaistyyppiselle perustavalle kokoukselle, että vallankumous ei pääty vain maaliskuun 18 p:llä (1848), että meillä on oleva ei vain heinäkuun 14 päivä (1789), vaan myöskin elokuun 10 päivä (1792). Vain siinä, eikä osvobozhdenilaisilta otetuissa allekirjoituksissa, on tae siihen, että heidän rivistään voi lähteä eräitä Johan Jacobeja, joita sysää loppujen lopuksi pois galovinilaisen matelevaisuuden ilettäväisyys, jotka viime hetkellä lähtevät taistelemaan vallankumouksen puolesta proletariaatin ja talonpoikaiston riveissä." [1])

Tässä Lenin taaskin asettaa vastakkain kaksi käsitettä, *kaksi mahdollisuutta*. Yksi mahdollisuus: Venäjällä tapahtuu porvarillinen vallankumous, joka päättyy Duuman komediaan. Mutta on myöskin toinen mahdollisuus: vallankumous tulee täydellisen demokraattisen vallankumouksen aluksi, joka sytyttää proletaaristen vallankumousten palon koko maailmassa.

Selostuksessaan IV yhdistävästä Tukholman edustajakokouksesta Lenin taaskin palaa porvarillis-demokraattisen vallankumouksen määrittelyyn. Selittäen Plehanovin kanssa käytyä väittelyä vallanottokysymyksessä, kertoo Lenin Plehanovin esiintymisestä edustajakokouksessa:

"Minä olen salaliittolaista vallan valtaamista vastaan — huudahti hän (Plehanov — Em. J.), — mutta olen kokonaisuudessaan sellaisen vallanvaltaamisen puolesta kuin oli esimerkiksi Konventti Ranskan suuressa vallankumouksessa."

Bolsheviikit saivat Plehanovin kiinni sanasta, sillä he olivat juuri sellaisen vallanoton kannalla, jollaisena oli (toisenlaisissa historiallisissa oloissa) Konventti. Lenin sanoo:

"Porvarillisessa vallankumouksessa oli tämä juuri sellainen täysivaltainen laitos, jossa valtaa piti kokonaisuudessaan ja jakamattomasti ei suur- tai keskiporvaristo, vaan yksinkertainen kansa, köyhälistö, s.o. juuri se, mitä me nimitämme: "proletariaatti ja talonpoikaisto"... Ja bolsheviikit ovat aina ja kaiken aikaa puhuneet vallan valtaamisesta juuri kansanjoukkojen, juuri proletariaatin ja talonpoikaiston voimilla, eikä suinkaan sen taikka tämän "tietoisen vähemmistön voimilla". [1])

Lenin erottaa Ranskan v:n 1789 porvarillisesta v a l l ankumouksesta sen erikoisia momentteja — elokuu 1792, — jolloin vallankumous sai todella demokraattisen luonteen, joka esiintyi Konventin muodostamisessa ja siinä osassa, joka tässä oli kaupungin ja maaseudun köyhälistöllä.

Antaessaan v. 1908 arvion Venäjän ensimmäisestä vallankumouksesta, sen suhteessa Lännen porvarillisiin ja porvarillis-demokraattisiin vallan-

[1]) Lenin. Kootut teokset VIII osa, s. 215.

[1]) Lenin. Kootut teokset. IX osa, s. 217.

kumouksiin, osoitti Lenin, että porvarillisen vallankumouksen yleinen käsitys ei vielä riittävästi määrittele niitä voimia, jotka voivat saada voiton tällaisessa vallankumouksessa:

"Ovat mahdollisia ja on ollut sellaisia porvarillisia vallankumouksia, joissa tärkeimmän liikkeellepanevan voiman osaa esitti kauppa- tai kauppa-teollisuusporvaristo. Sen tapaisten vallankumousten voitto oli mahdollinen vastaavan porvariston kerroksen voittona vastustajistaan (sen tapaisista kuin etuoikeutettu aatelisto tai rajoittamaton monarkia). Toisin on asia Venäjällä. Meillä porvarillisen vallankumouksen voitto ei ole mahdollinen *porvariston voittona*. Tämä näyttää paradoksaaliselta, mutta se on tosiasia. Talonpoikaisväestön vallitsevana olo, sen kauhea puristus maaorja-(puoliksi) suurmaanomistuksen taholta, sosialistiseen puolueeseen järjestyneen proletariaatin voima ja tietoisuus, — kaikki nämä seikat antavat *meidän* porvarilliselle vallankumouksellemme *erikoisen* luonteen. Tämä erikoisuus ei poista vallankumouksen porvarillista luonnetta (kuten halusivat esittää asian Martov ja Plehanov enemmän kuin epäonnistuneissa huomautuksissaan Kautskyn kannasta). Tämä erikoisuus aiheuttaa vain porvaristomme vastavallankumouksellisen luonteen ja proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin välttämättömyyden voittoa varten tällaisessa vallankumouksessa. Sillä "proletariaatin ja talonpoikaiston koalitsio", joka saa *voiton* porvarillisessa vallankumouksessa, ei ole mitään muuta kuin proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattista diktatuuria." [1])

[1]) Lenin. Kootut teokset. XII osa. s. 203.

Lenin erottaa tässä selvästi kaksi mahdollisuutta.

Ne, jotka eivät tee eroa Lännen porvarillisten vallankumousten ja porvarillis-demokraattisen vallankumouksen välillä Venäjällä v. 1905, ne heittävät kokonaan huomioimatta tov. Stalinin mainiot osotukset Venäjän vallankumouksen erikoisuuksista. Tärkein näistä osotuksista on se, että v:n 1905 vallankumouksessa Venäjällä johtajan osaa esitti proletariaatti, eikä porvaristo, niinkuin oli ollut Lännen porvarillisissa vallankumouksissa; että proletariaatti Venäjällä tähän mennessä kasvoi itsenäiseksi poliittiseksi voimaksi; että proletariaatilla oli jo oma puolueensa, oma ohjelmansa.

Teoksessaan "Leninismin perusteista" antoi tov. Stalin tärkeitä osoituksia kysymyksessä Venäjän porvarillis-demokraattisen vallankumouksen ja Lännen porvarillisten vallankumousten välisestä eroavaisuudesta. Puhuessaan Venäjän ensimmäisen (v. 1905) ja toisen vallankumouksen (helmikuu v. 1917) välisestä kaudesta, tov. Stalin osoitti:

"Tämän kauden luonteenomaisena piirteenä on talonpoikaiston vapautuminen liberaalisen porvariston vaikutuksesta, talonpoikaiston *loittoneminen* kadeteista, talonpoikaiston *käännös* proletariaatin puolelle, bolsheviikkien puolueen puolelle. Tämän ajanjakson historia on kadettien (liberaalisen porvariston) ja bolsheviikkien (proletariaatin) talonpoikaistosta käymän taistelun historiaa. Tämän taistelun tuloksen ratkaisi duuman ajanjakso, sillä neljän duuman aikajakso oli hyvä läksy talonpoikaistolle, ja tämä läksy todisti päivänselvästi talonpojille, että he eivät kadettien kädestä saa maata eikä vapautta, että tsaari on täydellisesti suurtilallisten puolella ja kadetit tukevat tsaaria, että ainoa voima, jonka apuun voi luottaa, — on kaupun-

kien työväki, proletariaatti. Imperialistinen sota vain vahvisti duumakauden opin, vei loppuun talonpoikaiston luopumisen porvaristosta, vei loppuun liberaalisen porvariston eristämisen, sillä sodan vuodet todistivat kokonaan turhiksi ja pettäviksi toiveet saada rauha tsaarilta ja sen porvarillisilta liittolaisilta. Ilman duumakauden havainnollista läksyä olisi proletariaatin hegemonia ollut mahdoton.

Näin muodostui työväen ja talonpoikaiston liitto porvarillisdemokraattisessa vallankumouksessa. Näin muodostui proletariaatin hegemonia (johto) yhteisessä taistelussa tsarismin kumoamiseksi, hegemonia, mikä vei helmikuun vallankumoukseen v. 1917.

Lännen (Englannin, Ranskan, Saksan, Itävallan) porvarilliset vallankumoukset kulkivat, kuten tunnettua, toista tietä. Siellä hegemonia kuului liberaaliselle porvaristolle eikä proletariaatille, joka heikkoutensa vuoksi ei edustanut eikä voinut edustaa itsenäistä poliittista voimaa. Siellä talonpoikaisto sai vapautuksen maaorjuudesta porvariston kädestä, eikä proletariaatin kädestä, sillä proletariaatti oli vähälukuinen ja järjestymätön. Siellä talonpoikaisto taisteli vanhaa järjestelmää vastaan yhdessä liberaalisen porvariston kanssa, sillä talonpoikaisto muodosti porvariston reservin. Siellä johti vallankumous tämän takia porvariston poliittisen vaikutusvoiman valtavaan lisääntymiseen.

Venäjällä sitävastoin porvarillinen vallankumous antoi suorastaan päinvastaiset tulokset. Venäjällä vallankumous ei johtanut porvariston voimistumiseen, vaan heikontumiseen poliittisena voimana, ei sen poliittisten reservien lisääntymiseen, vaan sen perusreservin, talonpoikaiston, menetykseen. Porvarillinen vallankumous Venäjällä ei nostanut etusijalle liberaalista porvaristoa, vaan vallankumouksellisen proletariaatin, tiivistäen sen ympärille monimiljoonaisen talonpoikaiston.

Tämä m.m. selittääkin sen tosiasian, että porvarillinen vallankumous Venäjällä kasvoi proletaariseksi vallankumoukseksi verrattain lyhyessä ajassa. Proletariaatin hegemonia oli ituna ja siirtymisasteena p r o l etariaatin diktatuuriin.

Miten on selvitettävissä tämä Venäjän vallankumouksen erikoisilmiö, jolla ei ole vastinetta länsimaiden porvarillisten vallankumousten historiassa? Mistä tuli tämä erikoisuus?

Se on selvitettävissä sillä, että porvarillinen vallankumous tapahtui Venäjällä kehittyneemmissä luokkataisteluoloissa kuin länsimaissa, että Venäjän proletariaatti oli jo siihen mennessä ehtinyt muuttua itsenäiseksi poliittiseksi voimaksi, samalla kun liberaalinen porvaristo, jota pelotti proletariaatin vallankumouksellisuus, kadotti kaiken vallankumouksellisuutta muistuttavan (varsinkin v. 1905 opetuksen jälkeen) ja ryhtyi liittoon tsaarin ja tilanherrojen kanssa vallankumousta vastaan, työläisiä ja talonpoikia vastaan." [1])

Täten siis porvarillis-demokraattisen vallankumouksen luonnehtimiseksi on ennenkaikkea välttämätöntä analysoida *vallankumouksen liikkeellepanevat voimat.* Marx, Engels, Lenin ja Stalin antavat valtavan merkityksen talonpoikaiston aktiiviselle, itsenäiselle osallistumiselle demokraattisissa vallankumouksissa. Mutta mitä enemmän kasvaa kaupunkilaisproletariaatin merkitys, sitä suuremman merkityksen saa *proletaaristen* joukkojen osallistuminen ja

[1]) Stalin. "Leninismin kysymyksiä", suomenk. ss. 48—50.

johto demokraattisessa vallankumouksessa. Venäjän porvarillis-demokraattisella vallankumouksella on erikoinen merkitys sen johtavan osuuden vuoksi, jota siinä esitti proletariaatti, joka painoi koko taisteluun sosialistisen leiman.

Toinen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen tunnusmerkki on kansanjoukkojen, proletariaatin ja talonpoikaiston, itsenäisten vaatimusten olemassaolo demokraattisessa vallankumouksessa.

Marxilainen, leniniläinen, stalinilainen totuus, marxilaiset, leniniläiset, stalinilaiset määritelmät ovat aina konkreettisia. Ei saa kaataa yhteen läjään käsitteitä vallankumous "yleensä", porvarillinen vallankumous ja porvarillis-demokraattinen vallankumous, niinkuin näihin saakka useasti marxilaiset historioitsijat ovat tehneet. Marxilaisen historioitsijan velvollisuus on tehdä selvä raja näiden käsitteiden välillä, antaen joka kerralla selvän karakteristiikan tästä tai tuosta vallankumouksesta. Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin teokset antavat riittävän aineiston ja perinpohjaisia ohjeita tällaista rajankäyntiä varten.

("Bolshevik" N:o 5 v. 1936.)

Taloudellinen asema kapitalistisissa maissa[1])

M. JOELSON ja A. TIVELJ

Antaaksemme yleistävän kuvan kapitalistisen maailman taloudesta, on ennenkaikkea kohdistettava huomiomme tilanteeseen yksityisissä maissa erikseen otettuna.

Edelläesitetyistä lainauksista jo näkyy, että tärkein merkitys kapitalistisen maailman taloudellisen aseman parantumiselle viime vuotena oli tuotannon kasvulla Amerikan Yhdysvalloissa. Ja se on täysin ymmärrettävää, kun muistamme, että ennen pulakautta Amerikan teollisuuden ominaispaino maailman teollisuudessa teki noin 44 %. Amerikan Yhdysvalloissa tapahtuneen tuotannon kasvun täytyi näinollen heijastua välittömästi maailman tuotantoindeksin muutoksissa kokonaisuudessaan ja toisaalta tämän Amerikan Yhdysvalloissa ilmenneen elpymisen piti välillisesti, kiinteiden taloudellisten siteiden ja yhteyksien kautta vaikuttaa myös muihin kapitalistisiin maihin.

Taloudellisen tilanteen parantumista Amerikan Yhdysvalloissa todistavat kaikkien talousindeksien liikunnat. Jos otetaan vaikkapa Kansainliiton indeksi ("Kansainliiton bulletiini", helmikuulta v. 1936), niin vuoden 1929 tuotanto 100:ksi otettuna yleinen teollisuustuotannon indeksi v. 1932 teki 53,8, vuonna 1934 — 66,4 ja vuoden 1935 keskitaso oli 75,6, minkä ohella pysähtymättä jatkunut nousu alkoi vuoden 1935 toukokuulta, jolloin indeksi teki 71,4 (joulukuussa se nousi 86,6:een). Kuten näemme, ei kriisinedellistä tasoa vielä ole läheskään saavutettu, mutta vuoden 1935 toisella puoliskolla on nousu suhteellisen nopea, ulottuen useille tuotantoaloille. Sen toteaa myös Amerikan suurimman pankin "National City Bankin" äänenkannattaja tammikuun bulletiinissaan:

"Vuosi 1935 päättyi (Amerikan Yhdysvalloissa) taloudelliseen aktiivisuuteen tasolla, joka on korkein yli 5-vuotisella kaudella, sekä laajemmilla ennalleenpalautumisen enteillä kuin koskaan ennen siitä lähtien, kun vuonna 1932 tapahtui käänne depressioon."

[1]) Kirjoituksen alku julk. "Kommunistin" 4 numerossa.

Tapahtuva kasvu pohjautuu pääasiallisesti seuraaviin tekijöihin: automobiilien tuotannon huomattava laajentuminen, Amerikan teollisuudessa alkanut peruspääomien uusintamisprosessi, alkanut uusi kasvu yksityisten asuintalojen rakennustöissä sekä farmarien ostokyvyn jossain määrin kohoaminen.

Autoteollisuus on eräs Amerikan teollisuuden johtavia aloja, ja muutokset autoteollisuudessa vaikuttavat kiertämättä koko teollisuuden tilaan. Vuonna 1935 automobiilien tuotanto käsitti 4,2 miljoonaa autoa, kun se v. 1934 oli 2,8 miljoonaa, v. 1933 — 1,9 milj. ja vuonna 1932 — 1,4 milj. autoa. Vuonna 1929 Amerikassa valmistettiin 5,4 milj. automobiiliä. Tässä on kuitenkin otettava huomioon, että tämä kasvu osaltaan johtuu siitä, että uusien automallien liikeellelasku, joka tavallisesti tapahtuu tammi-helmikuun tienoilla, tapahtui nyt jo loka-marraskuussa v. 1935 ja näinollen vuoden 1935 lopulla tehdyt suuret ostot tapahtuivat etukäteen, vuoden 1936 ostojen laskuun. Tämän ohella on otettava huomioon, että automobiilien maksimaalinen käyttöaika Amerikassa on 6—7 vuotta ja että näinollen koittaa aika vaihtaa pois käytöstä autot, jotka on ostettu ennen kriisikauden alkamista, jolloin tuotettiin keskimäärin 5 milj. autoa vuodessa. Kriisin vuosina on vissi osa automobiileistä joutunut kokonaan pois käytöstä ja Amerikan Yhdysvaltojen automäärä supistui 26,5 miljoonasta v. 1929 23,8 miljoonaan v. 1933. Nykyään maan automäärä jälleen kasvaa; vuoden 1935 lopussa autojen lukumäärä Amerikan Yhdysvalloissa jälleen nousi 26 miljoonaan. Autotuotannon edelleen kasvulle on olemassa vissi perspektiivi. Mutta tämän kasvun vauhti jo vuonna 1936 tuntuvasti hidastuu vuoteen 1935 verrattuna, sillä — kuten jo osoitimme — osa vuodelle 1936 kuuluneista ostoista tehtiin jo vuoden 1935 lopussa.

Suuri merkitys on alkaneella peruspääoman uusintamisprosessilla. Kriisin vuosina on huomattava osa kalustosta niin teollisuudessa kuin liikennelaitoksessakin suuresti kulunut ja vanhentunut; loppuun kulunutta kalustoa ei myöskään ole vaihdettu uuteen. Riittänee, kun osoitamme, että vuosina 1926—1930 kapitaalimenot Amerikan Yhdysvaltojen rautatieliikenteessä tekivät vuosittain keskimäärin 812 miljoonaa dollaria, mutta vuosina 1930—1935 ne laskivat 214 milj. dollariin vuodessa. On ymmärrettävää, että moisissa oloissa on verraten suuret mahdollisuudet vanhentuneen työkaluston ja koneiston vaihtamiselle uuteen. Niinpä kalustoa koskevien uusien tilausten indeksi vuonna 1935 kohosikin nelinkertaisesti vuoteen 1934 verrattuna. Mutta tässä, samoin kuin muillakaan aloilla, ei ole vielä läheskään saavutettu v. 1929 tasoa. Tämän ohella on vielä korostettava sitä, että nyt on puhe etupäässä peruspääomien uusintamisesta, mutta ei uusista rakennustöistä. Viimemainittujen puuttuminen on selvitettävissä siten, että tuotantokoneiston alikuormitus Yhdysvalloissa on vielä tavattoman suuri ja että nykyään ei enää ole laajamittaista kysyntää "uusien" teollisuusalojen (autoteollisuuden, keinotekoisen silkin valmistuksen, sähköteollisuuden ym.) taholta, mikä aikanaan oli eräs sodanjälkeisen "kukoistuksen" aiheuttajia.

Lopuksi, v. 1935 Amerikan Yhdysvalloissa alkoi verraten voimakas uusi asuinrakennustoiminta. Yleensä tämä ala on eräs konjunktuurinousun tärkeimpiä tekijöitä. Kriisin aikana asuintalojen rakentaminen supistui suuresti. Samaan aikaan vanhojen talojen hajoamiset, tulipalot yms. yhtäältä ja väkiluvun lisääntyminen toisaalta ovat tehneet uusien asuinrakennusten tarpeen verrattain tuntuvaksi. Vuosien 1921—1930 aikana Amerikan 257 kaupungissa sai vuodessa keskimäärin 362.000 perhettä uudet asunnot, mutta vuosina 1932—1933—1934 uudet asunnot saaneiden perheiden lukumäärä ei noussut yli 25.000:n. Vuonna 1935 ensikerran koko kriisivuosien aikana alkoi elpyminen asuinrakennustöiden alalla ja v. 1935 ne laajentuivat enemmän kuin kaksinkertaisesti. Vuonna 1936 voidaan odottaa asuinrakennustöiden edelleen laajentuvan; monet odottavat niiden vuoden 1936 aikanakin kaksinkertaistuvan. Mutta siinäkin tapauksessa ne vielä jäävät tuntuvasti jälkeen kriisinedellisestä tasosta. "National City Bankin" bulletiini kirjoittaa asuinrakennustöiden perspektiiveistä vuonna 1936 seuraavaa:

"Vaikkakaan rakennustyöt eivät ehkä tänä vuonna vastaa kiihkeimpiä ennakkoarviointeja, niin kuitenkin on niiden tuntuva nousu taattu. Se monessa suhteessa auttaa taloutta, joskaan ei pidä yliarvioida sen seurauksia. Jos rakennustyöt tänä vuonna jälleen kohoavat kaksinkertaisesti, niin siltikin niiden yleissumma tekee vasta 37 % vuosien 1927—1928 tasosta."

Maataloudessa on pantava merkille hintojen jossain määrin kohoaminen seurauksena hallituksen rajoitustoimenpiteistä ja kuivuudesta, jotka ovat johtaneet maatalous- ja teollisuustuotteiden hintojen vissiin lähentymiseen. Kuitenkaan ei pidä unohtaa, että tämä on saatu aikaan vain suunnattomien farmarijoukkojen äärettömän köyhtymisen kustannuksella; kaiken lisäksi Rooseveltin lakien kumoaminen maataloudessa uhkaa uudella hintojen alentumisella.

Kaikesta tästä on seurauksena, että vieläpä Amerikan apologeettisinkin lehdistö korostaa suunnattomia vaikeuksia, joita Amerikan Yhdysvaltojen taloudella on edessään. Vuosikatsauksessaan (tammikuun 1 p:ltä v. 1936) Amerikan pörssin johtava lehti "New York Herald Tribune" kirjoittaa:

"Joskin ennalleenpalauttamisen kolmas vuosi päättyi paljon korkeammalla tasolla kuin kaksi edellistä vuotta, niin olisi kuitenkin vakava virhe tehdä tästä välittömästi johtopäätös, että me nopeasti lähestymme normaalista tilaa."

Eräs tärkeimpiä tekijöitä, joka luonnehtii Amerikan kapitalismin kaikkia ristiriitoja, jotka rajoittavat edelleen kehittymisen perin suppeisiin puitteisiin, on Amerikan proletariaatin asema. Huolimatta verraten huomattavasta tuotannon noususta vaihtelee työttömien lukumäärä edelleenkin 11 miljoonan henkilön tienoilla ja yli 20 milj. henkilöä joutuu elämään kaikenlaisten hyväntekeväisyysavustusten varassa.

Tuskin lainkaan vähentynyt työttömien armeija ja farmarien ostokyvyn alentuminen ovat tekijöitä, jotka estävät sisäisiä markkinoita tuntuvammin laajentumasta. Vienti Amerikan Yhdysvalloista, joka hyppäsi tuntuvasti eteenpäin dollarin arvonalentamisen jälkeen vv. 1933 ja 1934, ei vuonna 1935 kohonnut juuri lainkaan. Maailman menekkimarkkinoista käytävän kärjistyneen taistelun oloissa ja maailman kaupan mittasuhteiden supistuessa Amerikan teollisuus ja maatalous tuskin kykenevät laajentamaan tavaramenekkiä ulkoisillekaan markkinoille. Siksi on täysin ymmärrettävää, että joskin voidaan odottaa teollisuustuotannon edelleen kohoavan vuoden 1936 aikana, niin kuitenkin Amerikan porvarillinen lehdistö itse varoittaa tekemästä liian optimistisia laskelmia. Niinpä vuoden 1936 alussa tunnettu amerikalainen taloustieteilijä Aires kirjoitti, että jos ennalleen palautuminen on jatkuva samanlaisella vauhdilla kuin tähänkin saakka, niin kulutus henkilöä kohden saavuttaa Amerikan Yhdysvalloissa kriisin edellä vallinneen tason vasta 6 vuoden kuluttua.

Englannissa teollisuustuotannon kasvu, joka siellä alkoi aikaisemmin kuin muissa maissa, jatkui edelleen myös vuoden 1935 aikana. Jos otamme vuoden 1929 teollisuustuotannon indeksin 100:ksi, niin v. 1932 se teki 84 v. 1933 — 88, ja v. 1935 — 105. Näinollen Englanti kuuluu niihin harvoihin kapitalistisiin maihin, joissa teollisuuden tuotanto on jo astunut yli kriisikauden edellisen tason ja jotka ehdottomasti ovat elpymisen vaiheessa. Ratkaiseva merkitys käänteelle kriisin kehityksessä ja teollisuuden kasvulle erikoislaatuisen depression ensivuosina oli Englannin luopumisella kultakannasta ja siirtymisellä protektionismiin; viime vuosina tapahtuneen elpymisen perustan muodostavat asuinrakennustyöt. Tällä alalla Englannissa on saavutettu ennätys. Kymmenvuotiskautena — vuodesta 1911 vuoteen 1921 — rakennettiin siellä vuosittain keskimäärin 48.000 yksihuoneistyyppistä asuintaloa; seuraavana kymmenvuotiskautena, eli vuosien 1921—1931 aikana asuinrakennustyöt käsittivät keskimäärin 137.000 taloa vuodessa, mutta viimeisten kahden vuoden aikana on siellä rakennettu keskimäärin 300.000 taloa vuodessa. Mutta tässä on otettava huomioon, että talojen rakentaminen alkaa jo tuntuvasti sivuuttaa väestön maksukykyisen kysynnän.

Amerikalaisen aikakauslehden "Indek-

sin" helmikuun numerossa eräässä spesialikirjoituksessa osoitetaan, että eräiden virallisiin tietoihin perustuvien laskelmien mukaan asuntojen kysyntä vuosina 1931—1941 yhteensä tekee 1.700.000 huoneistoa, toisin sanoen 170.000 huoneistoa vuodessa. Näinollen asuintalojen rakentamisen nykyinen vauhti sivuuttaa tuntuvasti oletetun kysynnän, siinäkin tapauksessa, vaikka otettaisiin huomioon rakennustöiden alhaisempi taso vuosina 1931—1933. Siksi kaikki auktoriteettiset taloustieteilijät ovatkin sitä mieltä, että lähiaikana täytyy asuinrakennustöiden tempojen hidastua. Niinpä Westminsterin pankin osakkeenomistajain kokouksessa pankin puheenjohtaja Becket sanoi:

"On täysin ymmärrettävää, että rakennusteollisuuden aktiivisuus, ainakin mikäli se koskee asuintalojen rakentamista, lähenee korkeinta nousukohtaansa ja suunnilleen vuoden sisällä me olemme näkevät tempojen vähitellen hidastuvan." [1]).

Ja kuitenkin juuri asuinrakennustyöt ovat tähän saakka olleet maan metalliteollisuuden ja muiden teollisuusalojen tuotteiden peruskysyjinä ja tärkeimpänä tekijänä niiden tuotannon kasvussa. Tällainen konjunktuurin riippuvaisuus jostakin määrätystä talousalasta on seurauksiltaan ehdottomasti vaarallinen Englannin taloudelle.

Tämän ohella on Englannin raskaan teollisuuden kasvulle, ensikädessä metallurgialle, suuri merkitys parhaillaan jatkuvalla (ja erikoisestikin viime aikana tapahtuneella) raskaan teollisuuden tuotantokoneiston uudestijärjestelyllä sekä myös sotatilauksilla.

Englannin imperialismin yhäti laajentuva aseistautumisohjelma on ehdottomasti voimistava raskaan teollisuuden tuotteiden kysyntää. Se on jo asettanut päiväjärjestykseen kysymyksen välttämättömyydestä huomattavasti laajentaa raskaan teollisuuden eri alojen tuotantokoneistoa.

Mutta kun raskaan teollisuuden tuotantokoneiston uudestijärjestelyprosessi tulee loppuunsuoritetuksi ja kun asuinrakennustyöt alkavat hiljetä, niin tuotanto tulee kiertämättä jyrkästi alentumaan ja luultavaa on uuden talouskriisin purkaus Englannissa. Ei pidä unohtaa, että samoin kuin muissakin kapitalistimaissa ei tuntuvaa tuotannon nousua Englannissa ole seurannut vastaava työttömyyden vähentyminen. Siitä huolimatta, vaikka teollisuustuotanto on astunut yli vuoden 1929 tason, työttömyys Englannissa ylittää huomattavasti ennen kriisikautta vallinneen tason. Niinpä tammikuussa v. 1928 työttömien lukumäärä virallisten tietojen mukaan oli 1.261.000 henkeä, mutta tammikuussa v. 1936 se oli 2.131.000, s.o. 16,3 % rekisteröityjen työläisten yleisluvusta, kun se tammikuussa v. 1928 oli 10,7 %.

Viime vuoden aikana alkanut vähittäismyyntihintojen nousu — s.o. hintakiskonnan kasvu — vielä entisestäänkin huonontaa työläisjoukkojen ostokykyä. Mutta toisaalta voimistuu Englannin proletariaatin taistelu taloudellisen asemansa parantamisen puolesta.

Niinpä "Financiel News" joulukuun 28 p:n numerossaan pidättyväisenä totesi: "On kaikki perusteet arvella, että palkallaan eläjät tämän vuoden kuluessa vaativat itselleen suurempaa osuutta kohonneista tuloista."

Työväenluokan aktiivisuuden kasvu Englannissa näkyy siitäkin, että vuonna 1935 lakkojen lukumäärä oli korkein viimeisten 10 vuoden ajalla. Työselkkauksista aiheutuneiden hukkaankulutettujen työpäivien lukumäärä vuonna 1935 oli 1.924.000, kun se v. 1934 oli 959.000 ja v. 1933 — 1.072.000.

Jos työläisjoukkojen alhainen ostokyky rajoittaa maan sisäisiä markkinoita, niin ulkomaakaupankin alalla jää vienti vielä tuntuvasti jälkeen kriisinedellisestä tasosta. Sen vuoksi, että Englannin teollisuuden monet tärkeimmät alat ovat riippuvaiset ulkomaamarkkinoista, tämä on mitä tärkein tekijä, joka vaikeuttaa Englannin talouden edelleen kasvamista. Menekkimahdollisuuksien puute ulkomaisilla markkinoilla vaikuttaa raskaasti teollisuuden eräiden perusalojen tilaan ja johtaa siihen, että eräissä piireissä (Skottlannissa, Walesissa), jotka ovat vientiteollisuuden keskuksia, työttömyys tälläkin

1) "Financiel Times", tammikuun 30 p:ltä v. 1936.

hetkellä käsittää yli 25 % kaikista vakuutetuista työläisistä.

Saksassa ei itse fasistilehdistökään enää salaa sitä, että aseistautuminen on siellä ollut teollisuustuotannon nopean nousun melkeinpä ainoa ja perustekijä viime vuosien aikana.

Tehdessään vuoden 1936 alussa yhteenvetoja Saksan talouden kehityksestä, eräs Saksan hallituksen pankeista — "Reichskredit-Gesellschaft" — kirjoitti vuosikatsauksessaan seuraavaa:

"Vuosina 1934—1935 tapahtuneen käänteen ajasta lähtien ovat vähitellen loppua lähentelevien työmahdollisuuksien järjestelyä tarkottavien toimenpiteiden tilalle tulleet toimenpiteet Saksan armeijan ennalleenpalauttamiseksi. Asevarusteiden luominen, mukaanluettuina uusimmat teknilliset asevarusteet ja armeijan vaatettaminen, sekä myöskin ilmalaivaston luominen ovat tuoneet Saksan teollisuudelle huomattavia tilauksia. Samaa on sanottava myöskin laivaston luomisesta, mikä vielä useiden vuosien aikana on antava tilauksia Saksan laivaveistämöille ja niitä palveleville teollisuusaloille."

Luodakseen pohjan asevarustelulleen on Saksan hallituksen pitänyt viime vuosien aikana huomattavasti lisätä pääomasijoituksia kansantalouteen, laajentaa ja uudestijärjestää tuotantokoneistoa hävitysvälineitä tuottavilla teollisuusaloilla. Käytettävissä olevat tiedot Saksan kansantalouteen tehdyistä pääomasijoituksista viime vuosien ajalta osoittavat, että vuosina 1927—1929 siihen sijoitettiin vuosittain keskimäärin 13,5 miljaardia markkaa, mutta v. 1932 pääomasijoitukset tekivät 3,9 miljaardia, v. 1933 — 5,3 miljaardia, v. 1934 — 8,4 miljaardia ja v. 1935 — 11,0 miljaardia markkaa. Kun otamme huomioon, että rakennuskustannukset Saksassa ovat viime aikoina alentuneet suunnilleen 20 %:lla, niin voidaan laskea, että Saksan kansantalouteen tehtyjen pääomasijoitusten määrä on vuonna 1935 saavuttanut kriisinedellisen tason. Tästä käy ymmärrettäväksi nopea nousu tuotantovälineiden tuotannossa, joka myös on saavuttanut kriisinedellisen tason. Näiden pääomasijoitusten suunta ja luonne näkyy siitä, että ennen kriisiä 80 % kaikista sijoituksista lankesi yksityispääoman osalle, mutta nykyään, päinvastoin, 70—80 % kaikista pääomasijoituksista tapahtuu valtion rahastuksen kautta.

Tämän täytyi kiertämättä johtaa valtion raha-asiain jyrkkään huonontumiseen, verorasitusten lisääntymiseen ja valuuttatilanteen huonontumiseen. Samaan aikaan tuonnin rajoittaminen — ulkomailta sallitaan tuotettavan vain sotateollisuusaloille välttämättömiä raaka-aineita — on johtanut elintarpeiden tuonnin jyrkästi supistumiseen, hintakiskonnan kasvuun, suoranaiseen elintarpeiden puutteeseen ja proletariaatin aseman jyrkkään huonontumiseen.

Yksinpä Saksan virallisetkin tiedot puhuvat selvästi epäsuhteen kasvamisesta tuotannossa työskentelevien lukumäärän ja työväenluokan tulojen välillä. Niinpä Saksan virallisten tilastojen mukaan on kansantaloudessa työskentelevien lukumäärä viime vuosien aikana kasvanut 25 %:lla. Samaan aikaan ovat edellämainitun hallituspankin katsauksessa tehtyjen laskelmien mukaan työväenluokan reaalitulot nousseet vain 10 %:lla. Kun otetaan huomioon, että näihin "tuloihin" sisältyvät myös fasistivirkailijoille ja viime vuosien aikana suunnattomasti paisuneelle fasistiaparaatille maksettavat palkat, niin käy ymmärrettäväksi, että teollisuusproletariaatin osaksi tuleva tulojen yleissumma ei ole juuri lainkaan noussut, taikka toisin sanoen jokainen työläinen erikseen otettuna elää nykyään vieläkin kurjemmin ja suuremmassa puutteessa kuin syvimmän kriisin vuosina.

On ymmärrettävää, että oloissa, jolloin joukkojen ostokyky on jyrkästi supistunut, jolloin on puute raaka-aineista, jolloin ei ole mahdollisuuksia viennin laajentamiselle, on sellaisten tuotantoalojen, jotka eivät palvele välittömästi sotavarusteluja, pitänyt supistaa tuotantoaan. Jo syksyllä v. 1935 alkoi ja yhä näihin saakka on jatkunut huomattava tuotannon supistuminen kulutustarvikkeita tuottavilla teollisuusaloilla. Kulutustarpeita tuottavassa teollisuudessa tuotannon taso on tällä hetkellä paljon alhaisempi kuin vuosi sitten. Niinpä tekstiiliteollisuuden työkuormitus tammikuussa v. 1936 oli vain 57,4 %, kun se tammikuussa v. 1935 oli 60,6 %. Jatkuva kysynnän alentuminen näillä tuotantoaloil-

la on kiskonut alemmaksi myös koko teollisuuden tuotantoindeksin (tammikuussa v. 1936 koko teollisuuden yleinen kuormitus oli 57,8 %, kun se syys-marraskuussa v. 1935 oli 61,4 %).

Saksan fasistilehdistön virallisesta optimismista huolimatta koko ulkolainen lehdistö korostaa Saksan taloudellisen aseman jatkuvaa huononemista. Niinpä englantilainen aikakauslehti "Economist" kuukausikatsauksessaan (helmikuun 29 p:nä v. 1936) kirjoittaa, että taloudellinen tilanne Saksassa huononee jatkuvasti.

Yksinpä Saksan virallisenkin tilaston on pakko myöntää, että työttömyys ei viime vuoden aikana juuri lainkaan vähentynyt. Samaan aikaan maan finanssiasiain jännittyneisyys on asettanut teollisuuden edelleen rahoittamisen kysymyksenalaiseksi.

Senpä vuoksi onkin ymmärrettävää, että ulkomaiden porvarillinen lehdistö arvioi Saksan talouden tilaa ja perspektiivejä sangen pessimistisesti. Vuosikatsauksessaan amerikalainen "Annalist" kirjoitti Saksan ja Italian kansantalouden kehityksestä seuraavaa:

"Molemmat maat nähtävästi lähenevät umpikujaa, josta ainoaksi ulospääsyksi voi osoittautua sellainen sosiaalinen rappio taikka niiden talousstruktuurien sellainen kaamea luhistuminen, mikä tuhoaa ne maailman suurvaltoina. Onneksi kumpikaan niistä ei vielä kykene etsimään ulospääsyä tästä umpikujastaan sodan kautta muuta Eurooppaa vastaan."

Viime kohdassa liberaalinen viikkolehti erehtyi: juuri sodastahan nämä fasistiset maat nyt jo etsivät ulospääsyä muodostuneesta tilasta. Hitlerin viimeisen esiintymisen tarkoituksena on myös ulkopoliittisten tehokeinojen avulla vetää kansanjoukkojen huomio pois maan huonontuvasta taloudellisesta tilasta.

Samaan suuntaan on tilanne kehittymässä Japanissakin. Siellä myöskin viime vuosina tapahtunut teollisuustuotannon verraten tuntuva kasvu on johtunut asevarustelujen suunnattomasta paisumisesta, mikä on vaatinut maan tuotantokoneiston vississä määrin laajentamista ja laajentaa dumpingia ulkomaisilla markkinoilla.

Luonnehtiessaan tilannetta Japanissa "Reichskredit Gesellschaft" kirjoitti:

"Taloudellisen tilanteen Itä-Aasiassakin määrittelevät huomattavalta osalta myös poliittiset tapahtumat, ensikädessä Japanin ekspansio. Suotuisan vientikonjunktuurin tuloksena, valuuttakurssin huomattavan alentumisen ja suurten valtion varojen samaan aikaan asevarustelutarkoituksiin suuntautumisen vuoksi Japanin talous on vuodesta 1932 lähtien ollut yhtämittaisen konjunktuurinousun tilassa, jonka aikana tuotantomäärä on kasvanut melkein 50 %:lla, suuresti ylittäen konjunktuurinsa viimeisen nousupisteen. Tosin vuoden 1935 alusta lähtien on ensikertaa ollut havaittavissa jännittyneisyyden merkkejä ja erikoisestikin luottomarkkinoiden vissiä supistumista valtion velkaantuneisuuden lisääntyessä; kuitenkin useimmat konjunktuurikäyristä vielä nytkin nousevat yhtämittaa ylöspäin."

Kaikki havainnot viittaavat siihen, että on olemassa merkkejä uuden talouskriisin lähestymisestä Japanissa oloissa, jolloin väestöjoukkojen ostokyky maassa on poljettu kerjäläisyyden tasolle ja kaupankäynti ulkomaisilla markkinoilla kohtaa yhä suurempia vaikeuksia. "Annalist" sanookin suoraan:

"Tuskinpa laajentuminen voi jatkua nykyisillä tempoilla; sisäisillä markkinoilla (Japanissa) on vissit rajansa ja ulkomaanvienti osoittaa tendenssiä laajentumiseen hitaammassa tempossa. Maassa ilmenevällä aktiivisuudella on huomattavalta osalta keinotekoinen alkuperä, mikäli se on aiheutunut hallituksen tilauksista sotilaallisia laitoksia varten ja koituu pääasiallisesti raskaan teollisuuden hyväksi."

Japanin sotilas-fasistiset piirit myös etsivät ulospääsyä kasvavista taloudellisista vaikeuksista lietsomalla valloilleen suurta sotaa.

Ranskassa taloudellinen asema kokonaisuudessaan otettuna vuonna 1935:kin pysyi vuoden 1932 alhaisella kriisitasolla. Kuitenkin vuoden 1935 viimeisinä kuukausina siellä alkoi jonkinlainen käänne parempaan. Se ilmenee tuotemäärän vississä kasvussa, hintojen kohoamisessa, ulkomaisen kauppavaihdon jossakin määrin lisääntymisessä.

Puolan taloudellinen asema on pysynyt edelleen kriisitasolla. Analysoidessaan vuoden 1935 yhteenvetoja "Economist" vuosikatsauksessaan helmikuun 15 p:ltä v. 1936 kirjoitti:

"Viimevuotinen maailmankaupan voimistuminen ei ikoskenut Puolaa. Ulkomaankaupan laajuus pysyi "depression" tasolla, mutta vientiylityksen vississä määrin alentuessa. Maan sisäinen teollisuustuotteiden tuotanto kohosi jossain määrin vuonna 1934 tavotetulta alimmalta tasolta, mutta se saatiin aikaan sellaisin kiihoituskeinoin kuin yhteiskunnallisilla hätäaputöillä työttömyyden lieventämiseksi ja myös tehostuneella aktiivisuudella sotatarveteollisuudessa."

Kriisi raivoaa edelleen Hollannissa ja Sveitsissä, jotka maat Ranskan rinnalla ovat jääneet "kultablokin" ainoiksi osanottajiksi.

Englannin dominioneissa ja muutamissa Etelä-Amerikan valtioissa tilanne on parantunut seurauksena raaka-aineiden, jotka ovat näiden maiden pääasiallisimpina vientitavaroina, kysynnän kasvusta ja niiden hintojen kohoamisesta.

Loppuyhteenvetona me näemme verraten kirjavan kuvan eri kapitalistimaiden kehityksessä. Seurauksena Amerikan Yhdysvalloissa ja eräissä muissa johtavissa maissa jatkuvasta tuotannon kasvusta on maailman teollisuuden kasvu kokonaisuudessaan otettuna edelleenkin jatkuva. Kuitenkin tämän edelleen parantumisen tiellä on edelleen oleva suuria vaikeuksia ja vississä suhteessa nämä vaikeudet ovat vielä päivä päivältä lisääntyvät.

Ennen kaikkea on pantava merkille maailman kapitalismin yhäti kärjistyvät ulkoiset ristiriidat, mitä uhkaavimmaksi käynyt uuden sodan vaara ja koko kapitalistisen maailman poliittinen epävakaisuus.

Joskin siis uuden sodan vaara luo edellytykset asevarustelujen kasvulle ja niinollen on tekijänä, joka laajentaa eri teollisuusalojen tuotemäärää, niin kokonaisuudessaan otettuna se on eräs edelleen kehittymisen vakavimpia jarruja.

"National City Bankin" lehti toteaakin sen avoimesti:

> "Yleiskatsaus kansainväliseen tilanteeseen vuoden lopussa tuo esiin lohduttavia ja toivorikkaita enteitä tilanteen edelleen tervehtymisestä useissa maissa. Tendenssit tietenkin ovat edelleenkin olleet varsin sekavia ja olisi ennenaikaista vielä päätellä, ovatko jo saavutetut tulokset säilyvät ja vakiintuvat, vai ovatko uudet levottomuudet ja uusi kaaostila pyyhkäisevät ne tieltään. Yleiseurooppalaisen selkkauksen vaara on nykyään päävaara, joka uhkaa asiain ennalleenpalautumista. Niin kauan, kun ei rauha ole taattu, ei myöskään voi olla todellista varmuutta tulevaisuudesta.
>
> Eräissä maissa, erikoisestikin Saksassa (ja viime aikana myöskin Englannissa) aseistautumisohjelma on ollut teollisuustuotannon kasvua ja työssä olevien työläisten määrää eteenpäin kiihdyttävä tekijä, samoin Italiassa ovat sotamenot aiheuttaneet tuotannon nousun eräillä aloilla. Kuitenkin vaikka moiset kulungit väliaikaisesti vaikuttavatkin tuotantoa eteenpäin sysäävästi, niin niillä on silti ei-tuotannollinen luonne ja loppukädessä ne pikemminkin johtavat kyseessäolevan maan köyhtymiseen kuin rikastumiseen."

Kun yleinen poliittinen epävakaisuus ja sodan vaara ovat tekijöitä, jotka huonontavat kapitalismin taloudellisen kehityksen perspektiivejä, niin sellaisena mitä tärkeimpänä seikkana, joka estää sisäisten markkinoiden laajentumista, on edelleen jatkuva työläisjoukkojen aseman huonontuminen ja tavaton työttömyys. Ei mikään ole niin kuvaavaa kapitalistiselle maailmalle kapitalismin yleisen pulan kaudella kuin se tosiasia, että maailman kapitalistisen teollisuuden huomattava kasvu ei aiheuttanut edes missään määrin tuntuvaa työttömyyden vähentymistä. Yksinpä porvarillistenkin lähteiden mukaan työttömien yleislukumäärä luettelointiin sisältyvissä maissa nousee yli 20 miljoonan, ja tämä luku on kovin vähän pienentynyt viime vuoden kuluessa. Perheet mukaanluettuina se tekee huomattavan osan kapitalistisen maailman koko teollisuusväestöstä eikä voi olla rajoittamatta markkinoiden ostokykyä. Tähän on vielä lisättävä se, että agraarikriisin lieventymisestä huolimatta ei sitä useissa maissa vielä ole läheskään voitettu. Maataloustuotteiden hintojen jossain määrin kohoamisen täytyy jo lähiaikoina johtaa kylvöalojen uudelleen laajentumiseen, satomäärän uuteen kasvuun ja niinollen jälleen hintojen laskuun ja maatalousväestön aseman huonontumiseen.

Myöskin talonpoikaiston suurimman osan

perin alhainen ostokyky kapitalistisissa maissa on samoin tekijä, joka ehkäisee ehtojen luomista maailman kapitalismin uudelle nousulle.

Ja vihdoin ei kansainvälistenkään taloudellisten yhteyksien alalla viime vuosilta ole havaittavissa merkkejä tilanteen tuntuvammin muuttumisesta parempaan päin. Maailman kauppa on edelleen pysynyt tasolla, mikä on melkein kolme kertaa alhaisempi kuin ennen kriisiä. Pariisilaisen "Temps"-lehden finanssiosaston toimittaja ("Lloyd-pankin bulletiinin" helmikuun numerossa julkaistussa artikkelissaan) kirjoittaa:

"Ulkomaakauppa on faktillisesti painettu barbaarimaisuuden ajoille ominaisen primitiivisen systeemin tasolle. Tämä epäilemättä muodostaa yhä suurenevan ja päävaaran rauhan asialle. Mutta politiikot kevytmielisesti sivuuttavat tämän vaaran. Eivätkä mitkään valuuttakeinottelut voi missään määrin lieventää tätä peruspahetta."

Ei myöskään pääomien viennin eikä kansainvälisten luottosuhteiden alalla ole havaittavissa parantumisen merkkejä.

On ymmärrettävää, että näissä oloissa teollisuustuotannon kasvu kapitalistisissa maissa kohtaa yhtämittaa esteitä eikä suinkaan nouse yhtämittaa ylöspäin, kuten edellisten tuotantojaksojen aikana talouskriisin voittamisen jälkeen tapahtui. Räikeänä osoittimena siitä on verraten tuntuva konjunktuurin huonontuminen tämän vuoden tammi- ja helmikuussa monissa maissa, myöskin Amerikan Yhdysvalloissa. Sisäiset ristiriidat ja vaikeudet kapitalistimaiden taloudessa ovat yhä kasvavat. Senpä vuoksi onkin ymmärrettävää, että nykyisen kapitalistisen tuotantojakson kehityksen, käytyään läpi lyhyen, perin epätasaisen eikä suinkaan kaikkialle ulottuneen elävöitymisen vaiheen, pitää jälleen verraten pian päättyä uuteen talouskriisiin.

KATSAUKSIA KANSAINVÄLISIIN TAPAUKSIIN

TOUKOK. 1 PÄIVÄ. Toukok. 1 p:n mielenosoitukset muodostuivat tänä vuonna monissa kapitalistisissa maissa valtaviksi työtätekevien taisteluyhtenäisyyden ilmauksiksi, esiintymisiksi sotaa, kapitalismia ja fasismia vastaan. Erikoista toukok. 1 p:n vietossa tänä vuonna on, että monissa tapauksissa sitä vietettiin työväen yhteisrintaman merkeissä.

Ranskassa vietettiin toukok. 1 päivää suurella innostuksella. Osanotto juhlakokouksiin ja kulkueisiin oli kaikkialla paljon suurempi kuin aikaisemmin. Parisissa pidettiin useita suuria kokouksia. Buffalon kentälle järjestettyyn kokoukseen osallistui 30000 henkeä. Yksimielisesti hyväksytyssä päätöslauselmassa ilmoitettiin, että kokous Parisin 30 tuhannen työläisen nimissä vaat:i 40-tunnin työviikon käytäntöön ottamista ilman palkkojen alentamista, kollektiivisia työsopimuksia ja työnsuojelustoimenpiteitä, kaikkien erikoislakien kumoamista ja kaikkien fasistijärjestöjen aseistariisumista ja hajoittamista. Kokous lähetti tervehdyksensä kaikille fasisminvastaisille taistelijoille ja erikoisesti toveri Thälmannille.

Toukok. 1 p:ksi julistettu lakko sai Ranskassa laajan luonteen. Parisissa siihen osallistui rakennustyöläisistä 100 %, metallityöläisistä ja taksa-autojen kuljettajista 90 % jne. Lyonissa oli lakossa 60 % metallityöläisistä ja liikennetyöläiset kokonaisuudessaan. Marseillessa lakko muodostui yleislakoksi. Lillessä yhtyivät lakkoon miltei kaikki metallityöläiset, tekstiilityöläiset ja rakennustyöläiset. Monissa kaupungeissa oli suuria mielenosoituksia. Marseillesissa oli 80 tuh. mielenosoittajaa, Lillessä 25 tuh, Toulonissa 15 tuh. jne.

Amerikassa viettivät sosialistit ja kommunistit useissa kaupungeissa toukok. 1 päivää ensi kerran yhteisrintamassa. Näin tapahtui mm. New-Yorkissa, jossa mielenosoituskokoukseen osallistui n. 300000 henkilöä. Mielenosoituksen järjesti yhteisrintamakomitea, jossa olivat edustettuina kommunistinen ja sosialistinen puolue, 150 ammattiliittojärjestöä ja n. 1000 kulttuuri- ym. joukkojärjestöä. Mielenosoitukseen osallistui eri kansallisuuksiin kuuluvien valkoihoisten rinnalla myös värillisiä kansallisuuksia, neekereitä, japanilaisia, kiinalaisia. Katukäytäville kerääntyi satoja tuhansia ihmisiä seuraamaan kulkueen ohimarssia. Mielenosoittajain tunnuksina olivat: "Nälkää, fasismia ja sodanvalmisteluja vastaan", "Saksan fasisteja ja Japanin imperialisteja vastaan", "Sovettiliiton puolesta", "Vapaiksi Thälmann ja muut työväenluokan taistelijat". New-Yorkissa oli toukok. 1 p:nä lakossa 350 tuh. työläistä. Oikeistolaisten ammattiliittojen järjestämään kokoukseen osallistui 54 tuh. henkilöä.

Huomattavia mielenosoituksia oli Yhdysvaltain muissakin kaupungeissa. Filadelfiassa osallistui mielenosoitukseen 20 tuh. henkilöä, Chicagossa 9 tuhatta, San Franciscossa 5 tuh. jne.

Espanjassa oli valtavia mielenosoituksia. Madridissa osallistui mielenosoitukseen 250 tuh. henkeä. Demonstreeraajain johdossa olivat kommunistisen ja sosialistisen puolueen johtajat. Mielenosoituksessa kannettiin Leninin ja Stalinin kuvia ja tunnuksia: "Eläköön sosialistinen vallankumous", "Eläköön Sovettiliitto", "Eläköön Stalin", "Eläköön Prestes", "Eläköön Largo Kabaljero", "Alas fasismi", jne. Katuvarsilla oli kulkuetta seuraamassa noin 100 tuhatta henkeä, ottaen kulkueen vastaan tervehdyshuudoilla. Kaikissa Madridin laitoksissa oli täydellinen lakko.

Puolassa saivat proletariaatin joukkoesiintymiset mahtavan luonteen. Varsovassa oli lakossa 80 % kaikista tuotantolaitoksista. Raitio- ja autobussiliike pysähtyi kokonaan. Marsalkka Pilsudskin tori, johon mahtuu vähintään 50 tuh. henkeä, täyttyi mielenosoittajista. Mielenosoitukseen osallistui yhteisrintamatunnuksin työläisiä, intelligenttejä, ns. nuorisolegionan jäseniä, sekä vasemmistolaisia kirjailijoita ja taiteilijoita. Fasistinuorison joukkiot yrittivät hyökätä mielenosoittajain kimppuun, mutta työväen järjestysmiehet saattoivat heidät nopeasti järjestykseen. Suu-

ria joukkomielenosoituksia oli Puolan muissakin keskuksissa. Krakovissa oli mielenosoituksessa 30 tuh. henkilöä, Lvovissa 60 tuhatta, Lodzissa 80 tuhatta, Poznanissa 35 tuhatta, Gdynessa 12 tuhatta jne. Lodzissa tapahtui mielenosoituskulkueen aikana yhteentörmäyksiä, joissa haavottui 9 henkilöä. Kahakoita oli myös Tshelstohovissa, jossa haavoittui 26 henkilöä.

Lontoossa osallistui toukok. 1 p:n mielenosoitukseen 10 tuhatta henkeä. Mielenosoituksessa, johon osallistui myös 300 ylioppilasta, kannettiin tunnuksia yhteisrintamataistelusta sotaa ja fasismia vastaan.

Helsingissä osallistui mielenosoitukseen 7000 henkeä ja sen jälkeen pidettyyn ulkoilmakokoukseen 13000 henkeä. Kokouksessa puhui sosdempuolueen vasemmistosivustan edustaja Sundström, tervehtien kansanrintaman voittoja Ranskassa ja Espanjassa ja korostaen yhteistoiminnan välttämättömyyttä sotaa ja fasismia vastaan.

Ruotsissa oli yhteisrintama- tai kommunistisia mielenosoituksia 150 kaupungissa ja paikkakunnalla. Sitäpaitsi järjestettiin 100 kokousta toukok. 1 p:n edellisenä tai jälkeisenä päivänä. Göteborgissa osallistui kommunistiseen kokoukseen 7000 työläistä.

Köpenhaminassa (Tanska) oli mielenosoituksella 10 tuh. työläistä. Mielenosottajat kantoivat taistelutunnuksia sotaa ja fasismia vastaan. Sen jälkeen oli joukkokokous, johon osallistui 15 tuh. työläistä ja jossa puhui Tanskan kommunistisen puolueen sihteeri Larsen.

Belgiassa oli kaikissa kaupungeissa mielenosoituksia, joihin osanotto oli runsas ja joissa vallitsi innostunut mieliala. Kommunistiset ja sosialistiset työläiset osallistuivat kaikkialla mielenosoituksiin yhteisrintamassa.

Pragissa (Tshekko-Slovakia) osallistui kommunistiseen mielenosoitukseen 15 tuh. henkilöä. Mielenosoitus tapahtui tunnuksilla: "Yhtenäisen proletaarisen kansanrintaman puolesta sotaa ja fasismia vastaan", "Thälmann vapaaksi", "Eläköön SSSR, pienten kansojen suojelija". Sosialisteilla oli oma kulkueensa, johon osallistui n. 8000 henkeä.

Kreikassa oli yleislakko kaikissa kaupungeissa. Useissa kaupungeissa pidettiin kokouksia ja mielenosoituksia. Atenassa oli mielenosoituksessa 10 tuh. henkeä.

Jugo-Slaviassa, erikoisesti Kroatiassa, oli työläisten ja talonpoikain esiintymiä ja tehtaissa lakkoja. Eräässä kylässä Kroatiassa tapahtui yhteentörmäys talonpoikain ja santarmien välillä, viimemainittujen yrittäessä vangita eräitä kumouksellisia talonpoikia. Kahakassa sai surmansa 1 talonpoika, ja 5 haavoittui vaikeasti.

Bulgariassa oli mielenosoitusyrityksiä Sofiassa ja myös maaseudulla.

Japanissa olivat mielenosoitukset kaupungeissa kielletyt. Tokiosta, Osakasta ym. kaupungeista matkusti suuri osa työläisistä maaseudulle, järjestäen siellä kokouksia ja retkeilyjä.

Shanghaissa yrittivät työläiset ja ylioppilaat viranomaisten erikoistoimenpiteistä huolimatta järjestää mielenosoituksia. Tapahtui lukuisia yhteenottoja poliisien kanssa. Useita kymmeniä ylioppilaita ja työläisiä vangittiin.

Huomattavan laajuuden saivat toukok. 1 p:n mielenosoitukset useissa Keski- ja Etelä-Amerikan maissa. Meksikon pääkaupungissa Meksikossa työläiset keskeyttivät työn kaikissa laitoksissa. Liikenne ja kauppa olivat seisauksissa ja hallitusvirastot suletut. Kommunistisen puolueen ja ammatillisten järjestöjen järjestämään mielenosoitukseen osallistui 100 tuh. henkeä.

Buenos-Airesissa (Argentina) oli toukok. 1 p:nä yleislakko. Mielenosoitukselle lähti 40 tuh. työläistä.

Bogotassa (Kolumbia) osallistui mielenosoitukseen 50 tuh. henkilöä.

Mondevideossa (Urugyay) oli 8 tuhatta henkeä käsittävä mielenosoitus.

Panamassa (Panaman pääkaupunki) osallistui mielenosoitukseen 6 tuhatta henkeä, ja Santiagossa (Chile) 2000 henkeä.

RANSKAN VAALIT. Ranskassa tuottivat vaalit suuren voiton kansanrintamalle. Kansanrintaman puolueet saivat uuteen parlamenttiin 381 paikkaa (v. 1932 vaaleissa niillä oli 350 paikkaa). Oikeisto- ja oikeistolais-keskustalaiset puolueet saivat 237 paikkaa (v. 1932—265). Sekä suhteellisesti että absoluuttisesti eniten lisääntyivät kommunistisen puolueen edustajapaikat. Uudessa parlamentissa sillä on 72

paikkaa (v. 1932 — 10). Melkoisesti vahvistui myös sosialistipuolueen asema. Se sai 146 paikkaa (96). Radikaali-sosialistit saivat 116 paikkaa, kun heillä edellisessä parlamentissa oli 162 paikkaa. Muut kansanrintamaan kuuluvat pienet sosialistipuolueet ("sosialistinen liitto", "riippumattomat sosialistit" ym.) menettivät, pääasiassa sosialistipuolueen ja kommunistien hyväksi, yhteensä 35 paikkaa. Oikeisto- ja keskustapuolueista oli menestystä ainoastaan n.s. tasavaltalais-demokraattisella liitolla, joka voitti 7 paikkaa. Oikeistolais-keskustalaiseen ryhmittymään kuuluvat riippumattomat radikaalit ja vasemmistotasavaltalaiset sensijaan menettivät 35 paikkaa.

Uuden hallituksen tulevat ilmeisesti muodostamaan sosialistit radikaalien osanotolla. Kommunistit ovat ilmoittaneet kannattavansa tätä hallitusta, mikäli se toteuttaa kansanrintaman ohjelmaa, mutta kieltäytyvänsä itse siihen astumasta. "Ei voida unohtaa", kirjoittaa "Humanité", "että kommunistinen puolue on olevan yhteiskunnan uudestijärjestämisen puolue ja sen tehtävänä astuessaan valtaan on työtätekevien vapauttaminen. Sen vuoksi ei ole lainkaan ihmeteltävää, että me kieltäydymme osallistumasta vasemmistohallitukseen, jonka julistaminen vallankumoukselliseksi hallitukseksi, tai vaatiminen siltä, että se olisi sellainen, olisi typeryyttä." Edelleen "Humanité" osoittaa, ettei muodostuvaa vasemmistohallitusta voida sekoittaa kansanrintamahallitukseen. Kansanrintamahallitus voi syntyä toisessa tilanteessa, sanoo se, joukkoliikkeiden ollessa voimakkaammin kehittyneiden.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, V. Ojanen, J. Lemetti, Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko. Karjalan-osaston toimittaja E. Mäkinen (os. АКССР гор. Петрозаводск, пл. 25-го Октября, дом Карцика 2.)

Отв. редактор И. К. Лехтинен. Техн. ред. П. Нотко.

Кирья № 45 Jätetty kirjapainoon 10/V kirj. painett. 29 V-36 г.
Ленгорлит № 13584 авт. л. 4. Кол. зн. 181.500 ф. б. 82 × 110. Тираж 1370 Заказ 1433

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9.

VALTION KUSTANNUSLIIKE „KIRJA“,

voidakseen paremmin tyydyttää julkaisemiensa kirjojen kysynnän ja saannin niissä asutuskeskuksissa ja paikkakunnilla, joissa ei ole kirjamyymälöitä tai kustannusliikkeen kirjoja myyviä kauppoja,

ON RYHTYNYT V. 1936 TAMMIKUUN 1 PÄIVÄSTÄ LÄHTIEN OTTAMAAN VASTAAN TILAUKSIA JULKAISEMIINSA KIRJOIHIN POSTIN KAUTTA

Kirjat tullaan lähettämään postitse kustannusliikkeen varastosta Petroskoista JÄLKIVAATIMUKSELLA mihinkä hyvänsä Neuvostoliiton postiosastoon tai -toimistoon.

Kirjatilaukset on lähetettävä Kustannusliikkeeseen osoitteella: г. Петрозаводск Пушкинская ул. д. № 7 Изд-во „КИРЬЯ“ liittäen mukaan luettelo tilattavista kirjoista, tilaajan osoite ja postiosaston tai -toimiston nimi, jonka kautta on tarkoitus saada tilattava kirja. Kirjan saamiseksi postista on maksettava sen hinta ja lähetyskulut.

Kustannusliike tulee lähettämään pyydettäessä ilmaiseksi kataloogin varastossa olevista ja v. 1936 julaistaviksi aiotuista kirjoista.

VALTION KUSTANNUSLIIKE „KIRJA“
г. Петрозаводск, Пушкинская ул., д. № 7

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1936